ဝဋ္ဋဒီပနီ

၂၇၇၉

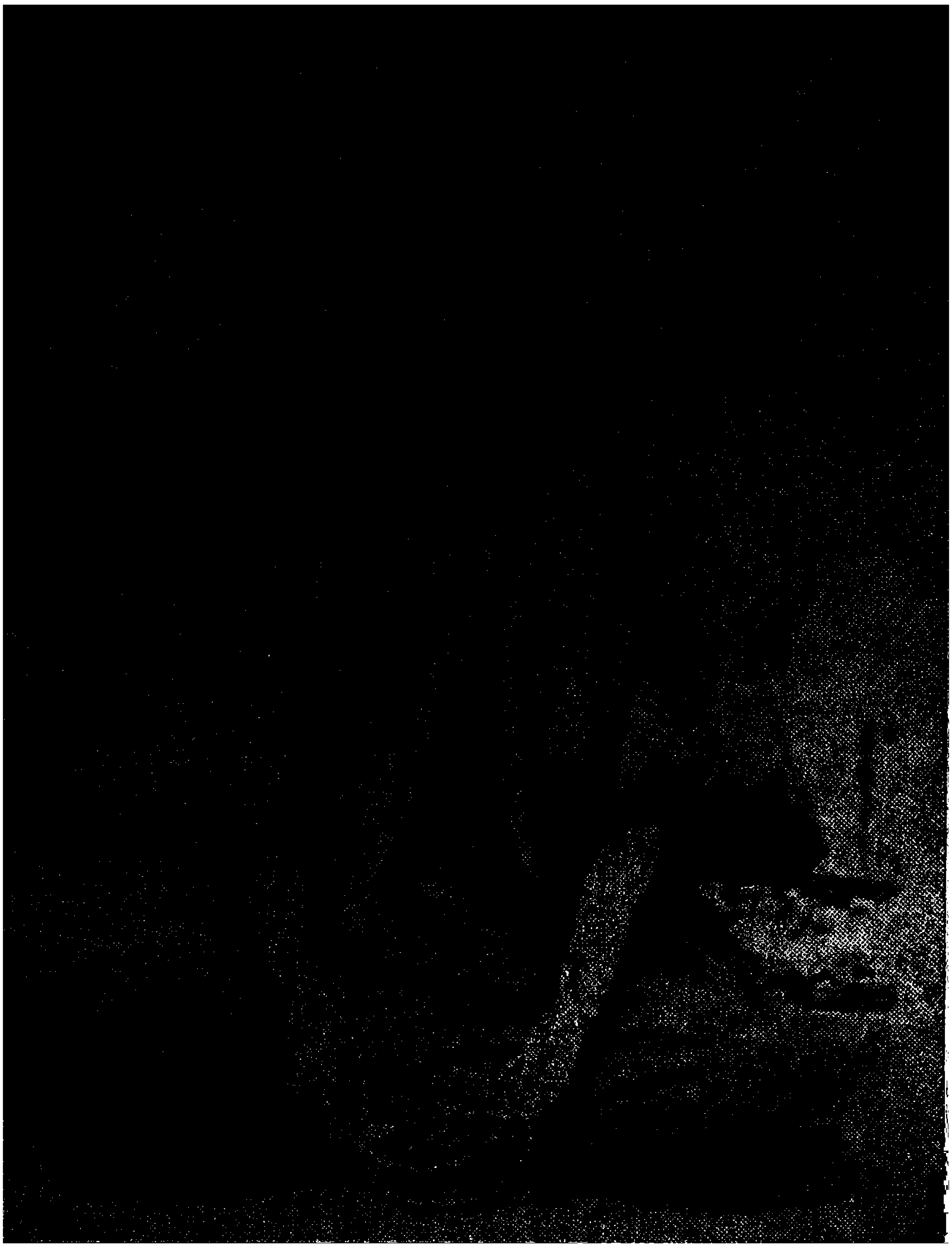

ကျေးဇူးရှင်
လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီးပုံတော်

နိဒါန်း

“ဝိနယော နာမ သာသနဿ အာယု”ဟူသော သမန္တပါသာဒိကာ အဋ္ဌကထာပါဠိနှင့် အညီ မြတ်စွာဘုရားသခင်၏ ပရိယတ္တိ သာသနာတော်များ အနက် ကာယကံ ဝစီကံ နှစ်ပါးကို ကောင်းမွန် ယဉ်ကျေးအောင် ဆုံးမရာ ဆုံးမကြောင်းဖြစ်သော ဝိနည်း ဒေသနာတော် မြတ်သည် သာသနာတော်အရှည်တည့်နိုင်ကြောင်း အသက်အာယုပင်ဖြစ်ပေသည်။“ဝိနယေ ဌိတေ သာသနံ ဌိတံ ဟောတိ” ဟူသည်နှင့်အညီ ဤလောက၌ အဆိုပါ ဝိနည်းသာသနာတော် မကွယ်မပျောက်တည်ရှိခဲ့ပါလျှင် သုတ္တန် သာသနာနှင့် အဘိဓမ္မာ သာသနာတော်များပင်မရှိစေကာမူမြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာကွယ်ပသည်မမည်။ သာသနာတော်ထွန်းပ တည်ရှိသေးသည် သာလျှင် မည်ပေသည်။ အကြောင်းမူကား ဝိနည်းသာသနာတော်သည် သကျပုတ္တိယ အမည်ရသော သာကီဝင် နွယ်ဘွား ဘုရား သားတော်ရဟန်းတော်များ၏ ဘဝကို ရနိုင်ကြရန် ဇာတ်သွင်း၍ မဘောက်မပြန် လိုက်နာကျင့်ကြံ နာခံအပ်သော တရားတော်မြတ်ဖြစ်ပေသည်။ထိုဝိနည်းဒေသနာတော်မြတ်တွင် လာရှိသောပညတ္တိအာဏာတော်များကိုနည်းလမ်းကျကျ ကောင်းမွန်စွာ လိုက်နာ ကျင့်ကြံကုန်မှသာလျှင် သကျပုတ္တိယ သီလဝန္တ လဇ္ဇီပေသလဘုရား့သားတော်အစစ်များ ဖြစ်၍ ဘိက္ခုဘာဝသမဏဘောဂုဏ်ကို ပြည့်စုံစွာ ရနိုင်ပေမည်။ ထိုသို့စင်ကြယ်စွာထားသော သီလနှင့် ပြည့်စုံကြပေကုန်သော သီလဝန္တ သာကီယ နွယ်ဘွား ဘုရားသားတော်အရှင်မြတ်များသည်သာလျှင် ကုသိုလ်ကောင်းမှုကို လိုလားသော သဒ္ဓါဝါအများတို့၏ ကိုးစားမှီခိုရာ

နိဒါန်း

ကောင်းမှုတည်းဟူသော မျိုးစေ့ကို စိုက်ပျိုး ထူထောင်ရာ
အနုတ္တရပုညခေတ္တကြီးအစစ်များဖြစ်ကြပေမည်။ ဤသို့သော
အနုတ္တရပုညခေတ္တဘွယ်ရာ လယ်တာမြေကောင်းကြီးများ
၌ ပြုစုစိုက်ပျိုးမိသောကုသိုလ်ဗီဇသည်သာလျှင် မဟာဖလ
မဟာနိသံသအကျိုးထူးရ၍ နောင်အနုပါဒဓမ္မ နိရောဓ စ
ခန်းသို့ပင် လက်လှမ်းထုတ်ချောက် ပေါက်ရောက် ရလွယ်
စေနိုင်ကြပေသည်။ ထိုသို့ သီလဝန္တ သကျပုတ္တိယ အရှင်
မြတ်များကို ကိုယ်နှုတ်နှလုံးသုံးပါးတို့ဖြင့် တပါးပါးဖြင့်
ပြစ်မှားထိခိုက်ပြန်ချော့ကလည်း အနန္တ အပ္ပမေယျ ဖြစ်
သောအကျိုးမဲ့ အကျိုးယုတ်ဒုက္ခဝိပါကကြီးများ နှင့်တွေ့ကြုံ
စေနိုင်ကြပေသည်ဖြစ်ရကား ထိုသီလဝန္တ သကျပုတ္တိယ
အရှင်မြတ်များအပေါ်၌ ကော်ရော်ဝပ်တွား လေးစားမဝံ့
ရှိုကြောက် ရိုသေသောစိတ်ကို အမြဲထား၍ အလေးတခု
ဂရုပြုကာ နိဝါတဂါရဝဂေါ်လာများကို ကောင်းစွာပွါးများ
အားထုတ်သင့်ကြပေကြောင်း။

ဤသို့ပြဆိုခဲ့ပြီးသော ဝိနယဓမ္မ၏ သုဒ္ဓန္တ သုနိပုဏ
အချက်များကို အကွက်ကျကျ မြင်စွမ်းနိုင်ကြကုန်သော
ဟံသာဝတီနယ် တကောတိုက်သူကြီး မောင်ဘိုးအို အစရှိ
ကုန်သော လျှောက်လွှာစာရင်းပါ ဥပါသကာ အပေါင်း
သူတော်ကောင်း တစုတို့က ယခု ဤစာအုပ်တွင် ဖေါ် ပြ
လျက်ရှိသော ဝိနယဓမ္မပဋိသံယုတ္တ တရား အချက်ကို
ကောင်းစွာရေးသား ဖွဲ့စည်းကြပြီးလျှင် ၎င်းတကောတိုက်၌
ဝိနည်း သဘင်ကြီးကို ဆင်ယင် ကျင်းပတော်မူရာ မဟာ
နာယက ပါမောက္ခ ဖြစ်တော် မူသော မန္တလေးမြို့
မဟာ ဝိသုဒ္ဓါရာမိက ဆရာတော် ဘုရားကြီးထံတင်သွင်း
လျှောက်ထားကြရာ ထို မဟာဝိသုဒ္ဓါ ရာမိက ဆရာတော်
ဘုရားကြီး သည်လည်း ပရိယတ္တိဓမ္မ သာသနာ အရာ
ရာဘို့၌ လွန်စွာဝိစစ်ထောက်လှမ်း စုံစမ်း ကြံစည်တော်မူ

နိဒါန်း

လေ့ရှိသည့်ပြင် အခြားတပါးသော ပညာဝန္တ သုတဓရ ပုဂ္ဂိုလ်များတို့နှင့် နှီးနှောတိုင်ပင် အစဉ်ဆွေးနွေးခြင်း ဓမ္မသာကစ္ဆမင်္ဂလာကို ကောင်းစွာ ဆည်းပူးတော် မူလေ့ရှိသည့်အတိုင်း တကော လျှောက်လွှာ၌ ပါရှိသော ပုစ္ဆာပြဿနာ ၁၃-ချက်ကို ကောင်းစွာဖြေဆို ရေးသားရန် မုံရွာမြို့ လယ်တီတောရ ဆရာတော်ဘုရားထံ သန္ဒေသကထာစာအားဖြင့်နှိုးဆော်တိုက်တွန်းတော်မူသဖြင့်မုံရွာမြို့ လယ်တီတောရဆရာတော်ဘုရား လည်း ထိုမဟာဝိသုဒ္ဓါရာမိက ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏နှိုးဆော်တိုက်တွန်းချက်ကို နှစ်သက်ဝမ်းမြောက်စွာဝန်ခံပဋိညာဉ်ပေးတော်မူ၍ မြတ်စွာဘုရား၏ အလိုတော်ကျ တရားဓမ္မနှင့်အညီ ဖြေဆိုရေးသားပြီးလျှင် ဓမ္မဒီပနီ ဟူသော အမည်နှင့် အဇ္ဈေသက မဟာဝိသုဒ္ဓါရာမိက ဆရာတော်ဘုရားကြီးထံ တင်ပို့လိုက်လေသည်။

> ထိုအခါ မဟာဝိသုဒ္ဓါရာမိက ဆရာတော်ဘုရားကြီးလည်း ထိုဓမ္မဒီပနီကို အဘန်ဘန် အထပ်ထပ် သုံးသပ် ကြည့်ရှုတော်မူရာ များစွာ နှစ်သက်ဝမ်းမြောက်တော်မူကြောင်း။

ဤ ဓမ္မဒီပနီ ကျမ်းကို မုံရွာမြို့ ကျေးဇူးရှင်လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီးပင် ရေးသားတော်မူသော မူ[illegible] ကမ္မဋ္ဌာန်း ကျမ်းနှင့်ရောစပ်ဘက်တွဲ၍ ပုံနှိပ်လုပ်ဆောင်ပြီး ပြောက်ခဲ့ရာ အချိန်ကြာပြီဖြစ်၍ ယခုအခါ၌ အဆိုပါကျမ်းများသည် အလွန်ရှားပါး၍ နေရကား ကျွန်ုပ်တို့ မြန်မာ့အလင်း သတင်းစာ ပုံနှိပ်တိုက် လီမိတက် တွင် ခေတ်မှီအောင်ပြင်ဆင်၍ ထပ်မံကာ စက်တင်ပုံနှိပ် လုပ်ဆောင်ပါကြောင်း။ ဤကျမ်းကို ကြည့်ရှုကြကုန်သော ရဟန်းရှင်လူ အပေါင်းတို့သည် ယထာ ဘူတ ဓမ္မ အရာ ဖြောင့်မတ်စွာ သိမြင်ကြကုန်သည်ဖြစ်၍ သဒ္ဒမ္မဝိသဇ္ဇနာတွင် ပါရှိသော

နိဒါန်း

ဒုကနိပါတ် အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိလာ မဟာနိရယ သံဝတ္တနိက တရား ၂-ပါးမှ ရှောင်ရှား ဖယ်ကြဉ်ကြကုန်ပြီးလျှင် ဥင်း ဝိသဇ္ဇနာတွင် ပါရှိသော သမ္ဗုဒ္ဓခေါန်အလုပ်ကို အားထုတ် ကျိုးပန်းပြီးခါ ဓမ္မဒီပနီ ကျမ်း၏အဆုံး ဩဝါဒကထာတွင် ပါရှိသောအတိုင်းလိုက်နာကျင့်ကြံနိုင်ကြစေကုန်သတည်း။

မော်ဂြိုဟ်ဆရာ-မောင်အောင်တင်

၁၃၁၃-ခု-ကဆုန်လဆန်း (၉) ရက်
တနင်္လာနေ့

မာတိကာ

ဓမ္မဒီပနီ

	စာမျက်နှာ
ပဋိညာဉ်	၁
ပုစ္ဆာ ၁၃-ရပ်	၂
ပထမပုစ္ဆာအဖြေ	၄
ဒုတိယ·တတိယပုစ္ဆာအဖြေ	၂၀
စတုတ္ထပုစ္ဆာအဖြေ	၃၃
ပဉ္စမပုစ္ဆာအဖြေ	၄၄
ဆဋ္ဌမပုစ္ဆာအဖြေ	၄၈
သတ္တမပုစ္ဆာအဖြေ	၇၀
အဋ္ဌမပုစ္ဆာအဖြေ	၇၂
နဝမပုစ္ဆာအဖြေ	၈၃
ဒသမပုစ္ဆာအဖြေ	၈၈
ဧကာဒသမပုစ္ဆာအဖြေ	၉၉
ဒွါဒသမပုစ္ဆာအဖြေ	၁၀၁
တေရသမပုစ္ဆာအဖြေ	၁၂၃
ဩဝါဒကထာ	၁၂၈

ပုဗ္ဗောဝါဒကမ္မဋ္ဌာန်း

ဥဒ္ဒေသ	၁၄၅
နိဒ္ဒေသ	၁၄၆
မဟာဘုတ်တို့၏အပေါင်းအစု	
မြေအစု	၁၄၆
ရေအစု	၁၄၈

မာတိကာ

မီးအစု ....

လေအစု ....

အကြည် ၆-မျိုးကိုယ်လုံးဖြိုး

စက္ခုစသည်

ခေတ်ခါး ၈-မျိုးမြဲအုပ်စိုး

၅-မျိုးခေတ်ဆိုစောင့်ရှောက်သည်

ခေတ်ဘိလူးကြီးအုပ်စိုးနည်း

ဝေဘ်ဘိဂူးမှာသင်းမျှားမှာ

အနိစ္စရှုနည်း ....

ဒုက္ခရှုနည်း ....

အနတ္တရှုနည်း ....

ဓမ္မဒီပနီ

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော
သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ

ပဋိညာဉ်

သက္ကရာဇ် ၁၂၆၃-ခု ပထမ ဝါဆိုလဆုတ် ၁၀-ရက် နေ့တွင် အုတ်ကန်ရွာ—

၁။ တကောတိုက်သူကြီး မောင်ဘိုးဒို,
၂။ တန်ဆောင်းတကာ မောင်ရွှေလာ,
၃။ ဘုရားတကာ ဦးဘော်,
၄။ ကျောင်းတကာ ဆရာဖိုး,
၅။ ကျောင်းတကာ မောင်ထွတ်,
၆။ ပြာသာဒ်တကာ မောင်ရွှေရေး,
၇။ ရဟန်းတကာ မောင်ငယ်,

နှင့် ဇင်းရွာဒါယကာအပေါင်းတို့ တောင်းပန်လျှောက်ထားချက်ပုစ္ဆာ ၁၃-ရပ်ကိုအစဉ်အတိုင်းသိသာထင်လင်းရုံ အကျဉ်းမျှဖြေဆိုပေအံ့။

ပုစ္ဆာ ၁၃-ရပ်

၁။ ယခု အခါ ဘုရားမြတ်စွာ၏ သာသနာတော်ကြီး၌ လဇ္ဇီ အလဇ္ဇီ ဒုဿီလ ဟူ၍ ပုဂ္ဂိုလ်သုံးမျိုးကွဲပြားလျက်ရှိနေရာ ၎င်းတို့၏ အသီးအသီးသော အင်္ဂါလက္ခဏာတို့ကို ပါဠိအဋ္ဌကထာ ဋီကာကျမ်းတို့နှင့်တကွ သိလိုပါသည်။

၂။ အလဇ္ဇီ ဒုဿီလ ပုဂ္ဂိုလ်မှန်သောကြောင့် မသည်းကပ် မကိုးကွယ်သော သူတို့မှာ "အသေဝနာ စ ဗာလာနံ" မင်္ဂလာဖြစ်မဖြစ်များကို အကျိုးအပြစ် ဝတ္ထုသက်သေနှင့်တကွ သိလိုပါသည်။

၃။ အလဇ္ဇီ ဒုဿီလ ပုဂ္ဂိုလ်မှန်း သိလျက်နှင့် သည်းကပ် ကိုးကွယ်သော သူတို့ မှာ "ပဏ္ဍိတာနဉ္စ သေဝနာ" မင်္ဂလာဖြစ်မဖြစ်, "သဗ္ဘိရေဝသမာသေထ" စသော ဒေသနာတော်နှင့် ညီမညီ များကို အကျိုးအပြစ် ဝတ္ထုသက်သေနှင့်တကွ သိလိုပါသည်။

၄။ အလဇ္ဇီ ဒုဿီလ ပုဂ္ဂိုလ်မှန်း သိလျက်နှင့် ဆွမ်း စသော ဒါန ဝတ္ထုတို့ဖြင့် ပူဇော်သက္ကာရ ပြုသောသူတို့မှာ "ပူဇာ စ ပူဇနေယျာနံ" မင်္ဂလာဖြစ်မဖြစ် များကိုအကျိုးအပြစ် ဝတ္ထုသက်သေနှင့်တကွ သိလိုပါသည်။

၅။ အလဇ္ဇီဒုဿီလပုဂ္ဂိုလ်မှန်းသိလျက်နှင့်အရိုအသေရှိခိုးခြင်း ခရီးဦးကြိုဆိုခြင်း လက်

အခုပ်ချီခြင်းအရှိအသေပြုခြင်းတို့ကိုပြုသော သူတို့မှာ "ဂါရဝေါစ" မင်္ဂလာဖြစ် မဖြစ်, "ဘိက္ခုံစသီလသမ္ပန္နံ၊သမ္မဒေဝသမာစရေ" ဟု ကောသလ သံယုတ်တွင် ဟောတော်မူသည်နှင့် ညီ မညီ, ရင်းပုဂ္ဂိုလ် တို့သည် ပါဏိပါတသရဏဂုဏ်ထိုက် မထိုက် များကို အကျိုးအပြစ် ဝတ္ထုသက်သေနှင့်တကွ သိလိုပါသည်။

၆။ အလဇ္ဇီဒုဿီလပုဂ္ဂိုလ်မှန်းသိသောကြောင့် ထိုအလဇ္ဇီ ဒုဿီလပုဂ္ဂိုလ်တို့အား ပုဂ္ဂလာ ဓိဋ္ဌာန် ဓမ္မာဓိဋ္ဌာန်တွင် တရပ်ရပ်ဖြင့် အပြစ် စကားထိပါးပြောဆိုသောသူတို့အပေါ်၌ ဒဏ်ဆာယ်ပါးထိုက် မထိုက်, အပြစ်လွတ် မလွတ် များကို သိလိုပါသည်။

၇။ အလဇ္ဇီ ပုဂ္ဂိုလ်သည် သံသရာ ဘေးကို ကြောက်၍ ဓမ္မ သံဝေဂ ရသဖြင့် လဇ္ဇီ သူ တော်ကောင်း အဖြစ်သို့ ရောက်လိုသော အခါမည်ကဲ့သို့သော အမှုအရာဖြင့် လဇ္ဇီ သူတော်ကောင်းဖြစ်နိုင်မည့်အကြောင်းကို သိလိုပါသည်။

၈။ ဂဟာဋ္ဌ ဖြစ်သူ လူတို့၏ ဝိနည်းကျမ်းဂန် များ ကို သင်ကြားခြင်းသည် "ဝိနယောစ သု သိက္ခိတော" ဟောတော်မူသော ဒေသနာ တော်နှင့် ညီမညီ များကို အကျိုး အပြစ် ဝတ္ထုသက်သေနှင့်တကွ သိလိုပါသည်။

၉။ ပဗ္ဗဇိတ ဖြစ်သော ရဟန်းတော်တို့သည် လူဖြစ်သူ ဒါယကာတို့အား ဝိနည်းတရား ကို ဟောကြားအပ်သည် မအပ်သည်များ

ကိုလည်း အကျိုးအပြစ် ဝေဖန်သက်သေနှင့် တကွ သိလိုပါသည်။

၁၀။ စတုပါရိသုဒ္ဓိသီလ လေးပါးတို့၏ အသီးအသီး လက္ခဏာ ရသ ပစ္စုပဋ္ဌာန် ပဒဋ္ဌာန် တို့နှင့် တကွ အင်္ဂါလက္ခဏာတို့ကို သိလိုပါသည်။

၁၁။ ၎င်းစတုပါရိသုဒ္ဓိ သီလ လေးပါး တို့တွင် ပါတိမောက္ခ သံဝရ သီလကို ကျူးလွန်သောသူ၏ အပြစ်, စောင့်ရှောက်သော သူ၏အကျိုး, ကျန်သီလ သုံးပါးတို့မှာလည်း ၎င်းအတိုင်းအကျိုးအပြစ်ကိုဝေဖန်သက်သေနှင့်တကွသိလိုပါသည်။

၁၂။ သံဃိကဒါနမျိုးတို့၏သရုပ်အဓိပ္ပါယ်ကို လှူနည်းလှူပုံနှင့်တကွသိလိုပါသည်။

၁၃။ ၎င်းသံဃိကဒါန တပါး တပါးကို လှူဒါန်းရခြင်းနှင့် အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်တကာတို့၏ ဗုဒ္ဓထွန်း အထိုင်ဖြစ်တော်မူသော သဗ္ဗညုဘုရားရှင် တပါးတည်းကို ပုဂ္ဂလိက လှူဒါန်း ရခြင်း သည် မည်သူ့အလှူက သာလွန်၍ အကျိုးကြီးမည်ကိုသိလိုပါသည်။

ပုစ္ဆာ ၁၃-ရပ်ပြီး၏။

ပထမပုစ္ဆာအဖြေ

ယခုအခါ ဘုရားမြတ်စွာ၏ သာသနာတော်ကြီး၌ လဇ္ဇီ အလဇ္ဇီ ဒုဿီလ ဟူ၍ ပုဂ္ဂိုလ်သုံးမျိုးကွဲပြားလျက် ရှိနေရာ ၎င်းတို့၏ အသီးအသီးသော

အင်္ဂါလက္ခဏာတို့ကို ပါဠိအဋ္ဌကထာ ဋီကာကျမ်းဂန်တို့နှင့်တကွသိလိုပါသည်။

ဟူသော ပထမပုစ္ဆာ၏ အဖြေကား—

၁။ လဇ္ဇီပုဂ္ဂိုလ်,

၂။ အလဇ္ဇီပုဂ္ဂိုလ်,

၃။ ဒုဿီလပုဂ္ဂိုလ်,

သုံးမျိုးရှိသည်တွင် လဇ္ဇီပုဂ္ဂိုလ်၏ အင်္ဂါလက္ခဏာကို ဤသို့ဟောတော်မူ၏။

လဇ္ဇီလက္ခဏာ.......

သဉ္စိစ္စ အာပတ္တိံ နာပဇ္ဇတိ၊ အာပတ္တိံ န ပရိဂူဟတိ။ အဂတိဂမနဉ္စ နဂစ္ဆတိ၊ ဧဒိသော ဝုစ္စတိ လဇ္ဇီ-ပုဂ္ဂလော။

[ပရိဝါပါဠိတော်။]

သဉ္စိစ္စ၊ ပညတ်တော်ကိုသိသောစိတ်နှင့်တကွ စေ့ဆော်၍။ အာပတ္တိံ၊ အာပတ်သင့်မှုကို။ နာပဇ္ဇတိ၊ မလွန်ကျူး။ အာပတ္တိံ၊ ပုထုဇ္ဇနဂတိဖြင့် စွန်းငြိသောအာပတ်ကို။ နပရိဂူဟတိ၊ မဖုံးလွှမ်း။ အဂတိဂမနဉ္စ၊ အဂတိတရား လေးပါးသို့လည်း၊ နဂစ္ဆတိ၊ မလိုက်စား။ ဧဒိသော၊ ဤသို့သဘောရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်ကို။ လဇ္ဇီပုဂ္ဂလော၊ လဇ္ဇီပုဂ္ဂိုလ်ဟူ၍။ ဝုစ္စတိ၊ ဆိုအပ်၏။

၁။ ဤအမှုကိုပြုလျှင် ကောန်အာပတ်သင့်၏ ဟု သိလျှင် ထိုအမှုကို မပြုခြင်း သည်လည်း လက္ခဏာတပါး,

၂။ မသိ၍သော်၎င်း သိလျက်နှင့် စိတ်ကိုမချုပ်တည်းနိုင်၍သော်၎င်း ပြုမိ၍ မိမိ၌ အာပတ် ရှိနေမှန်းသိခဲ့လျှင် ထိုအာပတ်ကို လျှို့ဝှက်

ဖုံးလွှမ်း၍ နေ့ကူးအောင် မထားခြင်းသည်လည်းလက္ခဏာတပါး,

၃။ ပစ္စည်းဘဏ္ဍာကို ဝေဘန်ရာ၌ခုနစ်သည်၌ အဂတိလေးပါးသို့ မလိုက်မစား တရားသဖြင့် ပြုခြင်းသည်လည်း လက္ခဏာတပါး,

ဤသုံးပါးသော လက္ခဏာနှင့်ပြည့်စုံသောရဟန်းကို *လဇ္ဇီရဟန်း ဟူ၍ဆိုအပ်၏။ ။ပါဠိ၌လျှောက်အဓိပ္ပါယ်။

လဇ္ဇီလက္ခဏာပြီး၏။

အလဇ္ဇီပုဂ္ဂိုလ်၏အင်္ဂါလက္ခဏာကို ဤသို့ ဟောတော်မူ၏။

အလဇ္ဇီလက္ခဏာ......

သဉ္စိစ္စ အာပတ္တိံ အာပဇ္ဇတိ၊အာပတ္တိံ ပရိဂူဟတိ။
အဂတိဂမနဉ္စ ဂစ္ဆတိ၊ ဧဒိသော ဝုစ္စတိ အလဇ္ဇီ-
ပုဂ္ဂလော။

[ပရိဝါပါဠိတော်။]

သဉ္စိစ္စ၊ပညတ်တော်ကိုသိသောစိတ်နှင့်တကွ စေ့ဆော်၍။ အာပတ္တိံ၊အာပတ်သင့်မှုကို။ အာပဇ္ဇတိ၊ လွန်ကျူး၏။ အာပတ္တိံ၊ ပုထုဇ္ဇန်ဂတိဖြင့် စွန်းငြိသောအာပတ်ကို။ ပရိဂူဟတိ၊လျှို့ဝှက်ဖုံးလွှမ်း၏။အဂတိဂမနဉ္စ၊ အဂတိတရားလေးပါးသို့လည်း။ဂစ္ဆတိ၊လိုက်စား၏။ဧဒိသော၊ ဤသို့သဘောရှိသောပုဂ္ဂိုလ်ကို။ အလဇ္ဇီပုဂ္ဂလော ၊ အလဇ္ဇီပုဂ္ဂိုလ်ဟူ၍။ ဝုစ္စတိ၊ဆိုအပ်၏။

၁။ ဤအမှုကိုပြုသော် ကေန်အာပတ်သင့်၏ဟု သိလျက် ပြုခြင်းသည်လည်း လက္ခဏာတပါး,

---

* လက္ခဏာသုံးပါးလုံးနှင့်ပြည့်စုံမှ လဇ္ဇီ။

၂။ မသိ၍ သော်ရင်း သိလျက်နှင့် စိတ်ကို မ
ချုပ်တည်းနိုင်၍သော်ရင်း ပြုမိ၍မိမိ၌ အာ
ပတ်သင့်မှန်းသိခဲ့လျှင် ထိုအာပတ်ကို လျှို
ဝှက် ဖုံးလွှမ်း၍ နေ့ကူးအောင် ထားခြင်း
သည်လည်းလက္ခဏာတပါး,

၃။ ပစ္စည်း ဘဏ္ဍာကိုဝေဘန်ရာဌာန စသည်၌
အဂတိ လေးပါးသို့ လိုက်စား၍ မတရား
သဖြင့်ပြုခြင်းသည်လည်းလက္ခဏာတပါး,

ဤလက္ခဏာသုံးပါးတွင် တပါးပါးသော လက္ခဏာနှင့် ပြည့်စုံသောရဟန်းကို *အလဇ္ဇီပုဂ္ဂိုလ်ဟုဆိုအပ်၏။ ။ပါဠိ လျှောက်အဓိပ္ပါယ်။

အလဇ္ဇီလက္ခဏာပြီး၏။

ဤ၌......

အာဒိတော ပဋ္ဌာယ အလဇ္ဇိနာမ နတ္ထိ။

[အဋ္ဌကထာ။]

အာဒိတော၊ရှင်ရဟန်းဖြစ်သည်မှ။ပဋ္ဌာယ၊စ၍။ အလဇ္ဇိနာမ၊ အလဇ္ဇီမည်သည်။နတ္ထိ၊ မရှိ။

လဇ္ဇီ အလဇ္ဇီမည်သည် အမျိုး အရိုးနှင့် အမြဲဖြစ်၍ နေသည်မဟုတ်။ စိတ္တက္ခဏကိုစွဲ၍ဖြစ်၏။ ထိုကြောင့် ပုဂ္ဂိုလ် တယောက်သည် တထိုင်တွင်းမှာပင် အလဇ္ဇီဆယ်ခါမက ဖြစ်နိုင်၏။ လဇ္ဇီလည်းဆယ်ခါမကဖြစ်နိုင်၏။

အဘယ်သို့ ဖြစ်နိုင် သနည်းဟူမူ တထိုင်တွင်း မှာပင် ဆယ်ခါမကဖြစ်နိုင်သောအာပတ်တို့သည်များစွာရှိကုန်၏။ သူတပါးတို့လည်းမသိနိုင်ကုန်။ထိုကဲ့သို့သောအာပတ်တို့ကို တထိုင်တွင်းမှာပင် စိတ်စေတနာနှင့်တကွဆယ်ခါမကလွန် ကျူးခဲ့လျှင် ဆယ်ခါမကအလဇ္ဇီဖြစ်၏။ သင့်တိုင်းသင့်တိုင်း

---

* လက္ခဏာဘပါးပါးနှင့်ပြည့်စုံလျှင်ပင်အလဇ္ဇီ၊

လည်း အာပတ်သင့်မှုကိုငါပြုမိပြီ, ပြုမိသောအမှုကိုလည်း ဒေသနာကြားမည့်,နောက်ကိုလည်း၍အလဇ္ဇီမှုကိုငါရှောင်ကြဉ်မည်ဟု လဇ္ဇီဓမ္မသို့ဆယ်ခါမက သက်ပြန်လျှင် ဆယ်ခါမက လဇ္ဇီ ဖြစ်နိုင်၏။ ဤသို့လျှင် လဇ္ဇီ အလဇ္ဇီမည်သည် အမျိုးအရိုးအားဖြင့်အမြဲဖြစ်၍နေသည်မဟုတ်။ စိတ္တုပ္ပါဒ်ကိုစွဲ၍ ယခုပင်အလဇ္ဇီ, ယခုပင်လဇ္ဇီဖြစ်နိုင်သော သဘောမျိုးတည်း။ ။တသက်လုံး အမြဲ လဇ္ဇီဓမ္မသို့ မသက်ဘဲ နေလျှင် တသက်လုံးပင်အလဇ္ဇီအမြဲဖြစ်ရ၏။

[ဤကား "အာဒိတော ပဋ္ဌာယ အလဇ္ဇီနာမ နတ္ထိ" ဟူသော အဋ္ဌကထာပါဌ်၏အဓိပ္ပါယ်တည်း။]

ဤအဋ္ဌကထာပါဌ်ကိုထောက်၍ပြဆိုခဲ့ပြီးသောအလဇ္ဇီပုဂ္ဂိုလ်အဖြစ်မှာ အလဇ္ဇီစိတ် အလဇ္ဇီလက္ခဏာတင်းလင်းရှိနေဆဲခဏ၌သာ အလဇ္ဇီအဖြစ်ကိုဆိုအပ်၏။ လဇ္ဇီဓမ္မသို့သက်သောစိတ်အခိုက်သို့ရောက်ပေလျှင် လဇ္ဇီပုဂ္ဂိုလ်အဖြစ်ကိုဆိုအပ်၏။

သာရတ္ထဒီပနီဋီကာ၌လည်း ...

အာဒိတော ပဋ္ဌာယ အလဇ္ဇီနာမ နတ္ထိတိ ဇာတိယာ
ဒိဋ္ဌေ ဒိဋ္ဌေ သံသယော န ကာတဗ္ဗောတိဒဿေတိ။

မိန့်၏။

အာဒိတော ပဋ္ဌာယ အလဇ္ဇီနာမ နတ္ထိတိ ဇာတိယာ၊ အာဒိတော ပဋ္ဌာယ အလဇ္ဇီ နာမ နတ္ထိ ဟူသော ပါဌ်ဖြင့်။ ဒိဋ္ဌေဒိဋ္ဌေ၊ မြင်တိုင်းမြင်တိုင်းသောပုဂ္ဂိုလ်၌။ ဝါ၊တယောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကိုပင်လျှင် မြင်တိုင်း မြင်တိုင်းသော ခဏ၌။ သံသယော၊ အလဇ္ဇီဘာဝသံသယကို။ နကာတဗ္ဗော၊ မပြုအပ်။ ဇာတိ၊ ဤသို့။ ဒဿေတိ၊ ပြတော်မူပေ၏။

အလဇ္ဇီမှုတင်းလင်းနှင့် တွေ့မြင်လျှင် ထိုအမှုတင်းလင်းရှိနေဆဲခဏ၌သာ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကိုအလဇ္ဇီအနေနှင့် သံသယ

ပြုထိုက်၏။ အလဇ္ဇိမှုကို မမြင်သော အခိုက်၌ သံသယမပြု အပ်ဆိုလိုသည်။

“သဉ္စိစ္စ အာပတ္တိံ’ အာပဇ္ဇတိ”၌ အာပတ်ကိုလွန်ကျူးမှုသည်.......

၁။ ပညတ်တော်ကိုသိလျက်လွန်ကျူးမှု,
၂။ ပညတ်တော်ကိုမသိ၍လွန်ကျူးမှု,
၃။ ဝတ္ထုကိုသိလျက်လွန်ကျူးမှု,
၄။ ဝတ္ထုကိုမသိ၍လွန်ကျူးမှု,

ဟူ၍လေးမျိုးရှိ၏။

အသားကြီးဆယ်ပါးကို ရဟန်းတို့မစားအပ်။ စားလျှင် အာပတ်သင့်စေဟု ပညတ်တော်ရှိ၏။ ဤပညတ်တော်ကို သိသည်ကား ပညတ် သိတည်း။ ဤပညတ် တော်ကို မသိသည်ကား ပညတ်မသိတည်း။ အသားကို မြင်သော အခါ၌ အသားသည် အကပ္ပိယအသားမျိုးဟုတ်၏, မဟုတ် ဟုသိခြင်း မသိခြင်းသည်လည်း ဝတ္ထုသိ, မသိမည်၏။ ။ ရွှေငွေ စသည် တို့၌ ဤသို့ပြုလျှင် ဤသို့ ဆိုလျှင် ခံခြင်း မြောက်၏, မမြောက်စသည်ဖြင့် အမှုကိုသိခြင်း, မသိခြင်း သည်လည်း ဝတ္ထုသိ, မသိမည်၏။

၁။ လောကဝဇ္ဇ,
၂။ ပဏ္ဏတ္တိဝဇ္ဇ,

ဟူ၍အာပတ်နှစ်မျိုးရှိ၏။

၁။ သူ့အသက်ကိုသတ်ခြင်း သူ့ဥစ္စာကိုခိုးယူခြင်း အစရှိသော ပကတိပင် အကုသိုလ်မှုမျိုး ဖြစ်သော အာပတ်မျိုးသည် လောကဝဇ္ဇ အာပတ် မည်၏။

၂။ မြေကိုတူးခြင်း မြက်သစ်ပင်ကို ဖြတ်ခြင်း အစရှိသော ပကတိမှာ အကုသိုလ်မှုမျိုး မဟုတ်။

ဘုရားပညတ်၍သာ ဖြစ်ရသော အာပတ်မျိုးသည် ပဏ္ဏတ္တိဝဇ္ဇမည်၏။

ထိုနှစ်မျိုးတွင် လောကဝဇ္ဇအာပတ်မျိုး၌ ပညတ်ဝတ္ထု နှစ်ပါးကို သိလျက် လွန်ကျူးအံ့။ အာပတ်လည်း သင့်၏။ အလဇ္ဇီလည်းဖြစ်၏။ ။ပညတ်ကိုပင်မသိသော်လည်း ဝတ္ထု ကိုသိလျက်လွန်ကျူးအံ့။ အချို့သောအမှု၌အာပတ်လည်း သင့်၏။ အလဇ္ဇီလည်းဖြစ်၏။ ပါဏာတိပါတမှု သုရာပါနမှု စသည်တည်း။ ။အချို့သောအမှု၌ အာပတ်ပင် မသင့်။ အာပတ် မသင့်လျှင်လည်း အလဇ္ဇီ ဖြစ်သည် မဆိုသာ။ သေခိယသိက္ခာပုဒ် စသည်တည်း။ ။၍သေခိယသိက္ခာ ပုဒ်မျိုး,မဟာဝါစူဠဝါတို့၌လာသော သိက္ခာပုဒ်မျိုးတို့သည် ကား ပညတ်တော်ကို မသိသောသူတို့မှာ အာပတ်လွတ် သည်များ၏။ ။ပညတ်တော်ကိုသိလျက် ဝတ္ထုကိုမသိ၍ လွန်ကျူးမိအံ့။ အချို့သောအမှု၌ အာပတ်သင့်၏။ အလဇ္ဇီ ကားမဖြစ်။ သုရာပါနမှုပေတည်း။ ၍သုရာပါန၌ ယစ်မျိုး မှန်းမသိ တခြားတပါးသော ဝတ္ထုမျိုးဆေးဝါးမျိုးမှတ်ထင် ၍ သောက်မိမျိုမိသော်လည်း အာပတ်သင့်သည်သာဖြစ်၏။ အချို့သောအမှု၌ အာပတ်လည်း မသင့်။ အလဇ္ဇီလည်း မဖြစ်။ ပါဏာတိပါတမှုစသည်တည်း။ ၍ပါဏာတိပါတ မှု၌အသက်ရှိသော ဝတ္ထုဟုမသိ။ တခြားတပါးသောဝတ္ထု ထင်မှတ်၍ ဖျက်ဆီးမိရာ၌ အာပတ်မသင့်။

ပဏ္ဏတ္တိဝဇ္ဇ အာပတ်မျိုး၌မူကား ပညတ်ဝတ္ထုနှစ်ပါးစုံ ကိုသိ၍ လွန်ကျူးမှ အလဇ္ဇီ ဖြစ်သည်။ ။ပညတ်ကိုသိ လျက် ဝတ္ထုကိုမသိ၍လွန်ကျူးမိအံ့။ အလဇ္ဇီမဖြစ်။ ဝတ္ထုကို သိလျက် ပညတ်ကိုမသိမူ၍ လွန်ကျူးမိအံ့။ အလဇ္ဇီမဖြစ်။ ပညတ်ဝတ္ထုနှစ်ပါးစုံကိုမသိ၍လွန်ကျူးမိအံ့။ အလဇ္ဇီမဖြစ်။

[ဤကား "သဉ္စိစ္စ အာပတ္တိံ အာပဇ္ဇတိ" ဟူသော အလဇ္ဇီအင်္ဂါ၌ သဉ္စိစ္စသဒ္ဒါ၏ အနက်သွားကို ပြဆိုချက်တည်း။]

"အာပတ္တိပရိဂ္ဂဟာတိ" ဟူသောဒုတိယအင်္ဂါ၌.......

၁။ အာပတ်သင့်သည်လည်းဖြစ်စေ,

၂။ အာပတ် သင့်သည်ဟု သိသည်လည်း ဖြစ်စေ,

၃။ မိမိနေရာအနီးအပါး၌ မိမိအကျိုးကိုလိုလား သောသဘာဂရဟန်းရှိသည်လည်းဖြစ်စေ,

၄။ သဘာဂ ရဟန်း ရှိ၏ဟု သိသည်လည်း ဖြစ်စေ,

၅။ အန္တရာယ်ဆယ်ပါးတွင် တပါးပါးမျှ မရှိ သည်လည်းဖြစ်စေ,

၆။ အန္တရာယ်မရှိဟု သိသည်လည်းဖြစ်စေ,

၇။ မိမိ၌နှုတ်မြွက်ရွတ်ဆို၍ ဒေသနာကြား ခြင်း ၌ မစွမ်းနိုင်လောက်အောင် အနာရောဂါ မရှိသည်လည်းဖြစ်စေ,

၈။ အနာရောဂါမရှိဟု သိသည်လည်းဖြစ်စေ,

၉။ အရုဏ်တက်သည် တိုင်အောင် ဖုံးလွှမ်း၍ ထားလိုသော စိတ်ရှိသည်လည်းဖြစ်စေ,

၁၀။ အရုဏ်တက်သည် တိုင်အောင် ဒေသနာ မကြားဘဲ ဖုံးလွှမ်း၍ ထားသည်လည်း ဖြစ်စေ,

ဤအင်္ဂါဆယ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံ၍ အရုဏ်တက်စေသည် ဖြစ်အံ့။ အရုဏ်တက်သော အခါ၌ ဖုံးလွှမ်းမှု အတွက် ကြောင့် ဒုက္ကဋ်အာပတ်လည်း ထပ်၍သင့်ပြန်၏။ အလဇ္ဇီ လည်းဖြစ်၏။ ဤအင်္ဂါဆယ်ပါးတွင် တပါးပါး ချို့တဲ့၍

အရုဏ်တက်စေသည်ဖြစ်အံ့။ ဒုက္ကဋ်အာပတ်လည်းမသင့်။ အလဇ္ဇီလည်းမဖြစ်။

ဆိုဘွယ်အထူးကား.....

ဤမှိ၌ အာပတ်သင့်မှန်း သိလျက်ဒေသနာကြားရန် အကြောင်းအခွင့်စုလည်း ထင်ရှားရှိလျက် အရုဏ်မတက်မီအတွင်း၌ ဒေသနာမကြားလိုသော ရဟန်းသည် ဒေသနာမကြားလိုသော စိတ်ဖြစ်သည့်အခါမှစ၍ ထိုအာပတ်ကို ဒေသနာကြားလိုသော လဇ္ဇီဓမ္မသို့ မသက်သမျှ ကာလပတ်လုံး တလတနှစ် စသည်ပင်ကြာသော်လည်း အလဇ္ဇီအဖြစ်၌သာတည်၏။

အာပတ်သင့်သည်ဟု သိသည်လည်း ဖြစ်စေဟူသော ဒုတိယအင်္ဂါ၌ ဝိနည်းကျမ်းဂန်ကို မတတ်သောသူတို့အား အာပတ်သင့်သော်လည်း သင့်မှန်းသိသောအရာကားနည်းပါ၏။ မသိသောအရာကား အလွန်များပြား၏။ ။မသိ၍ သင့်သော အာပတ်အတွက်မသိ၍ ဖုံးလွှမ်းသော အာပတ်အတွက်ကားအလဇ္ဇီမဆိုအပ်။

[ဤကား ''အာပတ္တိံပရိဂူဟတိ'' ဟူသောဒုတိယအင်္ဂါအရကိုပြဆိုချက်တည်း။]

''အာဂတိဂမနဉ္စ ဂစ္ဆတိ'' ဟူသောတတိယအင်္ဂါ၌.....

၁။ ဆန္ဒာဂတိံ နဂစ္ဆတိ,
၂။ ဒေါသာဂတိံ နဂစ္ဆတိ,
၃။ ဘယာဂတိံ နဂစ္ဆတိ,
၄။ မောဟာဂတိံ နဂစ္ဆတိ,

ဟူ၍သံဃိကပစ္စည်းကို ဝေဘန်ရာဌာနစသည်၌ ယောတော်မူသည်ကိုပဓာနပြု၍အဂတိတရားလေးပါးကိုပစ္စည်း ဝေဘန်မှုစသည်နှင့်စပ်၍ ကျမ်းဂန်တို့၌ဖွင့်ဆိုကြသည်။ ။

အဂတိတရားသို့ လိုက်စားမှုဆိုသော်လည်း အာပတ်သင့်ကောင်းသောလိုက်စားမှုကိုယူရမည်။ဆိုင်ရာသိက္ခာပုဒ်ကိုကျူးလွန်ကျော်နင်း၍ အာပတ်သင့်အောင်လိုက်စားမှုသာအလဇ္ဇီဖြစ်သည်ဟု ဆရာမြတ်တို့မိန့်ဆိုကြကုန်၏။

နှစ်ဦးနှစ်ဘက်သောသူတို့ဝိနည်းစကား သုတ္တန်စကား အဘိဓမ္မာစကား ပြောဆိုကြရာ၌ သူများဘက်စကား တရားလမ်းမှန် သက်သည်ကိုသိလျက် အညံ့မခံချင်သည့်အတွက် ထိုအယူ ထိုစကားကို မတရား အဓမ္မဖြစ်အောင် ပြောဆိုခြင်း, မိမိတို့ဘက်စကားတရားတိမ်းလွဲသည်ကိုသိလျက် အညံ့မခံချင်သည့်အတွက် မိမိတို့အယူ မိမိတို့စကားကိုတရားလမ်းမှန်ဖြစ်အောင် ပြောဆိုခြင်း, ဤနည်းအတူ အာပတ္တိထင်လျက် အညံ့မခံချင်သည့်အတွက် အနာပတ္တိဖြစ်အောင် ပြောဆိုခြင်း, အနာပတ္တိထင်လျက် အာပတ္တိဖြစ်အောင်ပြောဆိုခြင်း, ဤကဲ့သို့ဝိနည်းသုတ္တန် အဘိဓမ္မာဝိဝါဒအရာတို့၌ လိုက်စားသော မုသာဝါဒအဂတိတရားမျိုးသည်လည်းအဂတိမျိုးဖြစ်၏။

[ဤကား "အဂတိဂမနဒုဋ္ဌဂန္တတိ" ဟူသောတတိယအင်္ဂါအရကို ပြဆိုချက်တည်း။]

ဤလဇ္ဇီ အလဇ္ဇီအချင်း၌ ဝိနည်းကျမ်းဂန်ကိုမတတ်သော သူတို့မှာ သီလလည်းနည်းပါး၏။ အလဇ္ဇီဖြစ်ရန်လည်းနည်းပါး၏။ ။ဝိနည်းကျမ်းဂန်ကို တတ်သော သူတို့မှာ ဘားကောင်းစွာ ကျင့်သည်ဖြစ်အံ့။ သီလအလွန်ကြီးကျယ်၏။ ကောင်းစွာမကျင့်သည်ဖြစ်အံ့။ အလဇ္ဇီဖြစ်ရန်အလွန်များပြား၏။ ။ဘုန်းကံလည်းကြီးမား အခြွေအရံလည်းများသည်ဖြစ်အံ့။ သာသနာတော်ကို အကြီးအကျယ်ဖျက်နိုင်၏။ဆီမီးညှိထွန်း၍တိုက်ခန်းဝင်လျှင်း သူခိုးကြီးနှင့်တူ၏။

လဇ္ဇီအလဇ္ဇီအင်္ဂါအကျဉ်းပြချက်ပြီး၏။

ဒုသီလပုဂ္ဂိုလ်၏အင်္ဂါလက္ခဏာကို ဤသို့မှတ်အပ်၏.....

ဒုဋ္ဌဒေါသသိက္ခာပုဒ်၌ ပါရာဇိကကျမှုကို မြင်ခြင်းကြား ခြင်း ယုံမှားခြင်းမရှိဘဲ ရဟန်းအဖြစ်မှ ရွေ့လျောစေလို သော စိတ်သက်သက်ဖြင့် ပါရာဇိက ကျရောက်သည်ကိုပြ ဆိုသောစကားလုံးတို့နှင့်တပါးသောရဟန်းကို စွပ်စွဲခဲ့လျှင် စွပ်စွဲသောရဟန်းအား သံဃာဒိသေသ် အာပတ်ကြီးသင့်၏။ ဤကဲ့သို့သောစကားလုံးတို့ဖြင့် စွပ်စွဲခဲ့သည်ရှိသော် ပါ ရာဇိက တကယ်ကျပြီးသော ရဟန်းကိုပင် စွပ်စွဲမိသော် လည်း စွပ်စွဲသောရဟန်းမှာ သံဃာဒိသေသ် အာပတ်ကြီး သင့်သေးသည်သာဖြစ်၏။ရဟန်းအဖြစ်မှ ရွေ့လျောစေလို သောစိတ်မဟုတ်။ ရဟန်းအဖြစ်၌ အရှိန်အဝါ မှဲ့စေလို သောစိတ်ဖြင့် စွပ်စွဲဆဲရေးခဲ့သည်ရှိသော် ပါရာဇိက တ ကယ်ကျပြီးသော ရဟန်းကိုပင် စွပ်စွဲဆဲရေးမိသော်လည်း စွပ်စွဲဆဲရေးသော ရဟန်းမှာ ပါစိတ်အာပတ် သင့်သေး၏။

ပါရာဇိက ကျရောက်သည်ကို ပြဆိုသောစကားလုံးမျိုး ဆိုသည်ကား.......

> တွံ၊သင်သည်။ပါရာဇိကာံ၊ ပါရာဇိကမှုသို့။အာပန္နော၊ ရောက်သောသူသည်။အသိ၊ဖြစ်၏။
>
> တွံ၊ သင်သည်။ ဒုဿီလော၊ သီလမရှိသည်။ အသိ၊ ဖြစ်၏။
>
> တွံ၊သင်သည်။ အဿမဏော၊ ရဟန်းမဟုတ်သည်။ အသိ၊ဖြစ်၏။
>
> တွံ၊ သင်သည်။ အသကျပုတ္တိယော၊ သာကီဝင်မင်း သားဘုရားသားတော်မဟုတ်သည်။ အသိ၊ ဖြစ်၏။

[ဤသို့စသော စကားမျိုးသည် ပါရာဇိကကျရောက်သည်ကိုပြဆိုသော စကားလုံးမျိုးဟူ၍ အဋ္ဌကထာတို့၌လာသည်။]

အလင်္ကာဟူသောစကားသည်ကား ပါရာဇိကကျရောက်သည်ကိုဆိုသောစကားလည်းဟုတ်၏။ ဒုက္ကဋ်အာပတ်သင့်သည်ကိုဆိုသော စကားလည်းဟုတ်၏။ ဤသို့အာပတ်အများနှင့်ဆက်ဆံသောစကားဖြစ်၍ အလင်္ကာဟူသော စကားနှင့်တပါးသော ရဟန်းကို စွပ်စွဲမိသော်လည်း စွပ်စွဲသောရဟန်းမှာ သံဃာဒိသေသ် အာပတ်ကြီးမသင့်။ ။ဤသို့သောကျမ်းဂန်ယုတ္တိကိုထောက်၍ ပါရာဇိကကျရောက်ပြီးသောရဟန်းသည်သာ ဒုဿီလမည်၏။ ဒုဿီလဆိုလျှင် ရဟန်းမှာ ပါရာဇိက ကျရောက်ပြီးသော ရဟန်းကိုဆိုသည်ဟုမှတ်အပ်၏။

ပါရာဇိကမှကြွင်းသော အာပတ်မျိုးသင့်ရှိသော ရဟန်းကို ဒုဿီလရဟန်း မဆိုအပ်။ အလင်္ကာအင်္ဂါနှင့်ပြည့်စုံလျှင် အလင်္ကာ ရဟန်းဟူ၍သာဆိုအပ်၏။

[ဤကား အလင်္ကာ ဒုဿီလ နှစ်ပါးခွဲနည်းတည်း။]

ဤအရာ၌ ခပ်သိမ်းသောသိက္ခာပုဒ်တို့နှင့်ဆက်ဆံသော အကျိုးဆယ်ပါး၌ “ဒုမ္မင်္ကူနံ ပုဂ္ဂလာနံ နိဂ္ဂဟာယ” ဟူသော ပုဒ်၌ ဒုမ္မင်္ကူနံပုဒ်ကိုဒုဿီလာနံဟု အဋ္ဌကထာဖွင့်ရာ၌ဒုမ္မင်္ကုပုဒ် သည် အလင်္ကာပုဒ်၏ပရိယာယ်ဖြစ်ရာ၏။ အလင်္ကာသည်—

၁။ ဒုဿီလအလင်္ကာ,

၂။ သာမညအလင်္ကာ,

ဟူ၍နှစ်ပါးရှိ၏။

ပါရာဇိကသိက္ခာပုဒ်အရာဖြစ်၍ ဒုဿီလအလင်္ကာကို အဋ္ဌကထာဖွင့်ပြလေသည်။ တပါးသော သိက္ခာပုဒ်အရာဖြစ်ပူကား သာမညအလင်္ကာကို ဒုမ္မင်္ကုဟု ယူအပ်၏။ ။ဝိနတိ ဋီကာဝရှင်ကား ထိုဒုဿီလာနံပုဒ်ကို ဝိဂြိုဟ်နှစ်ချက်ကြံ၏။ ပါရာဇိက အရာဖြစ်အံ့။ “ဒုဿီလာနံ၊ အချင်းခပ်သိမ်း သီလမရှိကုန်သော” တပါးသော သိက္ခာပုဒ်အရာ ဖြစ်အံ့။

"ဒုဿီလာနံ၊တဂ်တ်အားဖြင့်ပျက်သောသီလရှိကုန်သော" ဤသို့ အနက်နှစ်ချက်ယူ၏။ ။ဒုက္ကဋ်ဒုဗ္ဘာသိမျှပင်ဖြစ်စေ အာပတ်သင့်ခဲ့လျှင် သင့်သောအာပတ်အတွက် ဒုဿီလ ဖြစ်၏ဟု အဓိပ္ပါယ်ရောက်၏။ ။အလဇ္ဇီ ဖြစ်မှုထက်ပင် ဒုဿီလဖြစ်မှု လွယ်ရာကျ၏။ ။ဤသို့ မသင့်မြတ်သော အနက်ရောက်ခဲ့သည်တကြောင်း, "ဒုဿီလဿာတိ နိဿီ-လဿ၊ ဒုဿီလောတိ နိဿီလော"ဟု အဋ္ဌကထာ ဋီကာကြီးတို့ဖွင့်ပြ အဓိပ္ပါယ်နှင့် မညီညွတ်ခဲ့သည့် တကြောင်း, ပါရာဇိကာ ကျရောက်မှုကို တိုက်ရိုက်ပြနိုင်သော "အဿမဏောအသကျပုတ္တိယော"ပုဒ်တို့နှင့်အတူတကွ ဒုဿီလသံယုဒ်သော သိက္ခာပုဒ်တို့တွင် ဒုဿီလသဒ္ဒါကို ပြဆိုသော အဋ္ဌကထာများနှင့် ဆန့်ကျင်သည့် တကြောင်း, သို့အကြောင်းများကြောင့် ထိုဝိမတိဋီကာဖွင့်ချက်ကို ဆရာမြတ်တို့အယူမရှိကြကုန်။

ထိုကြောင့် ဒုဿီလ ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုသည်ကား ရဟန်းသီလ ရဟန်းသိက္ခာဟူ၍ အကျအကြွင်းမျှမရှိသော ပါရာဇိကကျရောက်ပြီးသော ရဟန်းကိုသာ ယူအပ်၏။ ။ထိုပါရာဇိကကျရောက်ပြီးသော ရဟန်းသည်လည်း ငါရဟန်း မဟုတ်ဟု မပြောမူ၍အကြွင်မျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး ရဟန်းကောင်းပြုလုပ်၍ တပါးသောရဟန်းကောင်းတို့နှင့် ပေါင်းဖေါ်ခြင်း လူတို့အလှူအဒါန်းကို ရဟန်းကောင်းအနေနှင့် ခံယူခြင်းများကိုပြု၍နေ၏။ ထိုမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး ဒုဿီလ ရဟန်းဟု ဆိုရ၏။ ။မိမိကိုယ်ကို ငါရဟန်း မဟုတ်ဟုဖွင့်၍ပြောကြားသောအခါမှစ၍ ဒုဿီလလည်း မဟုတ်ပေပြီ ရဟန်းလည်းမဟုတ်ပြီ။

ဤခုကားဆွဲစေခ္ပနာရန်ရှိ၏......

ငါရဟန်းမဟုတ်ဟု ဖွင့်၍ပြောကြားသော အခါမှစ၍ ဒုဿီလလည်းမဟုတ်ပေပြီ။ ရဟန်းလည်းမဟုတ်ပြီဟု ဆို

၏။ ဖွင့်၍မပြောကြားမီ ရှေးအဘိဓမ္မာကား ထိုပါရာဇိကကျ
ဒုသီလပုဂ္ဂိုလ်သည် ရဟန်းဟုတ်သေးသလောဟု စောဒနာ
ရန်ရှိ၏။ ။အဖြေကား ဘိက္ခုဘောဂကိုမစွန့်သောကြောင့်
ရဟန်းအရာ၌တည်လျက်ပင် ရှိပေသေးသည်ဟုမှတ်၊

ယုတ္တိကား .....

ဒုဋ္ဌဒေါသ သံဃာ ဒိသေသ် အာပတ်ကြီး အရာ၌ ပြ
ဆိုခဲ့ပြီးသောနည်းဖြင့် ပါရာဇိက ကျရောက် ပြီးသော ငါ
ရဟန်း ဟူသော ပဋိညာဉ် ရှိသေးသော ထိုရဟန်းကို ဒိဋ္ဌ
သုတ ပရိသင်္ကာတမရှိဘဲ ပါရာဇိက ၃ ပါရာဇိက စကားလုံး
နှင့်စွပ်စွဲမိသော ရဟန်းမှာ ရဟန်းကောင်းကို စွပ်စွဲသည်
နှင့်အတူသံဃာဒိသေသ် အာပတ်ကြီးပင်သင့်သည်။လူသာ
မဏေကိုစွပ်စွဲမိလျှင် ဒုက္ကဋ် အာပတ်မျှသာသင့်သည်။ ။
ဤလည်းယုတ္တိတချက်၊

လူသာမဏေကိုဆဲရေးမိလျှင် ဒုက္ကဋ်အာပတ်သာသင့်
သည်။ ထိုရဟန်းကိုဆဲရေးမိလျှင် ရဟန်းကောင်းကိုဆဲရေး
မိသည်နှင့်အတူ ပါစိတ်အာပတ် သင့်သည်။ ။ဤလည်း
ယုတ္တိတချက်၊

တမိုးတရံတည်းသောကျောင်း၌ နှစ်ညဉ့်သုံးညဉ့်ထက်
အလွန် လူသာမဏေနှင့်အတူတကွအိပ်လျှင် ပါစိတ်အာပတ်
သာသင့်သည်။ ရဟန်းချင်းချင်း တသက်လုံးပင် အိပ်သော်
လည်း အာပတ်ပင်မသင့်။ထိုရဟန်းနှင့်တသက်လုံးပင်အိပ်
သော်လည်း အာပတ်ပင်မသင့်။ ။ဤလည်းယုတ္တိတချက်။

လူ သာမဏေ ဆန္ဒပါရိသုဒ္ဓိ ဆောင် လျှင် မရောက်၊
ထိုပါရာဇိကကျသောရဟန်းဆောင်လျှင်ရောက်လာ၏။ ။
ဤလည်းယုတ္တိတချက်။

[ဤသို့အစရှိသည်ဖြင့် ရဟန်းအရာ၌ တည်သေးသောအချက်များစွာ
ရှိချေသည်၊]

ပါရာဇိက ကျပြီးဖြစ်လျက် ဘိက္ခုပဋိညာဉ် ရှိနေသည့်အတွက်ရဟန်းအရာ၌တည်လျက်ရှိနေသည်ကား အဘယ်၏အစွမ်းပေနည်းဟူမူကား-

၁။ မြတ်စွာဘုရားအမိန့်တော်အာဏာတော်မြတ်နှင့်ပြည့်စုံသောသက်နှင်းတောင်းမှု သက်နှင်းပေးမှုအစွမ်း,

၂။ မြတ်စွာဘုရားအမိန့်တော်အာဏာတော်မြတ်နှင့်ပြည့်စုံသော ဉတ်ကမ္မဝါစာမှုအစွမ်း,

ဤနှစ်ပါး၏အစွမ်းပေတည်း။

မှန်၏၊ သာမဏေ ပြုစဉ်အခါ၌ မြတ်စွာဘုရား အမိန့်တော်အာဏာတော်မြတ်နှင့်ညီညွတ်စွာ သက်နှင်းတောင်းမိပေးမိ ဝတ်မိလျှင်ပင်လူအဖြစ်ကိုလွန်ပြီ။ သာမဏေအရာ၌တည်ပြီ။ သရဏဂုံမယူရသေး၍ သာမဏေစင်စစ်ကားမဖြစ်သေး။ ။သရဏဂုံပေးသူ ရဟန်းမရှိ၍ထိုအနေနှင့်တသက်လုံးကောင်းစွာနေ၍သွားလျှင်လူထက်အရာအထောင်မက သာလွန်မြင့်မြတ်သော ပဋိပတ္တိဂုဏ်၌ တည်သောသူပင်ဖြစ်ပေလတ္တံ့။ ။ရဟန်းမှာလည်းကမ္မဝါလေးကြိမ်တွင် ပထမကမ္မဝါအကြိမ် ပြီးမြောက်လျှင်ပင် သာမဏေအဖြစ်ကိုလွန်ပြီ။ ရဟန်း အရာ၌ တည်ပြီ။ ဒုတိယ အကြိမ် တတိယအကြိမ်ပြီးမြောက်ရာ၌ဆိုဘွယ်မရှိ။ စတုတ္ထအကြိမ် မပြီးသေး၍ ရဟန်း စင်စစ်ကား မဖြစ်သေး။ ။စတုတ္ထအကြိမ်ကိုဘတ်ရွတ်ခွင့်မရ၍ ထိုအနေနှင့် တသက်ပတ်လုံးကောင်းမွန်စွာ နေ၍သွားလျှင်ပင် လူသာမဏေ တို့ထက်အရာအထောင်မက သာလွန်မြင့်မြတ်သော ပဋိပတ္တိဂုဏ်၌တည်သောသူပင် ဖြစ်ပေလတ္တံ့။ ။သရဏဂုံ စတုတ္ထကမ္မဝါပြီးဆုံးသောအခါ၌ သာမဏေစင်စစ် ရဟန်းစင်စစ်ဖြစ်လေ၏။

သာမဏေမှာ လိင်ထိုက်သောအမှုကို ပြုမိသော အခါ သရဏဂုမ်ပျက်၏။ သာမဏေစင်စစ်ပျက်၏။ သက်နီးဝတ်မှု ရှိသေးသောကြောင့်လူကားမဖြစ်သေး။ သာမဏေအရာ၌ ပင်တည်သေး၏။ ။သက်နီးကိုစွန့်ပစ်မှလူဖြစ်လေ၏။ ။ ရဟန်းမှာလည်း ပါရာဇိက မှုကို ပြုမိသော အခါ ရဟန်း ကောင်းစင်စစ်ပျက်လေ၏။ လူသာမဏေအဖြစ်သို့ကား မ ရောက်သေး၊ ရဟန်း အရာ၌ပင် တည် သေး၏။ ။ဘိက္ခု ပဋိညာဉ်ကို စွန့်သော အခါမှ ရဟန်း အရာ ပျောက်ပြီးမ်း လေ၏။

[ရဟန်းကောင်းမှာ သိက္ခာချသောအခါ ရဟန်းအရာပျောက်ပြီးမ်း သကဲ့သို့တည်း။]

၏သို့လျှင် မြတ်စွာဘုရား အမိန့်တော် အာဏာတော် မြတ်၏ အစွမ်းကြောင့် ထိုပါရာဇိက ကျရောက် ပြီးသော ရဟန်းသည် ဘိက္ခုပဋိညာဉ်ကို မစွန့်သမျှကာလ ပတ်လုံး ရှေး၌ပြဆိုခဲ့ပြီးသော ယုတ္တိစုံအတိုင်း ရဟန်းအရာ၌ တည် သေးသည်ကို သိအပ်၏။ ထိုအခါ ၌သာ ဒုဿီလ အဖြစ် လည်းတည်၏။ ဘိက္ခုပဋိညာဉ်ကို စွန့်ပေမူကား ရဟန်း လည်း မဟုတ်ပြီ၊ ဒုဿီလ လည်း မဟုတ်ပြီ။ ။ဘိက္ခု ပဋိညာဉ်ကိုပင် စွန့်သော်လည်း သက်နီးကို မစွန့်သေးလျှင် လူဖြစ်သည်မဆိုရသေး။

၏အရာ၌ ထိုဒုဿီလရဟန်းကို အမူလက ပါရာဇိကမှု ဖြင့်စွပ်စွဲဆဲရေးမိသည်ရှိသော်ရဟန်းကောင်းကို စွပ်စွဲဆဲ ရေးမိသည်နှင့်အတူတူပင် ရဟန်းတို့မှာ ကြီးစွာသောအာ ပတ်အဖြစ်သင့်ရောက်သည်ကိုထောက်၍ လူသီလဝန္တကို စွပ်စွဲဆဲရေးမိသည်ထက် ရဟန်းဒုဿီလကို စွပ်စွဲဆဲရေးမှု သည်အဆများစွာသာလွန်၍ အပြစ်ကြီးကျယ်ရန်အခွင့်ကို သိသင့်လှလေသတည်း။ ။အကြောင်းမူကား ဘိက္ခုပဋိ ညာဉ်ကို မစွန့်သေးသမျှကာလပတ်လုံး ဥတ်ကမ္မဝါမှုဟု

သောဘုရားစက်ရိပ် တရားစက်ရိပ် သံဃာစက်ရိပ်တို့မှမလွတ်သေး။ ထိုစက်ရိပ်တို့ တည်ရှိသေးလေသောကြောင့်တည်း။

ထိုစက်ရိပ်တို့သည်ကား ထိုဒုဿီလရဟန်းကို ကယ်ဆယ်ဘိုမဟုတ်ကုန်ပြီ။ ထိုဒုဿီလရဟန်းကိုလည်း အပြစ်လေးသည်ထက်လေးစေဘို့, ထိုဒုဿီအား ပြစ်မှားသောသူတို့ကိုလည်း အပြစ်ကြီးစေဘို့, ထိုစက်ရိပ်တော်တို့၏ဂုဏ်ကျေးဇူးကို သိမြင်ကြည်ညို၍ ရှိသေသမှု ပြုနိုင်သောသူတို့အား အကျိုးများစေဘို့သာဖြစ်ကုန်၏။

[ဤတွင်ရွှေ့ကားဒုဿီလ၏အင်္ဂါလက္ခဏာကိုပြဆိုချက်ပြီး၏။]

ပထမပုစ္ဆာအဖြေပြီး၏။

ဒုတိယ တတိယ ပုစ္ဆာအဖြေ

၂။ အလဇ္ဇီဒုဿီလ ပုဂ္ဂိုလ်မှန်သောကြောင့်မမဆည်းကပ်မကိုး ကွယ်သောသူတို့မှာ“အသေဝနာစဗာလာနံ” မင်္ဂလာဖြစ် မဖြစ်များကိုအကျိုးအပြစ် ဝေဖန်သက်သေနှင့်တကွသိလိုပါသည်။

၃။ အလဇ္ဇီဒုဿီလ ပုဂ္ဂိုလ်မှန်း သိလျက်နှင့်ဆည်းကပ်ကိုးကွယ်သောသူတို့မှာ“ ပဏ္ဍိတာနဉ္စသေဝနာ”မင်္ဂလာဖြစ် မဖြစ်“သဒ္ဓိရေဝ သမာသေထ”စသောဒေသနာတော်နှင့် ညီမညီ များကို အကျိုးအပြစ် ဝေဖန်သက်သေနှင့်တကွသိလိုပါသည်။

ဟူသောပုစ္ဆာ ၁နှစ်ရပ်ကိုပေါင်း၍ဖြေဆိုအံ့။

၏ပုဏ္ဏားတို့၌အလင်္ကာဒုဿီလကိုဇာတ်တည်၏။ ။မင်္ဂလ သုတ်၌ဗာလပဏ္ဍိတကိုဟော၏။ ။သဘ္ဘိရေဝ သမာသေ ထ၌သပ္ပုရိသ အသပ္ပုရိသကိုဟော၏။ ။ထိုကြောင့်—

၁။ သုသီလ.... ဒုဿီလ ..... တစုံ။

၂။ ဗာလ ... ပဏ္ဍိတ .... တစုံ။

၃။ သပ္ပုရိသ..... အသပ္ပုရိသ ..... တစုံ။

၏သုံးစုံတို့၏လက္ခဏာအထူးကို ရှေးဦးစွာခွဲခြမ်း၍ သိအပ်၏။

စဏ္ဍာလသိသ နိပါတ် သရဘင်္ဂဇာတ်ပါဠိတော်မြတ်၌၏ သုံးပါးတို့၏လက္ခဏာအထူးကိုဟောတော်မူသည်။

ကထံ ဝိဓံ သီလဝန္တံ ဝဒန္တိ။
ကထံ ဝိဓံ ပညဝန္တံ ဝဒန္တိ။
ကထံ ဝိဓံ သပ္ပုရိသံ ဝဒန္တိ။
ကထံ ဝိဓံ နေ၀ သိရီ ဇဟာတိ။

[သိကြားမင်း၏အမေးပုဏ္ဏားလေးချက်။]

၁။ ကထံဝိဓံ၊အဘယ်သို့သဘောရှိသောသူကို။ သီလဝန္တံ၊ သီလဝန္တ ပုဂ္ဂိုလ်ဟူ၍။ ဝဒန္တိ၊ ပညာရှိတို့ ဆိုကြပါကုန်သနည်း။

၂။ ကထံဝိဓံ၊ အဘယ်သို့ သဘောရှိသောသူကို။ပညဝန္တံ၊ပညာရှိဟူ၍။ ဝဒန္တိ၊ပညာရှိတို့ဆိုကြပါကုန်သနည်း။

၃။ ကထံဝိဓံ၊ အဘယ်သို့သဘောရှိသောသူကို။ သပ္ပုရိသံ၊ သူတော်ကောင်းဟူ၍။ ဝဒန္တိ၊ ပညာရှိတို့ဆိုကြပါကုန်သနည်း။

၄။ ကထံဝိဓံ၊ အဘယ်သို့သဘောရှိသောသူကို။ သိရီ၊ ရရှိပြီးသော ဘုန်းကြက်သရေသည်။ နေ၀ဇဟာတိ၊မစွန့်ခွါဘဲအမြဲတည်နေပါသနည်း။

၁။ ကာယေန ဝါစာယ ယဿဒန္တော၊
မနသာစ ကိဉ္စိ န ကရောတိ ပါပံ။
န အတ္တဟေတူ အလိကံ ဘဏာတိ၊
တထာဝိဓံ သီလဝန္တံ ဝဒန္တိ။
၂။ ဂမ္ဘီရပဉ္ဉံ မနသာ ဘာဝိတန္တယံ၊
နစ္စာယိကံ ကမ္မံ ကရောတိ လုဒ္ဒံ။
ကာလာဂတံ အစ္စုပဒံ န ရိဉ္စတိ၊
တထာဝိဓံ ပညဝန္တံ ဝဒန္တိ။
၃။ ယော ဝေ ကတညူ ကတဝေဒီ ဓီရော၊
ကလျာဏမိတ္တော ဒဠှဘတ္တိစ ဟောတိ။
ဒုခိတဿ သက္ကစ္စ ကရောတိ ကိစ္စံ၊
တထာဝိဓံ သပ္ပုရိသံ ဝဒန္တိ။
၄။ ဧတေဟိ သဗ္ဗေဟိ ဂုဏေဟုပေတော၊
သဒ္ဓေါ မုဒူ သံဝိဘာဂီ ဝဒညူ။
သင်္ဂါဟကံ သခိလံ သဏှဝါစံ၊
တထာဝိဓံ နော သိရီ ဇဟာတိ။

[ပုစ္ဆာလေးချက်ကို အစဉ်အတိုင်း အသောင်းတော်သူမြတ် ဖြေတော်မူသော ဝိဿဇ္ဇနာ ဂါထာလေးရပ်။]

၁။ ဋ္ဌမ၊ ဤလောက၌။ ယဿ၊ အကြင်သူသည်။ ဒန္တော၊ စောင့်စည်းခြင်းအလေ့ရှိသည်ဖြစ်၍။ ကာယေနစ၊ ကိုယ်ဖြင့်၎င်း။ ဝါစာယစ၊ နှုတ်ဖြင့်၎င်း။ မနသာစ၊ စိတ်ဖြင့်၎င်း။ ကိဉ္စိ၊ တစုံတခုသော။ ပါပံ၊ မကောင်းမှုကို။ နကရောတိ၊ မပြု။ အတ္တဟေတု၊ ကိုယ်ခန္ဓာ အသက်ဟူသောအကြောင်းကြောင့် သော်လည်း၊ အလိကံ၊ မဟုတ်မမှန်ဘောက်ပြန်ချွတ်ယွင်းသောစကားကို။ နဘဏာတိ၊ မဆို။ တထာဝိဓံ၊ ထိုသို့ သဘောရှိသောသူကို။ သီလဝန္တံ၊ သီလရှိသောသူဟူ၍။ ဝဒန္တိ၊ ပညာရှိတို့ဆိုကြကုန်၏။

၂။ ယော၊ အကြင်သူသည်။ ဂမ္ဘီရပဉ္ဉ၊ နက်နဲသောတရား

ဓမ္မပုစ္ဆာပြဿနာကို။ မနသာ၊ ပညာပြဓာန်း စိတ်သဘော
အစွမ်းဖြင့်။ အဘိဝိနယ်၊အထူးကြီးဘန်၍အမှန်အဟုတ်ကို
ဖေါ်ထုတ် ဖြေဆိုနိုင်၏။ အစ္စာယိကံ၊ အတ္တဟိတ ပရဟိတ
ကိုကျူးလွန်၍အဆောတလျင်ဖြစ်သော။ လုဒ္ဒ၊ကြမ်းကြုတ်
သော။ ကမ္မ၊ အကျိုးစီးပွါး ပျက်ပြား ဆုတ်ယုတ် မှုကို။
နကာရောတိ၊ မပြု၊ ကာလာဂတံ၊ အခွင့်ကာလဆိုက်ရောက်
သော။ အတ္ထပဒံ၊ အကျိုးစီးပွါးများရန်အဘို့ကို။ နရိဉ္စတိ၊
ဆိတ်ကင်းကျွန်လွန်လျက် မပျက်မစီးစေတတ်။ တထာဝိဓံ၊
ထိုသို့သဘောရှိသောသူကို။ပညာဝန္တံ၊ပညာရှိဟူ၍၊ဝဒန္တိ၊
ပညာရှိတို့ဆိုကြကုန်၏။

၃ ။ယောအကြင်သူသည်။ဝေ၊စင်စစ်။ ကတညူစ၊မိမိ
အားပြုဘူးသောသူ့ ကျေးဇူးကိုသိတတ်သော အလေ့ရှိသည်
လည်း။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ ကတဝေဒီစ၊ သိတိုင်းလည်းသူ့
ကျေးဇူးကိုထင်ရှားအောင်ပြုလေ့ရှိသည်လည်း။ ဟောတိ၊
ဖြစ်၏။ ဓိရောစ၊ တည်ကြည်သော စိတ်သဘော ရှိသည်
လည်း။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ ကလျာဏမိတ္တောစ၊မိတ်ကောင်း
ဆွေကောင်း ခင်ပွန်းကောင်း အင်္ဂါနှင့်ပြည့်စုံသည်လည်း။
ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ ဒဠှဘတ္တိစ၊ သည်းကပ်ထိုက်သောပုဂ္ဂိုလ်
ကိုရိုသေလေးမြတ် သည်းကပ်ခယမ်းခြင်း၌ မပျင်းမရိသတိ
စိတ်ဖွဲ့ မြဲမြဲစွာ သည်းကပ်ခြင်း အလေ့ ရှိသည်လည်း။
ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ ဒုခိတဿ၊ ဆင်းရဲနွမ်းပါး၍ နေသော
မိတ်ကောင်း ဆွေကောင်း ခင်ပွန်းကောင်း၏။ ကိစ္စံ၊ ဆောင်
ရွက်ဆိုက်သမျှသော အမှုကိစ္စအမျိုးမျိုးကို။ သက္ကစ္စံ၊ ကိုယ်
အမှုမျှ မကပိုမို အရိုအသေပြု၍။ ကရောတိ၊ပြုစုရွက်ဆောင်
လေ့ရှိ၏။တထာဝိဓံ၊ထိုသို့သဘောရှိသောသူကို။သပ္ပုရိသံ၊
သူတော်ကောင်းဟူ၍။ ဝဒန္တိ၊ ပညာရှိတို့ ဆိုကြကုန်၏။

၄ ။ယောအကြင်သူသည်။သဗ္ဗေဟိ၊အလုံးစုံကုန်သော။
ဧတေဟိဂုဏေဟိ၊ ဤသီလဝန္တဂုဏ် ပညာဝန္တဂုဏ် သပ္ပု

ရိသဂုဏ်တို့နှင့်။ ဥပေတော၊ ပြည့်စုံ၏။ သဒ္ဓေါ၊ သဒ္ဓါတရား ရှိ၏။ မုဒုံ၊ စိတ်နှလုံးနူးညံ့၏။ သံဝိဘဇိ၊ မိမိလက်ရှိပစ္စည်း ဥစ္စာတွေကို ဝေဝေမျှမျှပြုလေ့ရှိ၏။ ဝဒညူ၊ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်တို့ နှင့်စပ်သောစကားအနက် အချက်အလိုကို သိလေ့ရှိသည် လည်း။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏၊ သင်္ဂါဟကာ။ သင်္ဂဟတရားလေးပါး တို့ဖြင့် သူတပါးကိုသင်္ဂြိုဟ်ချီးမြှင့်လေ့ရှိထသော။ သခိလံ၊ မငြိမကွယ် ကြေလယ် ပြေပြစ်သော စကား ရှိထသော။ သဏှဝါစံ၊ နူးညံ့သောစကားရှိထသော။ တထာဝိဓံ၊ ထိုသို့ သဘောရှိသောသူကို။ သိရီ၊ ရှိရှိပြီးသောဘုန်းကြက်သရေ သည်။ နေဝဇဟာတိ၊ မစွန့်။

လိုရင်းအဓိပ္ပါယ်ကား........

ဒုစ္စရိုက်မှုအာပတ်သင့်သော အမှုတို့ကို မပြုခြင်း သည်သီလဝန္တလက္ခဏာမည်၏။

၁။ နက်နဲသောတရားဓမ္မအမေးပုစ္ဆာပြဿနာ တို့ကိုနေရာတကျ ဖြေဆိုနိုင်ခြင်း,

၂။ မိမိအကျိုးမဲ့ သူတပါးအကျိုးမဲ့ဖြစ်အံ့သော ကြမ်းကြုတ်သော ကာယကံ ဝစီကံ မှုကို မပြုခြင်း,

၃။ အခါကာလကိုသိ၍ ဆိုက်တိုက်သောအခါ ကာလ၌ဖြစ်ထိုက်သောအတ္တဟိတပရဟိတ တို့ကိုဖြစ်ပွါးအောင်ပြုနိုင်ခြင်း,

၍အင်္ဂါသုံးပါးသည် ပဏ္ဍိတအင်္ဂါမည်၏။

၁။ ကတညုတကာဘဝေဒီဂုဏ်နှင့်ပြည့်စုံခြင်း,

၂။ ကလျာဏမိတ္တဂုဏ်နှင့်ပြည့်စုံခြင်း,

၃။ ပဏ္ဍိတသေဝနဂုဏ်နှင့်ပြည့်စုံခြင်း,

၄။ မိတ်ကောင်း ခင်ပွန်းကောင်း ဖြစ်သောသူ ဆင်းရဲပင်ပန်း နွမ်းပါး၍နေသောအခါ ထို

သူ၏ကိစ္စကိုရှေးကထက်တိုး၍သည်ပိုး၍ရွက်ဆောင်ခြင်း,

ဤအင်္ဂါလေးပါးသည် သပ္ပုရိသအင်္ဂါမည်၏။

သိရိအင်္ဂါ ၌ကား ထိုအင်္ဂါ စုနှင့် တကွ သဒ္ဒါတရားကောင်းခြင်း, စိတ်နှလုံးနူးညံ့ခြင်း စသည်လာ၏။

[ဂါထာအနက်အတိုင်းသိလေ။]

သီလံ သိရိဉ္စာပိ သတဉ္စ ဓမ္မံ၊
ပညဉ္စ ကံ သေဋ္ဌတရံ ဝဒန္တိ။

[သိကြားမင်း၏အမေးပုစ္ဆာ။]

သီလဉ္စ၊ သီလတရားငင်း။ သိရိဉ္စာပိ၊ သိရိတရားငင်း။ သတဉ္စဓမ္မံ၊ သပ္ပုရိသအင်္ဂါတရားငင်း။ ပညဉ္စ၊ ပညာတရားငင်း၊ ဧတေသု၊ ဤလေးပါးသော တရားတို့တွင်။ ကံ၊ အဘယ်တရားကို။ သေဋ္ဌတရံ၊ အထွန့်အမြတ် ချီးမွမ်းအပ်သည်ဟူ၍။ ဝဒန္တိ၊ ပညာရှိတို့ဆိုကြကုန်သနည်း။

ပညာ ဟိ သေဋ္ဌာ ကုသလာ ဝဒန္တိ၊
နက္ခတ္တရာဇာရိဝ တာရကာနံ။
သီလံ သိရိဉ္စာပိ သတဉ္စ ဓမ္မံ၊
အန္ဝာယိကာ ပညဝတော ဘဝန္တိ။

[အလောင်းတော်အဖြေ။]

ကုသလာ၊ ဘုရားအစရှိကုန်သော ပညာရှိ တို့သည်။ တာရကာနံ၊ ကြယ်အပေါင်းတို့ထက်။ နက္ခတ္တရာဇာ၊ နက္ခတ်တို့၏မင်းဖြစ်သော လမိမာန်သည်။ သေဋ္ဌောဣဝ၊ အလွန်ချီးမွမ်းအပ်မြင့်မြတ်သကဲ့သို့။ ပညာ၊ ပညာသည်။ သေဋ္ဌာ၊ အလွန်ချီးမွမ်းအပ် အမြတ်ဆုံးဟူ၍။ ဝဒန္တိ၊ ဟောကြကုန်၏။ သီလံစ၊ သီလသည်ငင်း။ သိရိဉ္စာပိ၊ သိရိသည်ငင်း။ သတဉ္စဓမ္မံ၊ သပ္ပုရိသအင်္ဂါတရားစုသည်ငင်း။ ပညဝတော၊

ပညာရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်၏ နောက်သို့။ အနုဂါယိကာ၊ အစဉ် လိုက်ကြကုန်သည့်။ ဘဝန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။

[ဤမှနောက်၌ ပညာကို ရကြောင်းတရား ပညာ၏အကျိုး များကို အစဉ်အတိုင်း အမေးအဖြေလာ၏၊ ဤစာအုပ်၌ လိုရင်း မဟုတ်၍ မထုတ် လိုက်ပြီ။]

ထိုလေးပါးတို့တွင်လည်း ဈောက်ဆွာပါပုဒ္ဓာ ခန်စ်ရပ် မှာ ရှေ့ သုံးပါးသာ လိုရင်း ဖြစ်၏။ ။ထိုရှေ့ သုံးပါး၌ သီလဝန္တလက္ခဏာနှင့်မပြည့်စုံသောသူသည် ထိုက်သည် အားလျော်စွာအလဇ္ဇီ ဒုဿီလလက္ခဏာသို့ရောက်၏။ ။ ပညဝန္တ ပဏ္ဍိတ လက္ခဏာနှင့် မပြည့်စုံသော သူသည် ဗာလဒုပ္ပညလက္ခဏာသို့ရောက်၏၊ ။သပ္ပုရိသလက္ခဏာ နှင့် မပြည့်စုံ သော သူသည် အသပ္ပုရိသ လက္ခဏာ သို့ ရောက်၏။

၁။ သုသီလ .....ဒုဿီလ တစုံ,
၂။ ပဏ္ဍိတ .....ဗာလ တစုံ,
၃။ သပ္ပုရိသ ......အသပ္ပုရိသ-တစုံ,

ဤသုံးစုံတို့၏ အင်္ဂါလက္ခဏာသုံးပါးကွဲပြား၏။

ထိုသုံးစုံတို့တွင် သီလဝန္တကိုမှီဝဲ ဆည်းကပ်သော သူ သည် သီလဝန္တ ဖြစ်တတ်၏။ အလဇ္ဇီ ဒုဿီလကို မှီဝဲ ဆည်းကပ် သော သူသည် အလဇ္ဇီ ဒုဿီလ ဖြစ်တတ်၏။ ပဏ္ဍိတကို မှီဝဲဆည်းကပ်သောသူသည် ပဏ္ဍိတဖြစ်တတ် ၏။ ဗာလကိုမှီဝဲဆည်းကပ်သောသူသည် ဗာလ ဖြစ်တတ် ၏။ သပ္ပုရိသကိုမှီဝဲဆည်းကပ်သောသူသည် သပ္ပုရိသဖြစ် တတ်၏။ အသပ္ပုရိသကို မှီဝဲ ဆည်းကပ် သော သူသည် အသပ္ပုရိသဖြစ်တတ်၏။ ၊သီလဝန္တအင်္ဂါ ပဏ္ဍိတအင်္ဂါ သပ္ပုရိသ အင်္ဂါ သုံးမျိုးလုံးနှင့် ပြည့်စုံ လုံလောက် သော ပုဂ္ဂိုလ်ကိုမှီဝဲဆည်းကပ်ရခြင်းသည်အမြတ်ဆုံးဖြစ်၏။

ထိုသို့မဟုတ်မူ၍ သီလဝန္တ ဗာလ အသပ္ပုရိသပုဂ္ဂိုလ်ကိုမှီဝဲခဲ့ပြီးအံ့။ မှီဝဲသောသူသည်လည်း သီလဝန္တ ဗာလ အသပ္ပုရိသပင်ဖြစ်တတ်၏။သီလဝန္တအတွက်ကားကောင်းမြတ်၏။ဗာလအတွက် အသပ္ပုရိသအတွက်မကောင်း။ ။ သီလဝန္တ ဗာလ အသပ္ပုရိသ ပုဂ္ဂိုလ် ဆိုသည်ကား ဤလောက၌အချို့သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် အာပတ် အပြစ်မှ စင်ကြယ်ရန်သိက္ခာပုဒ်တော်များကိုလုံခြုံအောင် စောင့်ထိန်း၏။ ပုထုဇ္ဇန် ဂတိ ဖြစ်၍ "သဉ္စိစ္စအာပဇ္ဇိ အာပဇ္ဇတိ" ဟူသောပထမအင်္ဂါသို့ရံခါရောက်ပြီးသော်လည်းထိုအာပတ်ကို ခဏခြင်းစင်ကြယ်အောင်ပြု၏။ ဤသို့ပြုသည့်အတွက် သီလဝန္တအင်္ဂါနှင့်ပြည့်စုံ၏။ အလွန်တတ်သိလိမ္မာခြင်း၌ ကြိုးကြိုက်ခဲလှစွာသောသုတ္တန်ဝိနည်းအဘိဓမ္မာဝမ္မတို့၌မူကားတတ်သိလိမ္မာခြင်းမရှိ၊ဤသို့မရှိသည့်အတွက်ဗာလဖြစ်၏။ တဘန်ကတညူ ကတဝေဒီလက္ခဏာပျက်၏။သူ့ကျေးဇူးကိုမမြင်တတ်ရှိ၏။ မြင်သော်ကိုလည်း အလေးမပြုတတ်။ ကလျာဏမိတ္တအင်္ဂါပျက်၏။ စပ်ကြားကကုန်းတိုက်သူရှိလျှင် ခဏခြင်းစိတ်ပြောင်း၏။ ဒဠှဘတ္တိအင်္ဂါပျက်၏။ မိမိထက်ပညာရှိသူကို ရှာကြံဆည်းကပ်လိုသော စိတ်သဘောမရှိ။ ရှေး၌ကလျာဏမိတ္တ ဖြစ်ပြီးသောသူ နွမ်းပါးသောအခါမတွေ့ချင် မမြင်ချင်အသိလိုမှမပြောချင်။ ဤသို့ဖြစ်သည့်အတွက် အသပ္ပုရိသဖြစ်၏။ သူတော်ကောင်းမဟုတ်။

[ဤကား သီလဝန္တဗာလ အသပ္ပုရိသပုဂ္ဂိုလ်၏ လက္ခဏာကိုပြဆိုချက်ဘည်း။]

ပဏ္ဍိတအသင်္ကိစ္စ အသပ္ပုရိသ ပုဂ္ဂိုလ်ကိုမှီဝဲဆည်းကပ်သောသူသည် ပဏ္ဍိတအလဇ္ဇီ အသပ္ပုရိသ ဖြစ်တတ်၏။ ပဏ္ဍိတဖြစ်သည့်အတွက်ကောင်းမြတ်၏။အလဇ္ဇီအသပ္ပုရိသဖြစ်သည့်အတွက် မကောင်း။ ။ဤ၌ ဝိနည်းသုတ္တန်အ

ဘိမ္မော်တို့၌ ကောင်းစွာတတ်သိ ကျွမ်းကျင်သည့်အတွက် ပဏ္ဍိတဖြစ်၏။ အလဇ္ဇီမှုကိုအလေးမပြုအမှုမထားကျူးလွန်ခြင်းများလှသည့်အတွက် အလဇ္ဇီဖြစ်၏။ သူ့ကျေးဇူးကို ကျေးဇူးမမှတ်ပြုခြင်း စသည်ရှိသည့်အတွက် အသပ္ပုရိသ ဖြစ်၏။သူတော်ကောင်းမဟုတ်။

[ဤကားပဏ္ဍိတ အလဇ္ဇီ အသပ္ပုရိသပုဂ္ဂိုလ်၏ လက္ခဏာကိုပြဆိုချက်တည်း။]

ဤနည်းနှစ်ပါးကိုမှီ၍ အင်္ဂါလက္ခဏာ အကောင်းအဆိုးရောနှော၍ ပုဂ္ဂိုလ်အများဖြစ်အောင် ဝေဘန်စိတ်ဖြာ၍သိလေ။ ။ဤသို့ အကောင်းအဆိုး ရောယှက်၍ နေသော ပုဂ္ဂိုလ်လည်းအများပင်ရှိသည်။ ။ထို့ကြောင့်လဇ္ဇီပဏ္ဍိတ သပ္ပုရိသအင်္ဂါသုံးမျိုးနှင့် ပြည့်စုံလုံလောက်သောပုဂ္ဂိုလ်ကို မှီဝဲဆည်းကပ်ရခြင်းသည်အကောင်းဆုံးအမြတ်ဆုံးဖြစ်၏။ ထိုသို့သောပုဂ္ဂိုလ်ကို နီးစွထာဝရ မှီဝဲဆည်းကပ်ခွင့်မရနိုင်ရှိခဲ့မူကား မှီဝဲဆည်းကပ်သောသူက အလိမ္မာရှိစေရမည်။

ဥပမာကား......

ကောင်းမွန်စွာ အိမ်ဆောက်လုပ်ရန် တိုင်ရှည် တိုင်တို ထုပ်ချောက် အခြင်များကိုလို၍ သစ်တောသို့ ဝင်သော ယောက်ျားသည် သစ်တပင်ထဲမှာပင် လိုသမျှခပ်သိမ်းကို ပြည့်စုံလုံလောက်စွာ ရပါမူကား အလွန်ကောင်းမြတ်လှပါ၏။ထိုကဲ့သို့စုံလင်သော သစ်ပင်ကောင်းကြီးကို မတွေ့ခဲ့သော်လည်း အိမ်မဆောက်ရ မရှိစေအပ်။ အိမ်မရှိလျှင် ဒုက္ခများစွာ ဖြစ်လတ္တံ့။ ။သစ်ပင်အများကို ကြည့်ရှု၍ တိုင်ရှည်ဘို့ကောင်းသော သစ်ပင်မှ တိုင်ရှည်ကိုရအောင်ယူ။ တိုင်တိုဘို့ကောင်းသောသစ်ပင်မှ တိုင်တိုကိုရအောင် ယူ ဤသို့စသည်ဖြင့်တွေ့ရှိသမျှသောသစ်ပင်မှမိမိအသုံးပြု

တို့ကောင်းရာကိုကွက်၍ယူ။ မကောင်းရာကိုထားခဲ့။ ဤသို့ပြုလျှင် သစ်တပင်ကောင်း တွေ့သော သူကဲ့သို့ပင် ဖခိမ်ကောင်းထမြောက်၍ မိမိတသက်သားစဉ်မြေးဆက်ခိုမှီရာဖြစ်လတ္တံ့။ ဤဥပမာအတူ သီလဝန္တ ဗာလအသပ္ပုရိသပုဂ္ဂိုလ်ရှိနေခဲ့လျှင် သီလဂုဏ် သက်သက်ကို ကွက်ခြားကြည်ညိုရိုသေလေးမြတ်၍ဆည်းကပ်မှီခိုရမည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ပြုသောဗာလမှု အသပ္ပုရိသမှုတို့ကိုကားလျစ်လျူရှု၍ထားရမည်။ ရော၍မပါစေနှင့်။ ချုတ်ချယ်ခြင်းကိုလည်းမပြုနှင့်။ ရော၍ပါခဲ့လျှင် မိမိလည်းဗာလအသပ္ပုရိသ အဖြစ်နှင့်နစ်လိမ့်မည်။ ချုတ်ချယ်ခဲ့လျှင် သီလအတွက် မိမိမှာဖြစ်ရာသော အကျိုးစီးပွားပျက်လိမ့်မည်။ အသိအလိမ္မာပွါးများရန် ပဏ္ဍိတပုဂ္ဂိုလ်ကို မှီဝဲဆည်းကပ်မှု, စိတ်နှလုံးဖြူစင်ဖြောင့်စင်းနူးညံ့ပြေပြောင်းရန် သပ္ပုရိသပုဂ္ဂိုလ်ကို မှီဝဲဆည်းကပ်မှုများကိုအမြဲကြောင့်ကြစိုက်ရမည်။

ထိုသီလဝန္တ ဗာလ အသပ္ပုရိသပုဂ္ဂိုလ်ကို မှီဝဲဆည်းကပ်သောသူသည် ထိုပုဂ္ဂိုလ်ဗာလဖြစ်သည့် အတွက်“အသေဝနာစ ဗာလာနံ” ဟူသောမင်္ဂလာနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်မနေလော။အသပ္ပုရိသဖြစ်သည့်အတွက်“သဒ္ဓိရေဝသမာသေထ” ဟူသောဒေသနာနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်မနေလော ဟူမူ။ ။ထိုသို့ရွေးချယ်မှု၌ လိမ္မာ၍မှီဝဲသောသူမှာ ဆန့်ကျင်ဘက် မနေသည့်ပြင် “ပဏ္ဍိတာနဉ္စ သေဝနာ” မင်္ဂလာပင် ဖြစ်ကောင်းသေး၏။

အဘယ်သို့ ဖြစ်ကောင်း သနည်း ဟူမူ အဘိဓမ္မာ၌ “ဗာလာဓမ္မာ ပဏ္ဍိတာဓမ္မာ” နှစ်ပုဒ်အရတွင် သီလတရားသည် ပဏ္ဍိတဓမ္မဖြစ်၏။ သီလဂုဏ်သက်သက်ကိုကွက်ခြား၍ မှီဝဲဆည်းကပ်သည့်အတွက် “ပဏ္ဍိတာနဉ္စ သေဝနာ” မင်္ဂလာ တစိတ်ပင်ဖြစ်၏။ ။ထိုပုဂ္ဂိုလ်ပြုသော ဗာလအမှု

အသပ္ပုရိသအမှုများကိုရှောင်နေ၍ စိတ်ရောကိုယ်ပါလိုက်စားခဲ့လျှင် မင်္ဂလာနှစ်ပါးပျက်၍ ဗာလအဖြစ်အသပ္ပုရိသအဖြစ်၌သာတည်လေရာ၏။

[ကြွင်းသော အကောင်းအဆိုး ရောယှက်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကိုမှီဝဲရာ၌လည်း ဤနည်းတူသိလေ၊]

အကောင်း အင်္ဂါ တပါးမျှ မပါသော အလဇ္ဇီဗာလအသပ္ပုရိသပုဂ္ဂိုလ်ကိုမူကား မှီဝဲမှုဆည်းကပ်မှုကိုသက်သက်မပြုအပ်။ လျစ်လျူအနေ၌သာတည်ရာ၏။ ။ထိုသို့တည်ခြင်းသည် "အသေဝနာစဗာလာနံ" ဟူသော မင်္ဂလာကြီးဖြစ်၏။

ဤကား ပုစ္ဆာ၌ အလဇ္ဇီဒုဿီလကို မ-တည်ပြုပြီးလျှင် ဗာလပဏ္ဍိတ သပ္ပုရိသဒေသနာတို့နှင့် နှီးနှောရောဘက်၍မေးသော ပုစ္ဆာ ဖြစ်လေသောကြောင့် ဝေဘန်စိတ်ဖြာ ဘွယ်များပြားလျက်ရှိခဲ့သည်နှင့် ဝေဘန်စိတ်ဖြာ၍ပြလိုက်သည်။ ။ဤဝေဘန်စိတ်ဖြာ၍ ပြချက်ကို သိမြင်ခဲ့လျှင် ဤဒုတိယပုစ္ဆာ တတိယပုစ္ဆာတို့၌ ဖြေလိုရင်း အနက်ကိုလည်း ဝေဘန်စိတ်ဖြာ၍ကောင်းစွာသိနိုင်ရာတော့သည်။

ယခုကာလ၌ကား မှီဝဲဆည်းကပ်သူ အလိမ္မာလိုလှ၏။ မလိမ္မာသူတို့၏ သဘောကား မှီဝဲရင်း၌ သီလဝန္တဖြစ်၍ သီလဂုဏ်ကိုကြည်ညိုလေးမြတ်၍မှီဝဲ၏။မှီဝဲ၍ဆရာတကာဖြစ်ခဲ့လျှင် ဂေဟဿိတ တဏှာဘွဲ့စည်း၍ ဆိုးတူကောင်းဘက်ဖြစ်အောင်ရော၍ အနှစ်အမွှန်းခံလေ၏။

မင်္ဂလာဆိုသည်ကား ကုသိုလ်တရား ပွါးများမှုသည် စင်စစ်မင်္ဂလာတည်း။ ။အကုသိုလ်တရား ဖြစ်ပွါးမှုသည်စင်စစ်အမင်္ဂလာတည်း။ ။မှီဝဲအပ် မမှီဝဲအပ်ဆိုသည်မှာလည်း ကုသိုလ်ဖြစ်ပွါးမှု အကုသိုလ်ဖြစ်ပွါးမှုသည်အချုပ်တည်း။

ထိုကြောင့်သေဝိတဗ္ဗာသေဝိတဗ္ဗသုတ္တန်ပါဠိတော်၌......

ယထာရူပံ သာရိပုတ္တ ပုဂ္ဂလံ သေဝတော အကုသလာ ဓမ္မာ အဘိဝဍ္ဎန္တိ။ ကုသလာ ဓမ္မာ ပရိဟာယန္တိ။ ဧဝရူပေါ ပုဂ္ဂလော န သေဝိတဗ္ဗော။ ယထာရူပဉ္စ ခေါ သာရိပုတ္တ ပုဂ္ဂလံ သေဝတော အကုသလာ ဓမ္မာ ပရိဟာယန္တိ။ ကုသလာ ဓမ္မာ အဘိဝဍ္ဎန္တိ။ ဧဝရူပေါ ပုဂ္ဂလော သေဝိတဗ္ဗော။

ဟူ၍ဟောတော်မူသည်။

သာရိပုတ္တ၊ ချစ်သားသာရိပုတ္တရာ။ ယထာရူပံ၊ အကြင်သို့သဘောရှိသော။ ပုဂ္ဂလံ၊ ပုဂ္ဂိုလ်ကို။ သေဝတော၊ မှီဝဲသောသူအား။ အကုသလာဓမ္မာ၊ အကုသိုလ်တရားတို့သည်။ အဘိဝဍ္ဎန္တိ၊ ပွါးများကုန်၏။ ကုသလာဓမ္မာ၊ ကုသိုလ်တရားတို့သည်။ ပရိဟာယန္တိ၊ ဆုတ်ယုတ်ကုန်၏။ ဧဝရူပေါ၊ ဤသို့သဘောရှိသော၊ ပုဂ္ဂလော၊ ပုဂ္ဂိုလ်ကို။ နသေဝိတဗ္ဗော၊ မမှီဝဲအပ်။ ။သာရိပုတ္တ၊ချစ်သားသာရိပုတ္တရာ။ခေါ၊စင်စစ်။ ယထာရူပဉ္စ၊အကြင်သို့သဘောရှိသည်သာလျှင်ဖြစ်သော။ ပုဂ္ဂလံ၊ပုဂ္ဂိုလ်ကို။ သေဝတော၊ မှီဝဲသောသူအား။ အကုသလာဓမ္မာ၊ အကုသိုလ်တရားတို့သည်။ ပရိဟာယန္တိ၊ ဆုတ်ယုတ်ကုန်၏။ ကုသလာဓမ္မာ၊ ကုသိုလ် တရားတို့သည်။ အဘိဝဍ္ဎန္တိ၊ ပွါးများကုန်၏။ ဧဝရူပေါ၊ ဤသို့သဘောရှိသော။ ပုဂ္ဂလော၊ ပုဂ္ဂိုလ်ကို။ သေဝိတဗ္ဗော၊ မှီဝဲအပ်၏။

ဗာလပဏ္ဍိတသုတ်၌ ......

ဒုစ္စိန္တိတစိန္တီ စ ဟောတိ၊ ဒုဗ္ဘာသိတဘာသီ စ၊ ဒုက္ကဋကမ္မကာရီ စ။

[ဗာလလက္ခဏာအင်္ဂါသုံးပါး။]

သုစိန္တိတစိန္တီစ ဟောတိ၊ သုဘာသိတဘာ-
သီစ၊ သုကဋကမ္မကာရီစ။
[ပဏ္ဍိတလက္ခဏာအင်္ဂါသုံးပါး။]

ဒုစ္စိန္တိတ စိန္တီစ၊ မကောင်းသော အကြံကို ကြံလေ့ရှိသည်လည်း။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ ဒုဗ္ဘာသိတဘာသီစ၊ မကောင်းသော စကားကို ပြောဆိုလေ့ ရှိသည်လည်း။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ ဒုက္ကဋကမ္မကာရီစ၊ မကောင်းစွာပြုအပ်သော အမှုကိုပြုလေ့ရှိသည်လည်း။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။

သုစိန္တိတစိန္တီစ၊ ကောင်းသောအကြံကိုကြံလေ့ရှိသည်လည်း။ ဟောတိ၊ဖြစ်၏။ သုဘာသိတဘာသီစ၊ ကောင်းသောစကားကိုပြောဆိုလေ့ရှိသည်လည်း။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ သုကဋကမ္မကာရီစ၊ ကောင်းစွာပြုအပ်သောအမှုကို ပြုလေ့ရှိသည်လည်း။ဟောတိ၊ဖြစ်၏။

[ဤသို့ ဒွါရသုံးပါးလုံး မကောင်းသောသူကို ဗာလ, ဒွါရသုံးပါးလုံး ကောင်းသောသူကို ပဏ္ဍိတဟူ၍လာသည်။]

ယခုကာလ၌ကား ဒွါရသုံးပါးလုံး ကောင်းသောသူရှား၏။အချို့ကာယဒွါရကောင်း၏ဝစီဒွါရမနောဒွါရမကောင်း။ အချို့ဝစီဒွါရကောင်း၏ကာယဒွါရမနောဒွါရမကောင်း။ အချို့ကာယဒွါရဝစီဒွါရကောင်း၏မနောဒွါရမကောင်း။ဤသို့ အကောင်းအဆိုး အရောအယှက်သာများသည်။ထို့ကြောင့် ယခုအခါ၌ ဤပုဂ္ဂိုလ်ကို မှီဝဲဆည်းကပ်သည့်အတွက် ငါ၏ သန္တာန်မှာ ကုသိုလ်အလိမ္မာ ပွါးများ၏လော,မပွါးလော, အကုသိုလ်အမိုက် တနေ့တခြားနည်းပါး၏လော, မနည်းပါးလောဟု မိမိသန္တာန်ကို အရိပ်ကောင်းကောင်းကြည့်၍ မှီဝဲဆည်းကပ်ရာသည်။

အလဋ္ဌိ ဒုဿီလကို မှီဝဲရာ၌ အကျိုးအပြစ်ကို ဝတ္ထုသက်သေနှင့်တကွ သိလိုပါသည် ဟူသောစကား၌—

ဧကော အလဇ္ဇီ အလဇ္ဇိသတံပိ ကရောတိ။

ဟူ၍ ကျမ်းဂန်လာသည်။

ဧကော အလဇ္ဇီ၊ အလဇ္ဇီတယောက်သည်။ အလဇ္ဇိသတံပိ၊ အလဇ္ဇီပုဂ္ဂိုလ် အရာအကာဖြစ်ပွါးအောင်လည်း။ ကရောတိ၊ ပြုတတ်၏။

၍သို့လာသောကြောင့် အလဇ္ဇီကို မှီဝဲဆည်းကပ်လျှင် အလဇ္ဇီဖြစ်တတ်သည်ကား အပြစ်တည်း။ ။ရှေး၌လည်း အလဇ္ဇီကိုမှီဝဲလျှင် အလဇ္ဇီဖြစ်တတ်သည်။ ဗာလကိုမှီဝဲလျှင် ဗာလဖြစ်တတ်သည်။ အသပ္ပုရိသကို မှီဝဲလျှင် အသပ္ပုရိသ ဖြစ်တတ်သည်ဟု ဆိုခဲ့ပြီ။ ၎င်းကားအပြစ်တည်း။

အလဇ္ဇီ ဖြစ်လျှင် သီလနှင့် ဘဝအဆက်ဆက်ဝေးတတ်သည်။ အသပ္ပုရိသဖြစ်လျှင် သမာဓိနှင့် ဘဝ အဆက်ဆက် ဝေးတတ်သည်။ ဗာလဖြစ်လျှင် ပညာနှင့် ဘဝ အဆက်ဆက်ဝေးတတ်သည်။ ၎င်းကားမကောင်းကျိုးတည်း။

၍သို့အပြစ်မကောင်းကျိုးအမျိုးမျိုးအထူးထူး ကြီးမား လေသောကြောင့် မမှီဝဲအပ်။ မင်္ဂလာလည်းမဖြစ်။ စင်စစ် မိတ်ကိုပြုပြင်၍ ဉာဏ်ပညာယှဉ်ပါမှ မင်္ဂလာ ဖြစ်နိုင်မည် ကိုလည်း သတိထားလေ။ ။၍မှတပါး ဝတ္ထုနှင့် တကွ အပြစ်အကျိုးများသည် သုတ္တနိပါတ် အဋ္ဌကထာ "အသေဝနာစ ဗာလာနံ"အဖွင့်မှာ အကျယ်လာ၏။ အလိုရှိလျှင် ဆရာသမားများထံလျှောက်ထား၍ နာယူလေ။

ဒုတိယတတိယပုစ္ဆာနှစ်ရပ်အဖြေပြီး၏။

စတုတ္ထပုစ္ဆာအဖြေ

အလဇ္ဇီ ဒုဿီလပုဂ္ဂိုလ်မှန်း သိလျက်နှင့် ဆွမ်း စသော ဒါနဝတ္ထုတို့ဖြင့် ပူဇော်သက္ကာရ ပြုသော သူတို့မှာ "ပူဇာစပူဇနီယာနံ"မင်္ဂလာဖြစ်မဖြစ်များ

ကို အကျိုးအပြစ် ဝဋ္ဋဆက်သေနှင့်တကွ သိသို့ ပါသည်။

ဟူသောစတုတ္ထပုစ္ဆာ၌—

ပုဇနီယဖုဂ္ဂိုလ်အရကို သုတ္တနိပါတ် အဋ္ဌကထာ၌.......

၁။ သမ္ဗုဒ္ဓဘုရား,
၂။ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ,
၃။ အရိယသာဝက,
၄။ အမိ,
၅။ အဘ,
၆။ အစ်ကိုကြီး,
၇။ အစ်မကြီး,
၈။ လင်ရှိမိန်းမတို့မှာ လင်၏အမိ,
၉။ လင်၏အဘ,
၁၀။ လင်၏ အစ်ကိုကြီး,
၁၁။ လင်၏ အစ်မကြီး,

ဟု ဤမျှသာလာ၏။

[ဤအဋ္ဌကထာ၌ ပုထုဇ္ဇနှရဟန်းတိုက်ရိုက်မလာ။]

ဒက္ခိဏာ ဝိဘင်သုတ် အဋ္ဌကထာ၌ သရဏဂုဏ် သီလ တည်သော လူဂဟဋ္ဌပုဂ္ဂိုလ် ပုထုဇ္ဇနသာမဏေ ပုထုဇ္ဇန ရဟန်း တို့သည်သောတာပတ္တိမဂ္ဂ၌ အရိယာပုဂ္ဂိုလ်၌ ပါ ဝင်ကုန်သည်ဟုလာသောကြောင့် ဤပူဇနီယအရ၌လည်း ထိုလူပုဂ္ဂိုလ်သာမဏေ ရဟန်းတို့သည် အရိယသာဝကာ ဟူသောအဋ္ဌကထာပါဌ်၌ ပါဝင်ကုန်သည်။ ထိုကြောင့်—

၁၂။ သရဏဂုဏ်တည်သောလူ,
၁၃။ သရဏဂုဏ်နှင့်တကွ ငါးပါးသီလ တည် သောလူ,

၁၄။ ပုထုဇ္ဇနသာမဏေ,

၁၅။ ပုထုဇ္ဇနရဟန်း,

တို့သည် ပူဇော်ထိုက်သော ပူဇနီယ ပုဂ္ဂိုလ်တို့ပင် ဖြစ်ကုန်၏။

ထိုသို့ဖြစ်ရာ၌သာမဏေသည်........

၁။ လဇ္ဇီသာမဏေ,

၂။ ဇလဇ္ဇီသာမဏေ,

၃၊ ဒုဿီလသာမဏေ,

ဟူ၍သုံးမျိုးရှိ၏။

ပုထုဇ္ဇနရဟန်းသည်လည်း.......

၁။ လဇ္ဇီရဟန်း,

၂။ အလဇ္ဇီရဟန်း,

၃။ ဒုဿီလရဟန်း,

ဟူ၍သုံးမျိုးရှိ၏။

ထိုသုံးမျိုးတွင်လဇ္ဇီသာမဏေ,လဇ္ဇီရဟန်းတို့အားလှူဒါန်းပူဇော်သောသူတို့မှာ "ပူဇာစပူဇနီယ" မင်္ဂလာဖြစ်သည်မှန်ပြီ။ အလဇ္ဇီသာမဏေအလဇ္ဇီရဟန်း,ဒုဿီလသာမဏေ ဒုဿီလ ရဟန်းတို့အား လှူဒါန်း ပူဇော် သော သူတို့ မှာ "ပူဇာစပူဇနီယ" မင်္ဂလာ ဖြစ်ပါသည်လော မဖြစ်လော ဟူမူ။ ။ဒုဿီလမဟုတ် အလဇ္ဇီ သက်သက်မျှ ဖြစ်သော သာမဏေ ရဟန်းတို့အား လှူဒါန်းပူဇော်မှုသည် "ပူဇာစ ပူဇနီယ" မင်္ဂလာဖြစ်၏။ ။ဒုဿီလ ဖြစ်သောသာမဏေ ရဟန်းတို့အားလှူဒါန်းပူဇော်မှုမှာသာထိုမင်္ဂလာ ဖြစ်မဖြစ် ဝိစိကိစ္ဆာဘွယ်ရှိ၏။

[ရှေး၌လည်း အလဇ္ဇီနှင့်ဒုဿီလနှစ်ပါးကွဲပြားပုံကိုပြဆိုခဲ့ပြီ။]

အများတို့စိတ်သဘော၌ရောယှက်၍နေကြသော အရာ

ဌာနကြီးတခုဖြစ်၍ ၎င်းနေရာ၌လည်းထင်ရှားအောင် ပြဆို လိုက်ဦးအံ့။

နဝကောဋိသဟဿာနိ၊ အသီတိသတကောဋိယော။
ပညာသသတသဟဿာနိ။ ဆတ္တိံသ စ ပုနာပရေ။
တေ သံဝရဝိနယာ။ သမ္ဗုဒ္ဓေန ပကာသိတာ။
ပေယျာလမုခေန နိဒ္ဒိဋ္ဌာ၊ သိက္ခာ ဝိနယသံဝရေ။
[ဝိသုဒ္ဓိမဂ်အဋ္ဌကထာ။]

နဝကောဋိသဟဿာနိစ၊ ကုဋေ ကိုးထောင် တို့ရင်း။ အသီတိသတကောဋိယောစ၊ကုဋေတရာ့ရှစ်ဆယ်တို့ရင်း။ ပညာသသတသဟဿာနိစ၊ငါးသန်းတို့ရင်း။ ပုန၊ တဖန်။ အပရေ၊ တပါးကုန်သော။ ဆတ္တိံသ သဟဿာနိစ၊ သုံး သောင်းခြောက်ထောင်တို့ရင်း။

ဝိနယသံဝရေ၊ ပါတိမောက္ခသံဝရ ဝိနည်း ငါးကျမ်း၌။ ပေယျာလမုခေန၊ ပေယျာလညွှန်းပြချက်နှင့်တကွ။ နိဒ္ဒိဋ္ဌာ၊ ညွှန်းပြအပ်ကုန်သော။ တေသံဝရဝိနယာသိက္ခာ၊ ၎င်းမှု လောက်သော ပါတိမောက္ခသံဝရ ဝိနည်း သိက္ခာပုဒ်တော် မြတ်တို့ကို။ သမ္ဗုဒ္ဓေန၊မြတ်စွာဘုရားသည်။ ပကာသိတာ၊ ထုတ်ဖေါ် ပညတ်ပြတော်မူအပ်ကုန်၏။

ဆောင်...... ကိုးထောင့်တရာ, ရှစ်ဆယ်မှာ,သချာကောဋိ ကောက်။
ငါးသန်းသုံးသောင်း,ခြောက်ထောင်ပေါင်း,
များတောင်းပါတိမောက်။

၎င်းကား သရဏဂုမ် ဥ ပါကမ္မဝါစာ ပြီးဆုံးသည် နှင့် တပြိုင်နက် သာသနာထမ်း ရဟန်းသာမဏေတို့သန္တာန်၌ ထိုက်သည်အားလျော်စွာတည်ရှိသောပါတိမောက္ခသံဝရ သိက္ခာပုဒ်အပေါင်းတည်း။

ရှေး၌ပြဆိုခဲ့ပြီးသောအတိုင်း မြတ်စွာဘုရား၏ ပညတ် တော် အမိန့်တော် အာဏာ တော်ဖြင့် သက်နိုးတောင်းမှု

ပေးမှု ဝတ်မှုကိုပြုမိလျှင်ပင်လူအဖြစ်ကိုလွန်၍သာမဏေရ ပဗ္ဗဇိတအရာ၌တည်၏။လူတို့၏ရှိခိုးပူဇော်ကိုခံထိုက်ပြီ။ ။ ပြဆိုခဲ့ပြီးသောသိက္ခာပုဒ်စကား မတည်သေး။ ။တဘန် သရဏဂုဏ်ခံယူ၍ တတိယသရဏဂုဏ်ပြည့်စုံပြီးစီးသည်နှင့် တပြိုင်နက် ပြဆိုခဲ့ပြီးသောသာမဏေ သိက္ခာပုဒ် တို့သည် တည်ကုန်၏။ သာမဏေအစစ် ဖြစ်လေ၏။ သီလ ခံဘွယ် ကိစ္စမရှိ။ ။ထိုသို့သာမဏေအစစ် ဖြစ်ပြီးသော သူသည် လိင်ဆယ်ပါးတွင် တပါးပါးကို လွန်ကျူး မိသည် ဖြစ်အံ့။ သရဏဂုဏ်ခံယူမှုပျက်ပြိမ်းပြန်၍သိက္ခာပုဒ်တို့လည်းအကုန် ကွယ်ပကုန်၏။သင်္ကန်းခံယူမှုသာတည်ရှိတော့၏။လူအဖြစ် သို့ကား မချောက်။ သာမဏေ အရာ၌ပင် တည်သေး၏။ သာမဏေစစ်ကားမဟုတ်။ ။ထိုအခါသရဏဂုဏ်ကိုထပ်မံ ၍ယူရသည်။သရဏဂုဏ်ကိုထပ်မံ၍ယူပြန်လျှင် သာမဏေ စစ်ဖြစ်ပြန်၏။ သိက္ခာပုဒ်တို့ အကုန်တည်ပြန်ကုန်၏။ ။ သရဏဂုဏ်ကို ထပ်မံ၍မယူဘဲ ငါမိကိုယ်ကိုသိက္ခာရှိသော သာမဏေအစစ်အသွင် ပြုလုပ်ဝန့်ခံ၍ နေခဲ့အံ့။ ဒုဿီလ သာမဏေဖြစ်၏။ ။မိမိ ကိုယ်ကို ဟုတ်မှန် တိုင်း ပြော ကြား၍နေလျှင် ဒုဿီလမဖြစ်။

ဤအရာ၌လိင်ဆယ်ပါးတွင် တပါးကိုကျူးလွန်လျှင်လူ ဖြစ်သည်ဟုမှတ်ထင်တတ်ကြ၏။သင်္ကန်းခံယူမှုကိုမစွန့်မူ၍ တည်သမျှကာလပတ်လုံးလူမဖြစ်။ ။သာမဏေလိင်ပြန်မှု လူဝတ်လဲမှုဆိုသည်ကား ဆရာသမားတို့ အဆုံးအမ၌မ တည်ဒုဿီလအမှုကို မစွန့်နိုင်သော သာမဏေဒုဿီလကို သာလူဝတ်လဲ၍ သာသနာမှအပြီး နှင်ထုတ်မှုသာတည်း။ "အနုဇာနာမိ ဘိက္ခဝေ ဒသဟင်္ဂေဟိ သမနာဂတံ သာမ ဏေရံ နာသေတုံ" ဟူသောပါဠိတော်၏ အဋ္ဌကထာဝိနိစ္ဆ ယကိုနေရာကျသိဘို့ဆိုလိုက်သည်။

[ဤကားသာမဏေ၏ဒုဿီလအဖြစ်ကိုပြဆိုချက်တည်း။]

လိင်ဆယ်ပါးမှ ဘပါး ဒဿဆယ်ပါးသေဝိယ ၇၅-ပါး အစရှိသောသိက္ခာပုဒ်တို့သည်သာမဏေတို့အားဒဏ်အမှု မည်ကုန်၏။ ။ထိုဒဏ်သိက္ခာပုဒ်တို့တွင် တခုခုကို ကျူး လွန်မိသည်ဖြစ်အံ့။ သရဏာဂုမ် ခံယူမှုလည်းမပျက်။ ထို သိက္ခာပုဒ်လည်း ကွယ်ပ၍သွားသည်မဟုတ်။ သံဝရမှုမျှ သာပျက်၏။ ဒဏ်ထိုက်၏။ ဒဏ်ထမ်းလျှင် သံဝရတည်မြဲ တည်၏။

သိမ်မွေ့သောအရာဖြစ်၍ဥပမာပြအံ့ .....

အင်္ဂလိပ်အစိုးရမင်းတို့၏ဥပဒေ၌ မြို့အုပ်လုပ်သောသူ မှာမည်မျှသော အာဏာကိုရစေ, မည်သည့် အမှုတို့ကိုပြု လျှင် အရာမှကျစေ, မည်သည့်အမှုတို့ကိုပြုလျှင် အရာကား မကျ။ မည်မျှ ဒဏ်တပ်စေဟုရှိ၏။ ။မြို့အုပ်အရာကို ရ သည်နှင့်တပြိုင်နက် များစွာသောအာဏာတို့ကိုရ၏။ ။ အရာကျရာဥပဒေမှု တခုခုကိုကျူးလွန်လျှင် အရာမှလည်း ကျ၏။ ထိုအာဏာတို့လည်း အကုန်ပျက်ကုန်၏။ ။ဒဏ် ဥပဒေတို့တွင်တခုခုကိုကျူးလွန်လျှင် ထိုအမှုအတွက်ဒဏ် တပ်၏။အရာမကျသောကြောင့်ထိုအမှုလည်းလက်မလွတ်။ စီရင်မြဲစီရင်နိုင်၏။ တပါးသောရရှိပြီး အာဏာတို့လည်းပ ကတိအတိုင်းရရှိကုန်၏။ ။၌ဥပမာနှင့်တူစွာ သိအပ်၏။

၁။ မိမိ၌တည်ရှိသော သိက္ခာပုဒ် အပေါင်းတို့ တွင် တခုတခုသော သိက္ခာပုဒ်၌ ခံယူ ဆောက်တည်ခြင်းဟူသော သမာဒါနမှု,

၂။ ကောင်းစွာ စောင့်ထိန်းခြင်း ဟူသောသံ ဝရမှု’

ဟူ၍အမှုနှစ်ပါးအသီးအသီးရှိကြ၏။

ထိုနှစ်ပါးတွင်သမာဒါနမှုမှာသရဏာဂုမ်ပြည့်စုံသည်နှင့် တပြိုင်နက်တချက်တည်း အကုန်ပြီးစီးလေ၏။ ။သံဝရမှု

မှာသောက်တည့်ရရှိ တည်နေပြီးသော သိက္ခာပုဒ်တို့ကို အခွင့်ဆိုက်တိုက်သောအခါ၌ သဒ္ဓါစေတနာတို့နှင့် နေရာကျ စောင့်စည်းလျှင်သံဝရမှုပြည့်စုံ၏။ မစောင့်စည်းမူ၍ လိုင်ထိုက်သောအမှုတခုခုကိုကျူးလွန်ခဲ့လျှင် သရဏဂုမ်ပျက်၍သမာဒါနမှု သံဝရ မှုအကုန်ပျက်၏။ တစုံတခုသော သိက္ခာပုဒ်မျှ ထိုသူမှာမတည်ပြီ။ ။ဒဏ်ထိုက်သောအမှု တခုခုကို ကျူးလွန်ခဲ့လျှင် သရဏဂုမ်မပျက်၍ တစုံတခုသောသမာဒါနမှုမျှမပျက်။ ကျူးလွန်သော သိက္ခာပုဒ်မှာပင်သမာဒါနမှုမပျက်။ ရှေးတည်မြဲတိုင်းပင်ကိုယ်၌ တည်လျက်ရှိ၏။ သံဝရမှုမျှသာပျက်၏။ ဒဏ်ထမ်း၍ဆေးကြောသုတ်သင်လျှင်သံဝရမှုတည်မြဲတည်၏။

ရဟန်းသိက္ခာပုဒ်တို့၌ကား စတုတ္ထ ကမ္မဝါစာပြီးဆုံးသည်နှင့်တပြိုင်နက် သမာဒါနမှုတည်၏။ သံဝရမှုမှာသာမဏေသိက္ခာပုဒ်နည်းတူပင်။ ။ပါရာဇိကမှု တခုခုကိုကျူးလွန်ခဲ့လျှင်သမာဒါနမှုအကုန်ပျက်၏။ တခုသောသိက္ခာပုဒ်မျှအတည်မရှိပြီ။ ။ပါရာဇိကမှတပါးသောသိက္ခာပုဒ်တို့ကို ကျူးလွန်ခဲ့လျှင် ကျူးလွန်သော သိက္ခာပုဒ်မှာပင် သံဝရမျှသာပျက်သည်။ သမာဒါနမပျက်။ ။၎င်းသို့သမာဒါန ပျက်နည်းသံဝရပျက်နည်းများကို ခြားနား၍သိတတ်မှ အလဇ္ဇီ ဒုဿီလနှစ်ပါးကွဲပြားပုံကို ရှင်းလင်းစွာသိနိုင်သည်။

မြတ်စွာဘုရားပညတ်တော် အမိန့်အာဏာတော်မြတ်ဖြစ်သောကုဋေပေါင်းကိုးထောင့်တရာ့ရှစ်ဆယ်နှင့်ငါးသိန်းသုံးသောင်း ခြောက်ထောင်မျှသော သိက္ခာပုဒ်တော်တို့ တစုံတခုမျှသမာဒါနမှုမပျက်မကွက်တည်ရှိလျက်နေသော အလဇ္ဇီပုဂ္ဂိုလ်သည်လူတို့၏ပူဇော်ကိုခံထိုက်သောပူဇနီယပုဂ္ဂိုလ်စင်စစ်ဖြစ်ထိုက်ကြောင်းကိုလည်း ထင်လင်းစွာသိသာလှတော့သည်။

[၎င်းကားအလဇ္ဇီပုဂ္ဂိုလ်ပူဇနီယဖြစ်ကြောင်းကိုပြဆိုသောအချက်တည်း။]

ဒုဿီလပုဂ္ဂိုလ်ပုဇ္ဇနီယဖြစ်မဖြစ်ကို စိစစ်ဘွယ်အလွန်များချေ၏။ မြတ်စွာဘုရား၏ ပညတ်တော် အာဏာတော်မြတ် ဖြစ်သော ဝိနည်းတရားတော်၏ အရာသည်အလွန်ကြီးကျယ်နက်နဲ၏။ အလွန်လျှင် အံ့ဘွယ်သရဲရှိ၏။

အဘယ်သို့အံ့ဘွယ်သရဲရှိသနည်းဆိုသော် .....

တထောင့်ငါးရာကိုလေသာကုန်ပြီးပြီးသော ရဟန္တာဖြစ်သော လူသည် တထောင့်ငါးရာကိုလေသာအပြည့်နှင့် ယခုနေ့တွင် ရဟန်းပြုသော ပုထုဇ္ဇန် ရဟန်းကို ရှိခိုးရ၏။ ထိုပုထုဇ္ဇန်ရဟန်းက ရဟန္တာဖြစ်သောလူကိုရှိမခိုးရ။ ။ ကိုယ်တွင်းမှာ တည်ရှိကြသော အဘိဓမ္မာတရား သုတ္တန်တရားများအနေကို ထောက်စာလျှင် ထိုနှစ်ဦးသော သူတို့သည် တဦးနှင့်တဦး နိဗ္ဗာန်နှင့် အဝိစိကဲ့သို့ ကွာလှမ်းကြ၏။ရဟန္တာဖြစ်သော လူသည်ကား နိဗ္ဗာန်မှာဆိုက်၍နေ၏။တထောင့်ငါးရာကိုလေသာရှင်ဖြစ်သော ပုထုဇ္ဇန်ရဟန်းကား အဝိစိနယ်ကမလွတ်သေး။သို့ဖြစ်ပါလျက်ရှိခိုးပူဇော်မှု၌ရဟန်းပုထုဇ္ဇန်ကအထက်ကျ၏။ ရဟန္တာလူကအောက်ကျ၏။ ။ဤသို့ဖြစ်ခြင်းသည်မြတ်စွာဘုရား၏အစိန္တေယျ အဗ္ဗမေယျ ဘုန်းတော် ကံတော် ဉာဏ်တော် တန်ခိုးတော် ပညတ်တော် အာဏာတော် သိက္ခာပုဒ်တော်တို့၏ အစွမ်းပေတည်း။

ရဟန်းချင်းမှာလည်းတနာရီမျှပညတ်အာဏာ သိက္ခာတည်မှု ရှေးကျသော ပုထုဇ္ဇန်ရဟန်းကို တနာရီမျှ သိက္ခာတည်မှု ရဟန်းဖြစ် နောက်ကျသော ရဟန္တာ ဖြစ်ပြီးသော ရဟန်းက ရှိခိုးရ၏။ ။ယခုပင် ရဟန်းပြုသော ပုထုဇ္ဇန်ရဟန်းယောကျ်ားကို အဝါခြောက်ဆယ်ရပြီးသောဘိက္ခုနီ ရဟန္တာမက ရှိခိုးရ၏။ ။ဤသို့ ဖြစ်ခြင်းသည် ပညတ်တော်အာဏာတော်မြတ်တို့၏ အစိန္တေယျ တန်ခိုးအစွမ်းပင်တည်း။

ဖယော ဝေါ အာနန္ဒ မယာ ဓမ္မောစ ဝိနယောစ
ဒေသိတော ပညတ္တော၊ သော ဝေါ မမစ္စယေန
သတ္ထာ။

ဟူ၍ငါဘုရားမရှိသည့်နောက် ငါဟောတော်မူခဲ့သော
သုတ္တန်တရားအဘိဓမ္မာတရား ဝိနည်းတရားတို့သည် ငါ၏
ကိုယ်စားလှယ် ကိုယ်စား ဘုရားဖြစ်ရစ်လတ္တံ့ ဟူသော
ဗျာဒိတ်တော် မြတ်နှင့်အညီ ပြဆိုခဲ့ပြီးသော သိက္ခာပုဒ်
တော်အပေါင်း ကုဋေကိုးထောင့် တရာ့ ရှစ်ဆယ်နှင့် ငါး
သန်း၊ သုံးသောင်း ခြောက်ထောင်တို့တွင် တခုတခုသော
သိက္ခာပုဒ်တော်သည် ဘုရားတဆူတဆူအရာနှင့် ဗျာဒိတ်
တော်ရလျက်ရှိချေသည်။

သရဏဂုံ ဥတ်ကမ္ဗဝါစာ ပြည့်စုံစွာ ဘတ်ရွတ်မှု
သမာဒါနကိစ္စပြည့်စုံသဖြင့် ထိုမျှလောက်သော သိက္ခာပုဒ်
တော်တို့၏ တည်နေကိန်းဝပ်ရာဖြစ်သော ပုထုဇ္ဇန်ရဟန်း
၏ကိုယ်ခန္ဓာသည် ကုဋေ ကိုးထောင့် တရာ့ ရှစ်ဆယ် ငါး
သန်း သုံးသောင်း ခြောက်ထောင်မျှသော မြတ်စွာဘုရား
တို့၏ တည်နေကိန်းဝပ်တော်မူကြရာ စေတီ အိမ်အရာ၌
တည်ချေသည်။ ။စေတီအိမ်မည်သည် ရွှံ့မြေကို လုပ်
သော်လည်း စေတီကိန်းဝပ်သော အခါမှစ၍ ပူဇော်ခြင်း
ငှါသာထိုက်၏။ မရိုမသေပြုခြင်းငှါ မထိုက်။ ။ထိုစေတီ
အိမ်၏အတွင်း၌ အမှိုက်သရိုက်မစင်တိုးပြင်ပင် ပြည့်၍နေ
ငြားသော်လည်း ပူဇော်ခြင်းငှါသာထိုက်၏။ မရိုမသေပြု
ခြင်းငှါမထိုက်။ ထိုအတူ ထိုပုထုဇ္ဇန်ဖြစ်သောရဟန်းသည်
တထောင့်ငါးရာကိလေသာတည်းဟူသော အမှိုက်သရိုက်
မစင်တိုးပြင်အပြည့်ရှိနေသော ကိုယ်ခန္ဓာသဏ္ဌာန်ပင်ဖြစ်
ငြားသော်လည်း ထိုမျှလောက်သောဘုရားအရာ သိက္ခာပုဒ်
တော်တို့၏ တည်နေကိန်းဝပ်ရာ စေတီအိမ်အဖြစ်၌ တည်

နေသည့်အတွက်ကြောင့် ရဟန္တာဖြစ်ပြီးသော လူသည် ရှိနိုးပူဇော်ခြင်းကိုသာပြုရလေသတည်း။

ဤသို့သောအရာများကို ထောက်ထားဆင်ခြင်သည်ရှိသော် ပုထုဇ္ဇန်ရဟန်းတို့၌ပင် ကိန်းဝပ်တည်ရှိသော မြတ်စွာဘုရားတန်ခိုးတော် ပညတ်တော် အာဏာတော်အရှိန်အဝါတော်တို့သည် အဘယ်မျှလောက် ကြီးကျယ် နက်နဲကုန်သည်ဟု ငါတို့ကဲ့သို့သောသူအဆုံးအစမြင်နိုင်ထင်နိုင်ကောင်းသောအရာပင် မဟုတ်အောင်ကြီးကျယ်နက်နဲမှုကို ရိပ်မိကြကုန်ရာသည်။ ။နိဗ္ဗာန်သို့ဆိုက်၍တည်နေသော လောကုတ္တရာ ဘုံသားဖြစ်ပြီးသော ရဟန္တာ ဖြစ်သော လူသည်ပင်လျှင် ပုထုဇ္ဇန်ရဟန်းကို ရိုသေစွာရှိနိုးပူဇော်ရချေသေး၏။ ယခုကာလ ရှိနေကြသော ပုထုဇ္ဇန်ဖြစ်သူ လူသာမန်တို့မှာ အဘယ်ဆိုဘွယ်ရာရှိတော့အံ့နည်း။ သာသနာထမ်း ရဟန်းတော်ဆိုလျှင် အရိုသေအလျှင် ဦးအောင်သာ အထူးအားစိုက်ခွင့်ရှိတော့သည်ဟု ပညာသတိရှိကြကုန်ရာသည်။ ။ဤသို့သာသနာထမ်း ရဟန်းတော်တို့၌တည်ရှိသောမြတ်စွာဘုရား၏အာဏာတော် သိက္ခာတော် ပညတ်တော်တို့၏ ဘုန်းတန်ခိုးအရှိန်အဝါ ကြီးကျယ်နက်နဲပုံကိုသိအပ်၏။

ဒုဿီလပုဂ္ဂိုလ်မှာလည်းထိုအရှိန်အဝါတစိတ်တဒေသ ရှိနေကြောင်းကိုကား သူ့ကိုအမှုလပါရာဇိကနှင့် စွပ်စွဲခဲ့လျှင် ရဟန်းကောင်းကိုစွပ်စွဲသည်နှင့်အတူ စွပ်စွဲသူရဟန်းမှာ သံဃာဒိသေသ်အာပတ်ကြီးသင့်သည်ဟု ဟောတော်မူသော ပါဠိတော်အရဖွင့်ဆိုသော အဋ္ဌကထာအရများကို အဦးတည်၍ရှေး၌ပြဆိုခဲ့ပြီ။ ။ဤသို့သောအကြောင်းအရာများကိုထောက်မြော်သည်ရှိသော် ထိုသူ၌ ရှိနေသေးသော မြတ်စွာဘုရားအရှိန်အဝါ, တရားတော်အရှိန်အဝါ, ဥတ်ကမ္မဝါစာ ရွတ်ဘတ်သော သံဃာတော်အရှိန်အဝါ

များကို အာရုံပြု၍ပူဇော်ပါမှု "ပူဇာစ ပူဇနီယ" မင်္ဂလာဖြစ်ပါ၏ဟု ဆိုရန်တချက်ရှိ၏။ ။ယိုသူမှာထင်ရှားရှိသေးသော ဘုရားအရှိန်အဝါ, တရားအရှိန်အဝါ, သံဃာအရှိန်အဝါကို အာရုံပြု၍ ပူဇော်ရာ၌ အာရုံပြုရာ အရှိန်အဝါဂုဏ်တော် ကျေးဇူးတော်စုသည် အပူဇော်ခံသမားဖြစ်ကြ၏။ တရားတော်ကိုပူဇော်လိုလျှင်တရားတော်ကိုအာရုံပြု၍ တရားကျမ်းဂန်တတ်သောပုဂ္ဂိုလ်ကိုပူဇော်ပါမှုတရားတော်ကို ပူဇော်ခြင်းဖြစ်၏ဟုလာသောကျမ်းဂန်နှင့်အညီတည်း။

[ထိုဒုဿီလ ပုဂ္ဂိုလ်ကိုပင် ဒုဿီလမှန်းမသိ၊ သီလဝန္တထင်မှတ်၍ ပူဇော်ရာ၌မူကား ထိုသူ၏သီလကို အာရုံပြုလျက်ရှိ၏၊ သီလကလည်းထိုသူမှာမရှိ၊ အပူဇော်ခံသမားမရှိဘဲနေ၏။]

သီဟိုဠ်ကျွန်း၌သဒ္ဓါတိဿမင်းကြီးကား ထိုကဲ့သို့သောပုဂ္ဂိုလ်၌ အပူဇော်ခံသမားကို ရအောင် ရှာ၍ ပူဇော်၏။ ထိုမင်းသည် တရံသောအခါ ဆင်စီး၍ မြို့တော်ကိုလှည့်လည်၏။ ဒုဿီလရဟန်းတယောက်သည်မြို့ကျုံး၌ ငါးများ၍နေရာ မင်းပရိသတ်လာသည်ကို မြင်လျှင် ငါးများရာခုတက်၍ သစ်ပင်ရင်းမှာ ထိုင်နေ၏။ ။မင်းကြီးသည် ထိုရဟန်းကိုမြင်လျှင် ဆွမ်းကပ်လှူလိုသောစိတ်ဖြစ်၏။ ။နန်းတော်သို့ရောက်၍ ပွဲတော်တည်မည်ရှိရာ ထိုရဟန်းကို အမှတ်ရ၍ မှူးမတ်များကိုပွဲတော်အခုပ်အတိုင်းနှင့်ထိုရဟန်းကိုလှူကြချေဟု စေလွှတ်၏။ ဒုဿီလ ရဟန်းလည်း မင်းပရိသတ်သွားလျှင် ငါးများမြဲ များ၍ နေ၏။ ဆွမ်းလှူလာသော မှူးမတ်တို့က အလျှင် မြင်လေ၏။ ထိုရဟန်းလည်း မှူးမတ်တို့လာသည်ကိုမြင်၍ ငါးများမှုကိုလွှတ်၍ သစ်ပင်ရင်းမှာ နေမြဲနေလေ၏။ မှူးမတ်တို့ကား ထိုရဟန်းအမှုကိုသိ၍မလှူဘဲ မြင်ရာအရပ်မှပြန်လေ၏။ နန်းတော်သို့ရောက်၍လှူခဲ့ကြပြီလောဟု မင်းကြီးကမေးရာ ငါးများ၍နေသော ဒုဿီလရဟန်းဖြစ်၍မလှူခဲ့ကြောင်းကိုပြန်ပြော၏။

ထိုရဟန်းသည်သင်တို့ကိုမြင်သောအခါ အဘယ်သို့ပြုသနည်းဟုမင်းကြီးကမေးလေ၏။

အကျွန်ုပ်တို့ကို မြင်လျှင် မြင်ခြင်း ငါးမျှားမှုကိုစွန့်၍ သင်္ကန်းကိုခြုံရုံ၍ သစ်ပင်ရင်းသို့ကပ်၍ နေပါသည်ဟုတင်ဆိုလေ၏။

ထိုအခါမင်းကြီးကဤသို့ဆိုပေ၏။ ထိုရဟန်းသည် သင်တို့ကိုမြင်လျှင် ထိုကဲ့သို့ပြုသည်ကား ဟိရီဩတ္တပ္ပကပ်၍ပြုမှုပေတည်း။ သူတော်ကောင်းဥစ္စာရတနာ ခုနစ်ပါးတွင်အကျုံးဝင်သော ဟိရီဩတ္တပ္ပတရား ရတနာသည် အဘိုးအနန္တထိုက်တန်၏။ ဤတနပ်စာ ပွဲတော်ထမင်းသည်အဘယ်မျှအဘိုးထိုက်သနည်း။ သွားကြကုန်။ ရှိသေစွာကပ်လှူကြကုန်လော့ဟုဆို၍ လှူကြရလေ၏။

မင်းကြီးသည် သဒ္ဓါဗလ ပညာဗလနှင့် ပြည့်စုံသောသူဖြစ်၍ ထိုကဲ့သို့ညစ်နွမ်းသော ဒုဿီလရဟန်းသဏ္ဌာန်မှာပင် အပူဇော်ခံ အဘိုးတန်ကို ရှာကြံ၍ ပူဇော်ပေ၏။ ထိုကြောင့်ထိုမင်းကြီးပြုသော ကုသိုလ်မှုသည် ပူဇာစ ပူဇနီယမင်္ဂလာဖြစ်ထိုက်စွာသတည်း။

စတုတ္ထပုစ္ဆာအဖြေပြီး၏။

ပဉ္စမပုစ္ဆာအဖြေ

၅။ အလဇ္ဇီဒုဿီလပုဂ္ဂိုလ်မှန်း သိလျက်နှင့် အရိုအသေရှိခိုးခြင်း ခရီးဦးကြိုဆိုခြင်း လက်အုပ်ချီခြင်း အရိုအသေပြုခြင်းတို့ကိုပြုသော သူတို့မှာ "ဂါရဝေါစ" မင်္ဂလာဖြစ်မဖြစ်, "ဘိက္ခုဒုဿီလ သမ္ဘိန္နံ၊ သာမ္ဘဒေဝ သမာစရေ" ဟုကောသလ သံယုတ်တွင် ဟောတော်မူသည်နှင့် ညီမညီ,

ဝင်းပုဂ္ဂိုလ် တို့သည် ပါဏာပါတ သရဏာဂုဏ် ထိုက်မထိုက်များကို အကျိုးအပြစ် ဝေဖန်ယုံကြည် သေချာတက္ကသိလိုပါသည်။

ဟူသော ပဉ္စမပုစ္ဆာ၌—

[အလင်္ကာဒုသီလနှစ်ပါးခွဲခြမ်းနည်းကိုဆိုခဲ့လျှင်။ ။ဂါရဝမှုဟူသည် လည်းပူဇော်မှုမျိုးပင်ဖြစ်၍ စတုတ္ထပုစ္ဆာနှင့်မျှားစွာမထူးကြလျှင်။]

ဘုဇဂ်မံ ပါဝကဉ္စ၊ ခတ္တိယဉ္စ ယသဿိနံ။
ဘိက္ခုဉ္စ သီလသမ္ပန္နံ၊ သမ္မဒေဝ သမာစရေ။

ဟူသော ကောသလ သံယုတ် သုတ်ဂါထာမှာမူကား ဤ၌ ပစ္စုပ္ပန်အကျိုးမဲ့ သံသရာအကျိုးမဲ့ မဖြစ်ရလေအောင် မရှိမသေ မထေလေးစား ပြုမှု လွတ်ကင်း စေရသည်ကို "သမ္မဒေဝသမာစရေ"ဆိုပေသည်။

ဘုဇဂ်မဉ္စ၊ အဆိပ်ထန်သောမြွေကိုလည်း။ ပါဝကဉ္စ၊ မီးကို လည်း။ ယသဿိနံ၊ အခြံအရံနှင့်ပြည့်စုံသော။ ခတ္တိယဉ္စ၊ မင်း ကိုလည်း။ သီလသမ္ပန္နံ၊ သီလနှင့်ပြည့်စုံသော။ ဘိက္ခုဉ္စ၊ ရဟန်း ကိုလည်း။ သမ္မဒေဝ၊ ကောင်းစွာသာလျှင်။ သမာစရေ၊ ပြုကျင့် ရာ၏။

၁။ အဆိပ် ထန်သော မြွေကို တွေ့မြင်လျှင် ထိုမြွေ ဥပဒ်မှလွတ်ကင်းအောင်လိမ္မာ၍ပြုသည်ကိုလည်း,

၂၊ မီးနှင့် ဆက်ဆံသောအခါ ထိုမီးနှင့်စပ်၍ ဥပဒ် မဖြစ်ရအောင်လိမ္မာ၍ပြုသည်ကိုလည်း,

၃။ မင်းနှင့် ဆက်ဆံ သောအခါ ထိုမင်းနှင့် စပ်၍ ဥပဒ်မဖြစ်ရအောင်လိမ္မာ၍ပြုသည်ကိုလည်း,

၄။ သီလသမ္ပန္န ရဟန်းနှင့် ဆက်ဆံသောအခါ ထို ရဟန်းနှင့် စပ်၍ ကာလာပု မင်း ဒဏ္ဍကီ မင်း နာဠိကေရမင်း အဇ္ဇုနမင်း တို့ကဲ့သို့ အကျိုးမဲ့

တရားမဖြစ်ပွါးရအောင်လိမ္မာ၍ပြုသည်ကိုရင်း၊
“သမ္မဒေဝ သမာစရေ”ဆိုသည်။

[ဤလေးပါးကိုသာ ဝိသေသထုတ်၍ ဟောတော်မူခြင်းသည် ရှေ့သုံးပါးမှာ လျင်လျင်မြန်မြန် ကြီးကြီးမားမား ဘေးဥပဒ်ဖြစ်တတ်၍ ဟောတော်မူသည်၊ သီလသနှင့်ရဟန်းမှာအပြစ်လေးတတ်၍ဟောသည်။]

ဘေးဥပဒ်ကို ဖြစ်စေတတ်သော ခပ်သိမ်းသော မထေလေးစားမှုကိုပင် ရှောင်ကြဉ်၍ ဘေးဥပဒ် လွတ်ကင်းရာသောအနေကို ရိုသေစွာပြုလေ့ရှိစေရမည် ဟူသောအနက်ကိုလည်းသိအပ်သည်။ ။ဘေးဥပဒ်ဆိုသည်ကားအကုသိုလ်ဖြစ်မှု သည်လည်း ဘေးဥပဒ်ပင် ဖြစ်သည်၊ ထိုကြောင့် ဒုသီလပုဂ္ဂိုလ်နှင့် တွေ့ကြုံဆက်ဆံသော အခါ၌လည်း အရိုအသေရှိမခိုးလျှင် မိမိ၌အကုသိုလ်ဖြစ်ရခြင်းစသော ဘေးဥပဒ် ဖြစ်ရန်အခွင့်ကို မြင်သည်ဖြစ်၍ ရိုသေစွာ ရှိခိုးလျှင် “သမ္မဒေဝ သမာစရေ”ဟူသောပါဠိတော်နှင့်ညီသည်သာ ဖြစ်၏။ ထိုပါဠိတော်ကို အောက်မေ့၍ ရှိခိုးခဲ့လျှင် ထိုပါဠိတော်မြတ်ကိုပူဇော်သော “ဓမ္မပူဇာ”မင်္ဂလာပင်ဖြစ်သေး၏။

[ခရီးဦးကြိုဆိုခြင်း အရိုအသေပြုခြင်းအမှုတို့၌လည်း နည်းတူ သိလေ။]

ဒုသီလပုဂ္ဂိုလ်သည် သိက္ခာ၊ သီလမှကင်းသည်ဖြစ်၍ ရဟန်းအစစ် သံဃာအစစ်မဟုတ်သောကြောင့် ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို ရှိသေဘုပ်ဝပ်ဖသော်လည်း ပါဋိပါတသရဏဂုမ် ဖြစ်ခွင့် မရှိလေ။ ။သံဃာမှ ညွှန်းချ၍ ရရှိသော ဒုသီလပုဂ္ဂိုလ်အားသံဃာကိုအာရုံပြု၍လှူမှုဒါန်းမှု ပါဋိပါတမှုကို ပြုရာ၌ကား သံဃာသည် အလှူခံသွား ပါဋိပါတကို ခံသွား ဖြစ်သောကြောင့် ပါဋိပါတ သရဏဂုမ် ဖြစ်ထိုက်၏။ ။လဇ္ဇီပုဂ္ဂိုလ်နှင့် ဒုသီလမဟုတ်သောအလဇ္ဇီပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ပါးတို့မှာမူကား ပူဇော်ခြင်း စသည်ကို ပြုသော သူတို့အားအကျိုးပေးအများအနည်းကွာကြ၏။ “ပူဇာစပူဇနီယ” မင်္ဂလာ“ဂါရဝေါစ”မင်္ဂလာမှာဖြစ်ကြသည်ချည်းမှတ်။

"သမ္ဗဒေဝ သမာစရေ" ဟူသောဒေသနာတော်အရ၌ ဝတ္ထုသက်သေကား......

ကောသလမင်းကြီးသည်ပင်လျှင် တရံရောအခါ မြတ်စွာဘုရားကိုခစားဆည်းကပ်၍နေလေ၏။ ထိုအခါ၌တိတ္ထိတို့သည်မင်းကြီးမျက်နှာဥပစာသို့ဖြတ်သန်း၍သွားကြကုန်၏။ ကောသလမင်းကြီးသည်မြင်လျှင် မိမိနာမည်ကိုဖော်ကြား၍ထိုတိတ္ထိတို့အားရှိခိုးလေ၏။အဘယ်ကြောင့်သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားကြီးကို ဆည်းကပ်ကိုးကွယ်သူ ဖြစ်ပါလျက်မြတ်စွာဘုရား ရှေ့တော်မှာပင်မိမိနာမည်ကို ဖော်ကြားခြင်းဟူသော အလွန်နှိမ့်ချသောဂါရဝကြီးနှင့်တကွအလွန်ရှိသေစွာတိတ္ထိတို့ကို မင်းကြီးရှိခိုးလေသနည်းဟု အမေးပုစ္ဆာထုတ်၍အဋ္ဌကထာ၌ ဖြေတော်မူသည်ကား ထိုသို့ရှိခိုးခဲ့သည်ရှိသော် ကောသလမင်းကြီးသည် ရှင်ဂေါတမကိုသာရိုသေသည်။ငါတို့ကိုမူကား ရှိခိုးခြင်းမျှကိုမှ မပြုဟု စိတ်နှလုံးချကြ၍ တစုံတခုသော ငါ၏အကျိုးမဲ့ကို ပြုခွင့်ဆိုက်သောအခါပြုလေရာ၏။ထိုသို့သော အကျိုးမဲ့ကိုမပြုစေခြင်းငှါရှိခိုးသည်ဟု ဖြေပေ၏။

[ကောသလမင်းကြီးပြုသောအမှုသည်လည်း"သမ္ဗဒေဝသမာစရေ" မှုပင်တည်း။]

တနည်းလည်း......

မင်းကြီးကိုခစားသော ပရိသတ်တို့၌တိတ္ထိတို့ကို ကိုးကွယ်သောသူတို့သည် အများပင်ပါရှိကြကုန်၏။ ထိုသူတို့သည်ငါတို့ဆရာများကိုကား မင်းကြီးသည် အလေးမပြုဟု စိတ်ချကြကုန်၍ ပြုခွင့်သာသောအခါ တစုံတခုသောအကျိုးမဲ့ကို ပြုကုန်ရာ၏ဟုထိုသူတို့၏စိတ်နှလုံးကို ကြည်လင်စေခြင်းငှါ မင်းကြီးရှိခိုးသည် ဟူ၍လည်း ဆိုခွင့်ရှိ၏။

ပဉ္စမပုစ္ဆာအဖြေပြီး၏

ဆဋ္ဌမပုစ္ဆာအဖြေ

၆။ ဇလတ္တိဒုဿီလပုဂ္ဂိုလ်မှန်းသိသောကြောင့် ထိုအလဇ္ဇိဒုဿီလပုဂ္ဂိုလ်တို့အား ပုဂ္ဂလာ ဓိဋ္ဌာန်ဓမ္မာဓိဋ္ဌာန်တွင် တရပ်ရပ်ဖြင့် အပြစ် စကားထိပါး ပြောဆိုသောသူတို့အပေါ်၌ ဒဏ်ဆယ်ပါးထိုက် မထိုက်, အပြစ်လွတ် မလွတ်များကိုသိလိုပါသည်။

ဟူသောဆဋ္ဌမပုစ္ဆာ၌—

"ယော အပ္ပဒုဋ္ဌဿ နရဿ ဒုဿတိ၊
သုဒ္ဓဿ ပေါသဿ အနင်္ဂဏဿ"။

အစရှိသည်ဖြင့် သုဒ္ဓအနင်္ဂဏဖြစ်သော ဘုရားပစ္စေက ဗုဒ္ဓါအရိယာတို့အား အလွန်ကြမ်းကြုတ်သောကာယကံဝစီ ကံတို့ဖြင့် ထိပါးပြစ်မှားသောသူတို့၌သာဒဏ်ဆယ်ပါးကျ ရောက်တတ်ကြောင်းကို ဟောတော်မူသည်။ ပုဂ္ဂိုလ်သာ မန်တို့အား အပြစ်စကားထိပါးပြောဆိုရုံမျှနှင့် ဒဏ်ဆယ် ပါးကျရောက်ခွင့်မရှိပေ။

အပြစ်လွတ်မလွတ်ဟူသောစကား၌မူကား.......

ဒုဿီလ ဟူသော စကားလုံးသည် ဆယ်ပါးသော အက္ကောသဝတ္ထုတို့တွင် ကြီးစွာသောအာပတ်ဖြင့် ဆဲရေး ခြင်းဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ထိပါးစေလိုသော အက္ကောသာ ဓိပ္ပါယပဋိဃစိတ်ဖြင့် ဒုဿီလပုဂ္ဂိုလ်ကိုပင်ဒုဿီလ မှန်း သိ၍ ဒုဿီလစကားဖြင့် ထိပါးပြောဆိုသော သူတို့အား စကား အခွန်းတိုင်း အခွန်းတိုင်း ဖရုသဝါစာ ကမ္မပထ မြောက်၏။

ဒုဿီလပုဂ္ဂိုလ်မှန်း သိသောကြောင့် ဟူသောပုစ္ဆာပါဠိ စကား၌လည်း........

ဤရဟန်းကားဒုဿီလရဟန်းတည်းဟု အမှန်သိနိုင်ရန် အမှုသည်မလွယ်လှချေ။ ။သိမ်မွေ့လှသော ပါရာဇိက အာပတ္တာ မိကရုဏ်းမှုနှင့် ဓိမိတ်ရှိအထံ အဆုံးအဖြတ်ခံ ခြင်းငှါ အမှုသည်တို့ဆိုက်ရောက်လာသောအခါ၌ ကျမ်း တတ်ဂန်တတ် ဝိနည်းဓိုရ်ပုဂ္ဂိုလ် ကြီးများ သည်ပင်လျှင် ဤသူကား ဒုဿီလဟု ဒုဿီလ ဝိနိစ္ဆယချရန် အရေးအ လွန်ခက်ခဲလှ၏။

အဋ္ဌကထာကြီး၌လည်း ထိုသို့အမှုသည် ဆိုက်ရောက် လာလျှင် စေ့စုံစွာစစ်ဆေး၍အမှုသည် လျှောက်ဆိုချက်စ ကားကို စေ့စုံစွာကြားနာရသောအခါ ပါရာဇိက အပြစ် လွတ်အံ့ထင်ခဲ့လျှင် သုဒ္ဓဖြစ်စာချအပ်၏။စွန်းပြီရိပ်ထင်ခဲ့ အံ့။ အသုဒ္ဓဟုမဆိုတည့်အပ်။ လွတ်ရာသောအချက်ကို အ နည်းနည်းရှာအပ်၏။အနည်းနည်းရှာကြံ၍မှ လွတ်ရာသော အချက်ကို မမြင်ခဲ့လျှင် ဝိနည်းဓိုရ်တပါးထံ လွှတ်ရမည်။ ဒုတိယဝိနည်းဓိုရ်ဆရာသည်လည်း ထိုအမှုသည်ကို ပါရာ ဇိကလွတ်ရိပ်ထင်ခဲ့အံ့။ သုဒ္ဓဖြစ်စာချအပ်၏။ လွတ်ရိပ် မထင်ခဲ့အံ့။ အသုဒ္ဓဟု မဆိုတည့်အပ်။ဝိနည်းဓိုရ် တပါးထံ စေလွှတ်ရမည်။ဤနည်းနှင်နှင် စေလွှတ်၍ ဝိနည်းဓိုရ်တိုင်း ကပင် ပါရာဇိကကျရိပ်ထင်ကြ၍ သုဒ္ဓဖြစ်စာလည်းမပေး အသုဒ္ဓလည်းမဆိုကြဘဲ ပထမဝိနည်းဓိုရ်ထံ ထိုအမှုသည် ရောက်လာပြန်အံ့။ ဆိတ်ငြိမ်ရာ၌နေစေ၍ ဘာဝနာများကို နှလုံးသွင်းစေပြီးလျှင် စိတ်ဖြစ်ပုံကို မေးမြန်း၍ စိတ်ပူ လောင်လှပါသည်ဆိုလျှင် စိတ်အေးရာ အခွင့်ကို ရှာလေ တော့ဟုဆိုရမည်။ စိတ်ငြိမ်သက်ပါ၏ဆိုလျှင် ကောင်းလှ ပြီ။ ကောင်းကောင်းနေလေတော့ဆို၍လွှတ်ရမည်ဟု လာ ချေသည်။

သိမ်မွေ့လှသောအရာ၌ စေ့စုံစွာ စစ်ဆေး မေးမြန်း ကြားသိရသဖြင့် ပါရာဇိကကျရိပ် ဒုဿီလဖြစ်ရိပ်ထင်မြင်သောဝိနည်းဓိုရ်ဆရာတို့သော်မှလည်း ပါရာဇိကကျသည်, ဒုဿီလဖြစ်သည်ဟူသောစကားကိုမြွက်ဆိုရန်အမှု အလွန်ခဲယဉ်းစွာလာချေသည်။ အဘယ်ကြောင့် ခဲယဉ်းလှလေသနည်းဟူမူ ပါရာဇိက အမှန်ကျသောသူကို ပါရာဇိကကျသည်ဟုဆိုမိလျှင်ဝိနည်းဓိုရ်ဖြစ်၍တော်ပါ၏။မကျသောသူကို ကျသည်ဟုဆိုမိလျှင် ထိုပုဂ္ဂိုလ်သန္တာန်၌ တည်ရှိသော ကုဋေကိုးထောင်ကျော်မျှသောသိက္ခာတို့ကို ဝိနည်းဓိုရ်ဆရာ ဖျက်ဆီးရာရောက်လေ၏။ ဝန်လေးစွာသော အမှုကိုပြုမိလျက်နေ၏။ ပါရာဇိက အမှန်ကျသောသူကို မကျထင်၍ မကျဆိုမှုသည်ကား ဝိနည်းဓိုရ်ဆရာ၌ အပြစ်မရှိ။ ထို့ကြောင့် မကျဟု ထင်မြင်ခဲ့လျှင် ထင်မြင်တိုင်းဆိုမှု ဆုံးဖြတ်မှုကိုပြုရမည်ဟု အဋ္ဌကထာ၌လာပေသည်။

[ဤသို့သူတပါးကို ပါရာဇိကကျ ဒုဿီလဆိုမှုသည် နှစ်သိန်းလေးသောင်းအထုရှိသော မဟာပထဝီမြေကြီးကိုထမ်းရွက်မှုကဲ့သို့ အလွန်ဝန်လေးလှသောအမှုဖြစ်ချေသည်၊သတိကြီးကြီး ထားကြပါကုန်။]

ပါရာဇိကအမှန်ကျပြီးသောသူ, ပါရာဇိကမကျ အလဇ္ဇီမျှသာဖြစ်သောသူ, အလဇ္ဇီမဖြစ် သီလဝန္တဖြစ်သော သူသုံးဦးလုံးကိုပင် အက္ကောသာဓိပ္ပါယဖြင့်ဒုဿီလဆိုမှုသည် ဖရုသဝါစာ ကမ္မပထမြောက်၏။ အပါယ် လေးပါးတွင် ဒေါသနှင့်ယှဉ်သော ကမ္မပထမျိုးဖြစ်၍ ငရဲ၌ ပဋိသန္ဓေကို ပေး၏။ အက္ကောသာဓိပ္ပါယမျှမကမူ၍ သာသနာမှရွေ့စေလိုသောစာဝနာဓိပ္ပါယဖြင့် ဒုဿီလ ဆိုမှုသည်ကား ထိုထက်ဝန်လေးသောအမှုကြီးဖြစ်၏။အထူးမှာ ဒုဿီလအမှန်ကို ဒုဿီလဆိုမိစွပ်စွဲမိရာ၌ဝန်လေးရုံမျှသာရှိ၏၊ သီလဝန္တကို ဆိုမိစွပ်စွဲမိရာ၌ကား အာနန္တရိယကံနှင့်အလားတူ၏။

ဒွေမေ ဘိက္ခဝေ ပုဂ္ဂလာ ဣဒမပ္ပဟာယ ယထာ-

ဘတံ နိက္ခိတ္တာ ဧဝံ နိရယေ။ ကတမေ ဒွေ။ ယော စ မိစ္ဆာ ဒိဋ္ဌိကော ဟောတိ။ ယော စ သီလဝန္တံ ကလျာဏဓမ္မံ ဗြဟ္မစာရိံ အဘူတေန အန္တိမဝတ္ထုနာ အဗ္ဘာစိက္ခတိ။

ဟူ၍ဟောတော်မူ၏။

ဘိက္ခဝေ၊ရဟန်းတို့။ ဣမေဒွေပုဂ္ဂလာ၊ ဤပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ဦးတို့သည်။ ဣဒံ၊ဤအမှုကို။ အပ္ပဟာယ၊ မပယ်မစွန့်သည်ရှိသော်။ အာဘတံ၊ယူဆောင်ခဲ့သောဝန်ထုပ်ကို။ နိက္ခိတ္တော ယထာ၊အိမ်သို့ရောက်ကာပစ်ချလိုက်သကဲ့သို့။ ဧဝံ၊ဤအတူ။ နိရယေ၊ငရဲ၌။ သကေနကမ္မေန၊ မိမိပြုသော အမှုသည်။ နိက္ခိတ္တာ၊ချအပ်ကုန်သည်။ ဟောန္တိ၊ဖြစ်ကုန်၏။ ကတမေ ဒွေ၊ အဘယ်နှစ်ဦးတို့နည်းဟူမူကား။ ယော စ၊ အကြင်သူသည်လည်း။မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိကော၊နိယတမိစ္ဆာဒိဋ္ဌိအယူရှိသည်။ ဟောတိ၊ဖြစ်၏။ယော စ၊အကြင်သူသည်လည်း။ကလျာဏဓမ္မံ၊ကောင်းသောတရားရှိသော။ ဗြဟ္မစာရိံ၊ မြတ်သော အကျင့်ရှိသော။သီလဝန္တံ၊သီလဝန္တရဟန်းကို။အဘူတေန၊ မဟုတ်မမှန်သော။အန္တိမဝတ္ထုနာ၊ပါရာဇိကမှုဖြင့်။ အဗ္ဘာစိက္ခတိ၊စွပ်စွဲ၏။

အဓိပ္ပါယ်ကား……

ဦးခေါင်းဖြင့် ဆောင်ခဲ့သော ဝန်ထုပ်ကို အိမ်သို့ ရောက်က ပစ်ချလိုက်လျှင် ကောင်းကင်၌ တည်နေသည် ဟူ၍မရှိ။ မြေသို့ထုတ်ချောက် ကျရောက် သကဲ့သို့ မိစ္ဆာ ဒိဋ္ဌိ အယူရှိသောသူသည် ဤဘဝ၌ ထိုအယူကို မစွန့်ဘဲ သေသည်ရှိသော် သေသည်၏ အခြားမဲ့၌ အမြဲလျှင် ငရဲသို့သာကျ၏။သီလဝန္တရဟန်းကိုအန္တိမဝတ္ထုပါရာဇိကမှုဖြင့် စွပ်စွဲသောသူသည်လည်း ထိုသီလဝန္တ ရဟန်းကို တောင်းပန်ဝပ်စင်း ကန်တော့ခြင်းကို မပြုမူ၍ သေသည်

ရှိသော်သေသည်၏ အခြားမဲ့၌ မချွတ်မလွဲ ငရဲသို့သာကျ ရ၏ ဟူလိုသည်။

[ဒုဿီလ မဟုတ်သော အလဇ္ဇီ ကိုလည်း သီလဝန္တ အလားတူ ယူလေ။]

ဤအရာ၌ ကောဏ္ဍဓာန မထေရ်ဝတ္ထု, ပိဏ္ဍပါတ္တက မထေရ်ဝတ္ထု များကို ထုတ်ဆိုအပ်၏။

ကောဏ္ဍဓာနမထေရ်သည်........

ကဿပဘုရား လက်ထက်၌ သစ်ပင်စောင့်နတ်ဖြစ်၍ အလွန်ချစ်ကြည်သော ရဟန်းနှစ်ဦးကို အလိုမခံခြင်း၌ ခရီးလမ်း၌ အခင်းကြီးငယ်ကိစ္စနှင့် တောချုံတွင်းသို့ရဟန်း တပါးဝင်လေရာ မာတုဂါမအယောင်ဆောင်၍ ထိုရဟန်း နှင့်အတူတကွ ချုံမှထွက်လာ၏၊ ထိုရဟန်းကား မမြင် အဘော်ရဟန်းကမြင်၍ ဒုဿီလရဟန်းဟု စွန့်ပစ်၍ သွား လေ၏။ မြို့ရွာသို့ရောက်ကြ၍ သံဃာအများနှင့် ဥပုသ်ပြု ကြမည်ရှိရာ အဘော်ရဟန်းက ဒုဿီလရဟန်းနှင့် ဥပုသ် အတူမပြုလိုဟုဆို၍ တောအရပ်၌ ချုံတွင်းမှ မာတုဂါမနှင့် အတူထွက်လာသည်ကို ကိုယ်တိုင်မြင်ရသော ဒိဋ္ဌမှုကိုပြန် ပြော၏။ ထိုရဟန်းက မဟုတ်ရပါဟု ပြောသော်လည်း အယုံမရှိလေ။ထိုအခါ ထိုနတ်လာ၍ အရှင်ဘုရားတို့ ချစ် ကြည်မှုကို သိလို၍သာ အကျွန်ုပ်လုပ်ကြံသောအမှုဖြစ်ပါ သည်ဟုပြောသော်လည်း မစပ်နိုင်ကြလေပြီ။ထိုနတ်သည် သေသည်၏ အခြားမဲ့၌ ငရဲသို့ကျလေ၍ ငါတို့ဘုရား လက်ထက်၌ ကောဏ္ဍဓာန ရဟန်းဖြစ်လာ၏။ ရဟန်းဖြစ် သည်မှစ၍ သွားလေရာနေလေရာ၌ မာတုဂါမ သူယောင် အမြဲပါ၍နေ၏၊ မိမိကား မမြင်ရ၊ ရဟန်းလူရှင် အများမြင် ကြ၏။ ရဟန္တာအဖြစ်သို့ မရောက်မခြင်း ဒုဿီလရဟန်း

ဟူ၍ သာဝတ္ထိပြည်သူ ရှင်လူအပေါင်းတို့၏ ဆဲရေးခြင်းကို ခံရ၏။

[ဝတ္ထုအကျယ်မှာ ဓမ္မပဒအဋ္ဌကထာ အင်္ဂုတ္တိုရ်အဋ္ဌကထာတို့မှာ ယူလေ။]

သာသနာထမ်း ရဟန်းတော်တို့နှင့်စပ်သော ဒုဿီလ အချက်မည်သည် ပြစ်မှားလိုသော ဒေါသစိတ်နှင့်မဟုတ်။ စုံစမ်းလိုသောစိတ်နှင့် သီလဝန္တကို ဒုဿီလထင်ရအောင် ပြုမှုသည်ပင် သို့လောက်အပြစ်ဝိပါက် အကျိုးဆက် ကြီးကျယ်လှ၏။

ဓိတ္တုဟတ္ထကမထေရ်သည် .....

ကဿပဘုရား သာသနာ၌ ရဟန်းဖြစ်၍ မိတ်ဆွေ ရဟန်းတပါးနှင့်အတူနေကြရာ မိတ်ဆွေရဟန်း လူထွက် လိုသောစိတ်ရှိသည်ကိုသိ၍ ရှေးဦးစွာ မထွက်ရအောင် ပြောဆိုလေ၏။ နောက်အခါ၌ ထိုရဟန်း လူထွက်လျှင် ထိုရဟန်း၏သင်္ကန်းသပိတ် ပရိက္ခရာများကို ငါရလတ္တံ့ဟု ပရိက္ခရာ၌ မက်သော စိတ်ဖြစ်လာ၍ လူထွက်ဖြစ်လေ အောင်စကားမျိုးကို ပြောဆိုလေ၏။ ထိုရဟန်းလည်း လူ ထွက်လေ၏။အဘောဝ်ရဟန်းသည်ငါတို့ဘုရားလက်ထက်၌ ဓိတ္တုဟတ္ထကမထေရ် ဖြစ်လာ၏။ ရဟန္တာ မဖြစ်မီအတွင်း ထိုဝိပါကဝဋ်လိုက်၍ သာသနာ၌ မွေ့လျော်စွာ နေခွင့်မရ မူ၍ ခုနစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် ရဟန်းဖြစ်တုံ လူဖြစ်တုံ အရှက် တကွဲ သောက်လဲဘောက်ပြန် ဝဋ်ခံရလေ၏။

[အကျယ်မှာ ဓမ္မပဒအဋ္ဌကထာမှာယူလေ။]

ဤသို့ သာသနာမှ ကောင်းသောရွှေ့ခြင်းဖြင့် ရွှေ့လို သောသူကို အလိုပြီးအောင် ချီးမွမ်းထောက်ပံ့ ပြောဆိုမိ ကာမျှနှင့်ပင် ငါတို့ဘုရားလက်ထက်၌ဝဋ်ဝိပါက်လိုက်ပါ၍

သာသနာ၌ ထောက်တည်ရာမရဘဲ အရှက်တကွဲ ဘောက် လဲဘောက်ပြန်ဝင့်ခံရလေသေး၏။

ဤဝတ္ထုကိုထောက်မြော်၍ မိမိတို့၏ သားရင်းမြေးရင်း ကိုပင်ဖြစ်သော်လည်း သာသနာ၌ မွေ့လျော်စွာ နေထိုင် သော ရဟန်းသာမဏေများကို လူစိတ်ပါအောင် ဖြား ယောင်းသွေးဆောင်ခြင်းအမှုများကို မပြုမိအောင် သတိမူ သင့်လှ၏။

ဤဝတ္ထုများကို ထောက်ထား၍ သီလဝန္တ ရဟန်းကို စာဝနာမိပ္ပါယစိတ်ဖြင့် ဒုဿီလဆိုမှု စွပ်စွဲမှုများသည် အ ဘယ်မျှလောက် အကျိုးရင်း အကျိုးဆက် ဝဋ်ဝိပါက် ကြီး ကျယ်လိမ့်မည်ဟု ရှုဆင်ခြင်ရန်တချက်, ဤဘဝမှနောက် နောက်ဘဝတို့၌ ရသေ့ ရဟန်းတို့သာသနာ သဗ္ဗညုဘုရား သာသနာများနှင့် ဘဝအဆက်ဆက်ဝေးကွာ၍သွားရန်တ ချက်, ကံတပါးထောက်မ၍ ရသေ့ ရဟန်းတို့ သာသနာ သဗ္ဗညုဘုရားသာသနာများ၌ ရသေ့အဖြစ် ရဟန်းအဖြစ် ကိုရပါငြားသော်လည်း ကောဏ္ဍဓာနရဟန်း စိဉ္စမာဏ္ဍက ရဟန်းတို့ကဲ့သို့ ဝဋ်ဝိပါက်လိုက်ပါချက်နှင့် အရုပ်အမျိုးမျိုး ပျက် အရှက်အမျိုးမျိုးကွဲ အကျိုးအမျိုးမျိုးနဲ့အောင် ဝဋ်ပွဲ ကြီးတွေ့ကြုံရလတ္တံ့သော အချက်များကို သတိမူသင့်လှ လေသတည်း။

ဤကားဘုရားသာသနာ၌ဒုဿီလရဟန်းအလဇ္ဇီရဟန်း သီလဝန္တ ရဟန်းတို့ကို အဓိပ္ပာယသာဓိပ္ပါယစိတ် စာနာ မိပ္ပါယစိတ်ဖြင့် ဒုဿီလဟု ဆိုမှု ဆဲရေးမှု စွပ်စွဲမှုသည် ဖရုသဝါစာ ကမ္မပထကြီးတပါးဖြစ်ကြောင်း,နိယတမိစ္ဆာ ဒိဋ္ဌိနှင့်အတူ အပြစ်ကြီးကျယ်ကြောင်း, ဝဋ်ဝိပါက် အကျိုး ဆက်ကြီးကျယ်ကြောင်းများကို ပြဆိုလိုက်သော အချက် တည်း။

ပုဏ္ဏာ၌“ပုဂ္ဂလာဓိဋ္ဌာန် ဓမ္မာဓိဋ္ဌာန်နှစ်ပါးဘွင် တပါး

ပါးဖြင့်အပြစ်စကားထိပါးပြောဆိုသောသူတို့အား”ဟူရာ၌ အပြစ်စကားပြောဆိုမှုသည်-

၁။ ပုဂ္ဂလာဓိဋ္ဌာန်ပြောနည်း,

၂။ ဓမ္မာဓိဋ္ဌာန်ပြောနည်း,

နှစ်ပါးရှိ၏။

ပုဂ္ဂလာဓိဋ္ဌာန်ပြောနည်းသည်.......

၁။ တိုက်ရိုက်ပြောနည်း,

၂။ စောင်းဘဲရိပ်ခြည်စကားဆင်၍ပြောနည်း,

နှစ်ပါးရှိ၏။

ထိုနှစ်ပါးလုံးသည်ပင်လျှင်ထိပါးလိုသောစိတ်နှင့်ပြောဆိုလျှင် အပြစ်မလွတ်။ ။သူတပါးပက္ခကိုရှုတ်ချလိုသောစိတ်, မိမိပက္ခကိုပလွှားလိုသော စိတ်နှင့် ပြောဆိုခြင်း၌ါမသင့်။ နှစ်ပက္ခ၏အကျိုးကို လိုလားသော သုဒ္ဓစိတ်ဖြင့်ပြောဆိုနိုင်ပါမူကား—

ဝဏ္ဏာဟရဿ ဝဏ္ဏံ ဘာသတိ။ အဝဏ္ဏာရဟဿ အဝဏ္ဏံ ဘာသတိ။

ဟူ၍ဟောတော်မူသော ပါဠိတော်နှင့် ညီပါ၏၊ ကောင်းပါ၏။

ဓမ္မာဓိဋ္ဌာန်ပြောနည်း၌လည်း .....

ဓမ္မကို သက်သက် ရှေးရှု၍ပြောဆိုရမည်။ ဓမ္မကို သက်သက်ရှေးရှု၍ ပြောဆိုပုံကိုပြည့်စုံစွာပြဆိုအံ့။ သမ္မပ္ပဓာန်လေးပါးပေါ်အောင် ပြောဆိုရမည်။

သမ္မပ္ပဓာန်လေးပါးဆိုသည်ကား ....

၁။ မိမိသန္တာန်၌ မဖြစ်သေးသော အကုသိုလ်ဓမ္မကို မဖြစ်လာရအောင် အားထုတ်ခြင်း တပါး,

၂။ မိမိသန္တာန်၌ ဖြစ်ဘူးသော အကုသိုလ်ဓမ္မ
ကိုပယ်ရအောင် အားထုတ်ခြင်းတပါး,

၃။ မိမိသန္တာန်၌မဖြစ်ဘူးသေးသော ကုသိုလ်
ဓမ္မကိုဖြစ်စေရအောင်အားထုတ်ခြင်းတပါး,

၄။ မိမိသန္တာန်၌ ဖြစ်ဘူးသော ကုသိုလ်ဓမ္မကို
ပွါးစေရအောင် အားထုတ်ခြင်းတပါး,

ဤကားသမ္မပ္ပဓာန်လေးပါးတည်း။

[အကုသိုလ်အတွက်၌ နှစ်ပါး၊ ကုသိုလ်အတွက်၌ နှစ်ပါး။]

အနာဂတ် အကုသိုလ်သည် မိမိသန္တာန်၌ မဖြစ်သေးသောအကုသိုလ်မည်၏။ အတိတ်အကုသိုလ် ပစ္စုပ္ပန်အကုသိုလ်စုသည် မိမိသန္တာန်၌ဖြစ်ပြီးဖြစ်ဆဲသော အကုသိုလ်မည်၏။

ဒုစ္စရိုက်ဆယ်ပါးတို့တွင် ဝေတယာတကကံ ဗိတုယာတကကံ အစရှိသောပါဏာတိပါတကံတမျိုးကို ကွက်ခြား၍ပြဆိုရာ၏။ ။တယောက်သောသတ္တဝါအားအနမတဂ္ဂဘဝစုတွင် တရားကိုသိသောဘဝကား အလွန်နည်းပါး၏။ မသိသောဘဝသာ အလွန်များပြား၏။ ပါဏာတိပါတမှုမည်သည် တရားကိုမသိသော တခုတခုသော ဘဝမှာပင် အသင်္ချေ အသင်္ချေ မရေတွက် နိုင်အောင် ဖြစ်နိုင်၏။ ထိုကြောင့်တယောက်သောသူ၏သန္တာန်မှာ အဝီစိ၌ချနိုင်သော ပါဏာတိပါတကံဟောင်း သိန်းသောင်းကုဋေမကရှိနေ၏။ ထိုအတူသယ်ဘုံငရဲကြီး၌ ချနိုင်သော ပါဏာတိပါတကံဟောင်း သိန်းသောင်းကုဋေမကရှိနေ၏စသည်ဖြင့်သိလေ။

ယခုဘဝ၌ပယ်စဉ်အခါကစ၍ဖြစ်နေသော ပါဏာတိပါတကံစုကားထင်ရှားပြီ။ ။အချို့သောသူ၌ ဖြစ်ပြီး ကံ

ဟောင်းစုသာရှိ၏။ အချို့သောသူ၌ ဖြစ်ပြီးဖြစ်ဆဲ နှစ်ပါးပင်ရှိ၏။

[ဤကား ဥပ္ပန္နကံစုတည်း။]

အကြင်မျှလောက်မိမိသန္တာန်၌သက္ကာယဒိဋ္ဌိဝိစိကိစ္ဆာနှစ်ပါးသည်ရှိနေ၏။ ထိုမျှလောက်သော ဘဝအဆက်ဆက်ကာလပတ်လုံး မာတုဃာတကပိတုဃာတကအစရှိသောပါဏာတိပါတကံမျိုးသည်ဖြစ်လိမ့်ဦးမည်မုချတည်း။ ငါ၌ဘယ်ကံကာစုကား ဖြစ်ခွင့်ငြိမ်းပြီဟု ဆိုရန်တခုမျှ မရှိသေးလေ။ ။ယခုနေ့မဖြစ်သေးသော်လည်း နောက်နောက်နေ့ နောက်နောက်လ နောက်နောက်နှစ် နောက်နောက် ဘဝတို့၌ ကေန်မုချဖြစ်လတ္တံ့။ ။အမိကိုလည်း ငါသတ်လတ္တံ့။ အဘကိုလည်းငါသတ်လတ္တံ့။ ရဟန္တာကိုလည်း ငါသတ်လတ္တံ့။ ကြွင်းသောသတ္တဝါတို့ကိုကားဆိုဘွယ်မရှိ။

[ဤကား အနုပ္ပန္နကံစုတည်း။]

[ကြွင်းသော ဒုစ္စရိုက်ကိုးပါးတို့ကိုလည်း ဤပါဏာတိပါတကံနည်းသိလေ။]

အကုသိုလ်၌အဘို့နှစ်ပါးဖြစ်၏။ ။ထိုအဘို့နှစ်ပါးတို့၏ခေါင်းစီးခေါင်းခံကား သက္ကာယဒိဋ္ဌိပေတည်း။ ။သက္ကာယဒိဋ္ဌိဆိုသည်ကား မိမိခန္ဓာကိုငါငါဟု ထင်မြင်စွဲမြဲမှုတည်း။ ထိုငါငါဟု စိတ်ထဲတွင်ထင်မြင်စွဲမြဲမှု တင်းလင်းရှိနေ သမျှဘဝသံသရာကာလပတ်လုံး ပြုဆိုခဲ့ပြီးသော ဥပ္ပန္န အနုပ္ပန္နဒုစ္စရိုက်ခမ္ဗတို့သည် အဏုမြူမျှ ယုတ်လျော့ခြင်း မရှိကုန်။ အကြင်အခါ၌ ငါငါဟုစွဲလမ်းမှု ချုပ်ပျောက်၏။ ထိုအခါ၌ထိုဒုစ္စရိုက်အနန္တ တို့သည်လည်း အကုန်လုံး ချုပ်ပျောက်ကုန်၏။ ။ထို့ကြောင့်ငါငါဟုထင်မြင်စွဲလမ်းမှုကို ဒုစ္စရိုက်ကံအနန္တတို့၏ခေါင်းစီးခေါင်းခံဆိုပေသတည်း။

မိမိကိုအဝီစိငရဲသို့ချရန် မိမိစိတ်သန္တာန်မှာ ယခုပါရှိ၍နေသော အတိတ် ဒုစ္စရိုက် ကံဟောင်း အသင်္ချေ အနန္တ

တို့ကို ဘုရားသာသနာတွင်း၌ကြုံကြိုက်သောအခါမှအကုန် ပျောက်ပြီးအောင်ပြုနိုင်သောအခွင့်ရှိသည်။နောက်နောက် နေ့ နောက်နောက်လ နောက်နောက်နှစ် နောက်နောက် ဘဝ အဆက်ဆက်တို့၌ မချွတ်ပြုလတ္တံ့သော ဒုစ္စရိုက်သစ် အနန္တတို့ကိုလည်း ဘုရားသာသနာတွင်း၌ ကြုံကြိုက်သော အခါမှ တခါတည်း မျိုးပြတ်၍ ငွေ့ရုံမျှ နောင်မငွေ့လာ ရအောင် ပြုနိုင်သောအခွင့်ရှိသည်။ ထိုသို့ ပြုနိုင် သော အ ပေါက်အလမ်းကွယ်ပျောက်၍သွားသည်ကိုသာသနာကွယ် သည်ခေါ်သည်။ ။မိမိသည်လည်းယခုနေ့သေ၍သာသနာ မရှိရာဘဝသို့ရောက်၍သွားလျှင် မိမိမှာယခုနေ့ပင်သာသ နာကွယ်လတ္တံ့။၍သို့အခွင့်အလမ်းတို့ကိုမြော်မြင်ကြောက် လန့်သဖြင့် မသေမီ နေ့ရက်အတွင်း မိမိနှလုံးထဲမှာ အမြဲ ပါရှိ၍နေသော သက္ကာယဒိဋ္ဌိနှင့်တကွသိုဒုစ္စရိုက် နှစ်ပက္ခ တို့ကို အကုန်ပယ် သတ်ခြင်း၄၅ သမထဝိပဿနာ တရား အားထုတ်မှုကို ကုသိုလ်နှစ်ဘို့၌ သမ္ဘပ္ပဓာန်တရားနှစ်ပါးဆို သတည်း။ ကုသိုလ်၌အဘို့နှစ်ပါး ဆိုသည်ကား ဥပ္ပန္နအဘို့ အနုပ္ပန္နအဘို့နှစ်ပါးပင်တည်း။

[၍ကုသိုလ်အရာ၌ကား ဥပ္ပန္န အနုပ္ပန္နနှစ်ပါးလုံးကိုပင်ယခုဘဝ အတွင်း၌ယူလေ။]

ဝိရကာတ်သုံးပုံကို အကျဉ်းချုပ်၍ အသိ ထုတ်ယူသည် ရှိသော်.....

၁။ အဓိသီလသိက္ခာတပါး,

၂။ အဓိစိတ္တသိက္ခာတပါး,

၃။ အဓိပညာသိက္ခာတပါး,

ဟူ၍ သိက္ခာသုံးပါးရှိ၏။ သီလ သမာဓိ ပညာ သုံးပါး ဆိုလိုသည်။ ။သမာဓိ ဆိုသည်ကား ဥပစာရသမာဓိ အပ္ပနာသမာဓိနှစ်ပါးကိုဆိုသည်။ ။ပညာဆိုသည်ကား ဝိပဿနာပညာ မဂ်ပညာဖိုလ် ပညာသုံးပါးကိုဆိုသည်။

သီလသမာဓိပညာအချုပ် သုံးပါးတို့တွင် ယခုအခါ၌ သီလသည်သာဥပ္ပန္နဖြစ်ကြ၏။ စောင့်ကြထိန်းကြ၏။ သမာဓိပညာနှစ်ပါးသည် အနုပ္ပန္နဖြစ်၏။ ဗုဒ္ဓါနုဿတိ ကာယဂတာသတိ စသောသမာဓိမှုကိုပြုလုပ်ကြသော်လည်း ကုသိုလ်ဖြစ်ရုံမျှ အတုအပသာဖြစ်ကြသည်။ ဥပစာရသမာဓိ အနေမျှပင်မဖြစ်နိုင်ကြ။ ထိုကြောင့် သမာဓိကို အနုပ္ပန္နဆိုသည်။ ။အနိစ္စ ဒုက္ခအနတ္တ ကို ပတ်းစိပ်ကြ နှလုံးသွင်းကြသော်လည်း ကုသိုလ်ဖြစ်ရုံမျှ အတုအပသာ ဖြစ်ကြသည်။ ပုဂ္ဂလသညာသတ္တသညာ အတ္တသညာ များကိုဘွင်းခွါ၍ နာမ်ရုပ်သို့အဟုတ်ပေါက်အောင် ထင်မြင်သော ဝိပဿနာပညာအစစ် မဖြစ်နိုင်ကြ။ ထိုကြောင့် ပညာကိုအနုပ္ပန္နဆိုသည်။

ဥပ္ပန္နဖြစ်သော သီလသည်လည်း တဒင်္ဂသီလ အနေမျှသာဖြစ်ကြသည်။ သမုစ္ဆေဒအနေသို့ မရောက်စေနိုင်ကြ။

"ပါဏာတိပါတာဝေရမဏီ"သိက္ခာပုဒ်တခုကိုဥပမာနှင့်တကွပြဆိုအံ့။ ထိုသိက္ခာပုဒ်သည်—

၁။ တဒင်္ဂကိစ္စ,

၂။ သမုစ္ဆေဒကိစ္စ,

ဟူ၍နှစ်ပါးရှိ၏။

ထိုနှစ်ပါး၌အထူးကား......

တဒင်္ဂကိစ္စမှာ ညဉ့်အခါ မိုးမှောင်ကြီး၏အတွင်း၌ ဖြစ်သော လျှပ်စစ်ရောင်ကဲ့သို့ ခဏခဏဖြစ်၍ ခဏခဏ ပျောက်ဆုံး၏။ ရှေးလွန်လေပြီးသော အနမတဂ္ဂသံသရာ၌ ငါတို့၏သန္တာန်မှာ ထိုပါဏာတိပါတ သိက္ခာပုဒ်ဖြစ်ခဲ့လှကြပြီ။ သီလဝန္တလုပ်ခဲ့လှကြပြီ။ လဇ္ဇီသူတော်ကောင်းလုပ်ခဲ့လှကြပြီ။ လုပ်ခဲ့ကြသော်လည်းအပေါ်ရံ အာဂန္တုတဒင်္ဂ တနပ်စာမှုတွေဖြစ်ခဲ့၍ ယခုနေ့သီလဝန္တလဇ္ဇီ သူတော်

ကောင်း၊ နောက်နေ့သို့ကျလျှင် ဇလဋ္ဌိဒုသီလသူယုတ်မာ၊ ယခုလ ယခုနှစ်သီလဝန္တလဋ္ဌိ သူတော်ကောင်း နောက်လနောက်နှစ်၌အလဋ္ဌိဒုဿီလသူယုတ်မာ၊ ယခုဘဝ သီလဝန္တလဋ္ဌိသူတော်ကောင်း၊ နောက်ဘဝ၌အလဋ္ဌိဒုဿီလ သူယုတ်မာ တံငါမုဆိုး သူခိုးထားပြ၊ ဤသို့ဖြစ်၍လာခဲ့ကြ၏။

ယခုဘဝ၌ မြေလျှိုးမိုးပျံ ဈာန်ရ အဘိညာဏ်ရတိုင်းကျော်ပြည်ကျော် သူတော်ကောင်းကြီး၊ နောက်နောက်ဘဝ၌ထားပြ သူခိုးမုဆိုး တံငါ ငရဲ တိရစ္ဆာန် ပြိတ္တာ အသုရကာယ် အပါယ်ဘုံသား၊ ဤသို့ဖြစ်၍ လာခဲ့ကြသည်။

ယခုဘဝဘုရားသာသနာနှင့် တွေ့ကြုံကြသောအခါမှာလည်းအခါအခွင့်ကိုမသိကြမူ၍ ထိုတဒင်္ဂသီလတနပ်စားသီလနှင့်ပင် အားရပြီးစီးကြပြန်သည်ရှိသော် နောက်နောက်ဘဝ၌ ထားပြသူခိုး မုဆိုး တံငါငရဲ တိရစ္ဆာန်ပြိတ္တာအသုရကာယ် အပါယ်ဘုံသားဖြစ်၍ နစ်မြဲ မျောမြဲတလဲလဲပင်ရှိကြချေမည်။ ဤတဒင်္ဂသီလမျိုးမည်သည် ဘုရားသာသနာရှိသောအခါ၌သော်၎င်း မရှိသောအခါ၌သော်၎င်း၊ ကမ္ဘာနှင့်မြေစာ ဆိုဘိသကဲ့သို့ကမ္ဘာရှိလျှင် တဒင်္ဂသီလရှိတော့သည်။ ဘုရားပွင့်ရာမဟုတ်သောစကြဝဠာအနန္တမှာလည်း ရှိတော့သည်။ ထိုကမ္ဘာ ထိုစကြဝဠာတို့၌ လူရှိကြ၏။ နတ်ရှိကြ၏။ ဗြဟ္မာရှိကြ၏။ ထိုလူ ထိုနတ်ထိုဗြဟ္မာတို့သည်တဒင်္ဂသီလရှိကြကုန်၍လူအဖြစ်နတ်အဖြစ်သို့ ရောက်ကြကုန်သည်။ ထို့ကြောင့် ထိုတဒင်္ဂသီလမျိုးမည်သည် မြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာတော်အစစ်မဟုတ်။ သမုစ္ဆေဒ သီလသည်သာလျှင် မြတ်စွာဘုရားတို့၏ သာသနာတော်အစစ်ဖြစ်ကြောင်းကိုသိအပ်သည်။

ဥပမာကား......

ဝိဇ္ဇာမယပညာမျိုးကိုအစိုးရသောဝိဇ္ဇာဓိုရ်ယောက်ျားမည်သည်လောက၌အလွန်တွေ့ရခဲ၏၊ တွေ့ကြုံ၍လိမ္မာလျှင်

လောက၌မတွေ့ဘူးရသော ဝိဇ္ဇာမယဆေးဝါးပညာအာယုသိဒ္ဓိ ခနသိဒ္ဓိမျိုးကို ရတတ်၏။ ။မလိမ္မာသူ တယောက်သည်ထိုကဲ့သို့သော ဝိဇ္ဇာဓိုရ်ကိုတွေ့၍ သင်ဘာကိုအလိုရှိသနည်းဟု မေးပေရာ ဓာတိဝဂ်ဆေးနည်းကို အလိုရှိပါသည်ဟုဆိုလေ၏။ ။ဓာတိဝဂ်ဆေးနည်းကိုပေး၍သွားလေ၏။ လောက၌ ဘယ်အခါမဆို အိမ်တိုင်းမှာ ရှိကြသော ဓာတိဝဂ်ဆေးနည်း တခုရလိုက်၏ ဆိုဘိသကဲ့သို့ရင်း၊ တောင်သူလူမိုက်တဦးသည် သိကြားမင်းကိုတွေ့၍ သင်ဘာကိုအလိုရှိသလဲငါသိကြားမင်းဖြစ်သည်အလိုရှိရာကိုပေးမည် ဆိုပေရာတချက် နှစ်ချက်ခတ်လျှင်မီးရသောမီးခတ်ကောင်းကောင်းအလိုရှိပါသည်ဆို၏။ သူအလိုရှိရာကိုပေး၍သွားလေ၏။ဘယ်အခါမဆိုလူတိုင်းမှာရှိကြသောမီးခတ်ငယ်တခုရလိုက်၏ ဆိုဘိသကဲ့သို့ရင်း၊ အင်းဝမင်းတယောက်သည်အောင်ပင်လယ်အရပ်သို့ တောကစားထွက်လေရာကောင်းကင်မှကျရောက်လာသော ဝိဇ္ဇာဓိုရ်နှင့်တွေ့ရာ သင်မင်းကြီးဘာကို အလိုရှိသလဲမေးပေရာ နတ်သ္မီးနှင့်တွေ့ရသောဆေးကို အလိုရှိပါသည်ဆို၍ ထိုကဲ့သို့သောဆေးကို ပေး၍သွားလေ၏။ ထိုဆေး၏အစွမ်းဖြင့် နတ်သ္မီးနှင့် တကြိမ်တခါမျှ တွေ့ရ၏။ တကြိမ်တွေ့သည့် နောက်စိတ်ဘောက်ပြန်၍ နန်းကကျ၏။ အရူးအဖတ်တင်၏ ဆိုဘိသကဲ့သို့ရင်း၊ အလွန်တွေ့ကြုံခဲလှသော သဗ္ဗညုဘုရားသာသနာနှင့် တွေ့ကြုံရသောအခါမှာပင် ကမ္ဘာတိုင်း စကြဝဠာတိုင်းမှာ မြေစာမြက်ကဲ့သို့ရှိနေသော ထိုတဒဂ်သီလမျှနှင့် အားရပြည့်စုံ၍နေကြကုန်သောသူတို့သည် ထိုဥပမာများနှင့် အလားတူကုန်၏။

[ဤကားတဒဂ်သီလ၏အခြင်းအရာတည်း။]

သမုစ္ဆေဒသီလဆိုသည်ကား.....

မဂ်အဖြစ်သို့ ရောက်အောင် ကြီးပွါးသောသီလတည်း။

အကြင်အခါ၌ မဂ်ကိစ္စအဖြစ်သို့ ရောက်အောင် ကြိုးပွါး၏။ ထိုအခါမှစ၍ ထိုပါထာတိပါတာဝေရမဏီသိက္ခာပုဒ်သည် ထိုပုဂ္ဂိုလ် သန္တာန်မှာ အစဉ် ထာဝရ အမြဲ တည်လေ၏။ အပါယ်တံခါး အပြီးပိတ်၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ဘဝအဆက် ဆက်တို့၌ အလင်္ဂအဖြစ် ဒုဿီလအဖြစ်သို့ မပြန်ပြီ။ ဘဝ အဆက်ဆက်ထာဝရလင်္ဂ ထာဝရသီလဝန္တ ဇာတိလင်္ဂ ဇာတိသီလဝန္တဖြစ်လေ၏။ ထားပြသူခိုး မုဆိုး တံငါ ငရဲ တိရစ္ဆာန် ပြိတ္တာ အသုရကာယ်အဖြစ်သို့ ပြန်နစ်ခြင်းမရှိပြီ။

[ဤကား သမုစ္ဆေဒသီလ၏အခြင်းအရာဘည်း။]

ဤသမုစ္ဆေဒသီလသည်ကား ဘုရားပွင့်သောအခါမှ ပေါ်၏။ သဗ္ဗညုဘုရားတို့၏ သာသနာအစစ်ဖြစ်၏။ ဘုရားသာသနာအစစ်ဖြစ်၍ ဘုရားသာသနာတော်ဘွင်း၌ လူအဖြစ် ရှင်အဖြစ် ရဟန်းအဖြစ်ကို ရကြသော သူတို့မှာ ဤသမုစ္ဆေဒသီလကိုသာ အားကျရာ၏။ ကမ္ဘာ့တန်းဆာ တနပ်စာ တဒင်္ဂမျှနှင့် အားရ၍ မနေရာ။ အဘယ်ကြောင့်နည်းဟူမူ ကုဋေကိုးထောင်ကျော် အရေအတွက်ရှိသော ပါတိမောက္ခသံဝရသီလကြီးပင်ဖြစ်သော်လည်း သမုစ္ဆေဒအဖြစ်သို့ရောက်အောင်မကြိုးပွါးဘဲ တဒင်္ဂအဖြစ်မျှ၌ တည်နေခဲ့သည်ရှိသော် ယခုသီလဝန္တလင်္ဂ သူတော်ကောင်း, နောက်နေ့ နောက်လ နောက်နောက်ဘဝ၌ ထားပြ သူခိုး မုဆိုး တံငါ အပါယ်ဘုံသားဖြစ်ကြစမြဲ အများနဲ့အတိုင်းပင် ရှိသေးသောကြောင့်ကည်း။ ထိုကြောင့် ယခုဘဝမိမိသန္တာန်၌ ဆောက်တည်စောင့်ထိန်းကြသဖြင့် ဥပ္ပန္နဖြစ်၍နေသော ထိုပါထာတိ ပါတာ ဝေရမဏီ သိက္ခာပုဒ်တော်ကို တဒင်္ဂ တနပ်စာ အနေမျှနှင့် မပြီးကြစေကုန်မူ၍ အလင်္ဂ ဒုဿီလ အမျိုးအရိုးက ကျွတ်လွှတ်၍ ဇာတိလင်္ဂဇာတိသီလဝန္တ အမျိုးအရိုးသို့ရောက်ကြရန် သမုစ္ဆေဒသိက္ခာပုဒ် အဖြစ်သို့ တိုင်ရောက် ကြိုးပွါးအောင် အားထုတ် ကြကုန်ရာသည်။

ယခုစောင့်ထိန်း၍နေကြသော အဒိန္နာဒါနာဝေရမဏီ အစရှိသော ဂဟဋ္ဌသီလ သိက္ခာပုဒ်တော်စု, ကုဋေ ကိုး ထောင်ကျော်မျှသော ဥပသမ္ပန္နသီလ သိက္ခာပုဒ်တော်စုတို့ ၌လည်း ပြဆိုခဲ့ပြီးသော ပါဏာတိပါတာ ဝေရမဏီ သိက္ခာပုဒ်တချ၌ကဲ့သို့ တဒင်္ဂစခန်း သမုစ္ဆေဒစခန်း နှစ်ပါး နှစ်ပါးစီရှိကြသည်ကိုသိအပ်၏။

ကုသိုလ်၌ဥပ္ပန္နအဘို့ကိုပြဆိုခန်းပြီး၏။

ယခုကာလ၌ဖြစ်မြောက်အောင်မလုပ်နိုင်ကြ၍အနုပ္ပန္နဟု ဆိုအပ်သောသမာဓိပညာနှစ်ရပ်၌ ......

သတ္တဝါတို့၏ စိတ်သန္တာန်မှာ အစဉ်ထာဝရ သောင်း ကျန်း၍နေသော နီဝရဏတရား ငါးပါးသည် ရှိ၏။ ။ သာသနာတော်တွင်း၌လူကောင်းရှင်ကောင်းရဟန်းကောင်း အဖြစ်ကိုရကြ၍ တရားတော်များကို အဘန်ဘန် တွေ့မြင် ကြားနာကြရသဖြင့် အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တ ထင်မှု မြင်မှု ပွါး များမှုသည် အကောင်းဆုံး အမြတ်ဆုံး လိုရင်းအချုပ်ဟု သိကြယုံကြည်ကြ၏။ ။ဓမ္မကထိက ပုဂ္ဂိုလ်တို့လည်း ထို တရားသုံးပါးကို အထွန့်အထိပ်ထား၍ ဟောရိုး ပြောရိုး အစဉ်ရှိသည့်အတိုင်း ဟောကြပြောကြ၏။သို့သော်လည်း စိတ်သန္တာန်တွင် အစဉ်ထာဝရ သောင်းကျန်း၍နေသော ထိုနီဝရဏ တရားငါးပါးတို့ကို နှိမ်နင်းခြင်းငှါ မတတ်နိုင် ကြသည်ဖြစ်၍ မိမိတို့စိတ်ကို အနိစ္စရှိရာ ဒုက္ခရှိရာ အနတ္တ ရှိရာသို့ ဦးလှည့်အောင် ပဲ့ပြင်၍မရကြသဖြင့် ဓမ္မကထိက ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်ပင် ထိုအနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တ ဘာဝနာများနှင့် ကွာဝေးလျက်နေကြကုန်၏။

[ထိုနီဝရဏတရားငါးပါးကို သမာဓိအလုပ်နှင့် နှင်ထုတ်နှိမ်နင်း ပယ်ရှင်း၍ပစ်နိုင်မှ အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တရှိရာသို့ စိတ်ဦးလှည့်အောင် ပဲ့ပြင်နိုင် လေသတည်း။]

ထိုကြောင့်.......

စိတ်သန္တာန်၌ အစဉ်ထာဝရ သောင်းကျန်း၍ နေသော ထိုနီဝရဏ တရားကို နှိမ်နင်းခြင်းငှါ ကသိုဏ်း အသုဘ အနုဿတိ အာရုံတို့တွင် ထင်နိုးရာ တခုခုသော အာရုံ၌ အထင်အမြင်ရ၍ ငြိမ်သက်ခွင့်ရအောင် ပွါးများအားထုတ်မှုကို သမာဓိ ဆိုသည်။

ခန္ဓာငါးပါး ရုပ်နာမ်တရားတို့ကို သိမ်းဆည်း၍ လက္ခဏာရေးထင်မြင်အောင် ပွါးများအားထုတ်မှုကို ပညာဆိုသည်။

ထိုသမာဓိပညာနှစ်ပါးသည်လည်း ဘုရားသာသနာရှိ ခိုက်၌သာရှိလေသည်။ ။ထိုသမာဓိ ပညာနှစ်ပါးကို ပွါးများမှုသည်ကား ခပ်သိမ်းသော ဒုစ္စရိုက်တရားတို့၏ ခေါင်းစီးခေါင်းခံဖြစ်သော ငါငါငါငါဟု တစာစာ တဖွဖွ ပြောဆို၍နေကြသော သက္ကာယဒိဋ္ဌိကိုသတ်မှုပေတည်း။အဝိဇ္ဇာ တဏှာတို့ကို သတ်မှုပေတည်း။

မိမိတို့စိတ်သန္တာန်၌ ဤသက္ကာယဒိဋ္ဌိ ရှိနေသမျှသည် အလဇ္ဇီ အမျိုးအရိုး ဒုဿီလ အမျိုးအရိုးမှ မလွတ်။ လဇ္ဇီ သီလဝန္တ ဖြစ်ကြသော်လည်း တဒင်္ဂ တခဏသာ ဖြစ်နိုင်ကြသည်။ ဇာတိလဇ္ဇီ ဇာတိ သီလဝန္တ မဖြစ်နိုင်ကြ။ ယခုဘဝ သီလဝန္တ,နောက်ဘဝ၌မိကိုလည်းသတ်လတ္တံ့, အဘကိုလည်းသတ်လတ္တံ့, ရဟန္တာကိုလည်းသတ်လတ္တံ့, မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိကိုလည်းယူလတ္တံ့, အလဇ္ဇီတလဲလဲ ဒုဿီလ တလဲလဲ ဖြစ်မြဲလမ်းရိုးသို့သာ သက်လတ္တံ့။ အဘယ်ကြောင့်နည်းဟူမူ စိတ်သန္တာန်၌ ထိုသို့ဖြစ်ရန် တရားစု အလုံးစုံ အကုန်အစင်ထင်ရှားရှိနေသောကြောင့်တည်း။ထိုကြောင့် ထိုသို့သော အလဇ္ဇီအမျိုးအရိုး ဒုဿီအမျိုးအရိုးမှ ကျွတ်လွတ်၍ ဇာတိလဇ္ဇီမျိုးဇာတိသီလဝန္တမျိုးအဖြစ်သို့ရောက်

ကြရန် ယခုဘဝ မိမိသန္တာန်၌ မဖြစ်ကြဘူးသေးသော ထိုသမာဓိကုသိုလ် ပညာကုသိုလ် တရားများကို ဘုရားသာသနာနှင့် တွေ့ကြုံခိုက် အားစိုက်ကြကုန်ရာသည်။

[ဤကား အနုပ္ပန္နကုသိုလ်အဘို့တည်း။]

[ဤတွင် သမ္မပ္ပဓာန် လေးပါး၏ အချက်အရာကို လူသာမန်တို့ပင် မြင်နိုင်သိနိုင်ရန် ဝေဘန်ခြားနား၍ ပြဆိုခဲ့ပြီး၏။]

အလင်္ကာ ဒုဿီလ ပုဂ္ဂိုလ်တို့အား ဓမ္မာဓိဋ္ဌာန်စကားဖြင့် ထိပါးပြောဆိုသောသူသည် ဤသမ္မပ္ပဓာန်အချက် အနက်လေးပါးပေါ်အောင်ပြောရမည်။

ပြောပုံကား ....

အလင်္ကာဒုဿီလပုဂ္ဂိုလ်ကိုမြင်ခဲ့သော်၎င်း ကြားခဲ့သော်၎င်း ထိုပုဂ္ဂိုလ်၌ ဖြစ်ပွါးသော အလင်္ကာဓမ္မ ဒုဿီလဓမ္မကိုမြင်ရမည်။အဋ္ဌကထာတို့၌ပြဆိုသောအတိုင်းထိုဓမ္မကိုသာ ဓမ္မာဓိဋ္ဌာန်အားဖြင့်ထိပါးပြောဆိုရမည်။ပုဂ္ဂိုလ်ကိုမထိပါးစေနှင့်။

ဓမ္မကိုထိပါးပုံကား ....

လောဘတရားမည်သည် အရှက်မရှိစွ, စက်ဆုပ်ဘွယ်ရှိစွ,ယုတ်မာစွ,ညစ်ငြမ်းစွ,ကြမ်းတမ်းစွ,ဆိုးဝါးစွ,မှောက်မှားစွ, ဤလောက၌လည်း ရှက်ဘွယ်ကောင်းစွ, နောက်ဘဝ၌လည်းအပါယ်သို့ပစ်ချလတ္တံ့, စသည်ဖြင့်မြင်နိုင်သမျှအပြစ်ကို ထိုအလင်္ကာဓမ္မ ဒုဿီလဓမ္မအပေါ် ၌တင်၍ ထိပါးပြောဆိုရမည်။

၁။ ထိုသို့ပြောဆိုပြီးနောက် မိမိသန္တာန်သို့ ရောက်စေရမည်။ငါ၌လည်းအပါယ်သို့ပစ်ချရန်ရှေးရှေးဘဝအနန္တတို့၌ပြုခဲ့သောဒုစ္စရိတ အလင်္ကာဓမ္မ ဒုဿီလဓမ္မတို့သည်အသင်္ချေမက ယခုလိုက်ပါလျက်ရှိနေချေ၏။ ယခုလိုတဒင်္ဂကုသိုလ်မျှနှင့် အားရ၍ငါနေချေလျှင်ထိုဒုစ္စရိတ အလင်္ကာဓမ္မ ဒုဿီလ

ဓမ္မတို့အတွက် ငါ၌အပါယ်ဝန်လေးလှ ချေသေး၏ဟု ဥပ္ပန္န အကုသိုလ်အဘို့ကိုလည်းဆင်ခြင်မိစေရမည်။

၂။ ထိုသူမှာလည်း လောဘ ဒေါသ မောဟ တိုက်တွန်းသည့်အတွက်ကြောင့် ထိုအလဇ္ဇီအမှု ဒုဿီလအမှုကို ပြုရှာရသည်။လောဘဒေါသမောဟတို့နှင့်တကွ သက္ကာယဒိဋ္ဌိဟူသော ဒုပ္ပရိုက် အိုးကြီး ဒုစ္စရိုက်မျိုးကြီး အလဇ္ဇီအိုးကြီး အလဇ္ဇီမျိုးကြီး ဒုဿီလအိုးကြီး ဒုဿီလမျိုးကြီး ရှိနေသည့်အတွက်ကြောင့်ထိုအလဇ္ဇီမှုဒုဿီလမှုကိုပြုရှာရသည်။ လောဘ ဒေါသ မောဟ သက္ကာယဒိဋ္ဌိတို့အတတ် ဖြစ်ချေသည်။ ငါ၌လည်းထိုတရားတို့သည်ရင်နှင့်အပြည့်ဝမ်းနှင့်အပြည့်ရှိချေကုန်၏။ ငါလည်း ဒုစ္စရိုက်အိုး အလဇ္ဇီ အမျိုးအရိုး ဒုဿီလ အမျိုးအရိုးထဲကပင် ဖြစ်ချေသည်။ ယခုလို တဒင်္ဂကုသိုလ်နှင့်အားရ၍ငါနေချေလျှင် ငါ့ရင်တွင်းငါ့ဝမ်းတွင်းရှိ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ ဒုစ္စရိုက်အိုးကြီး အခိုးတမ်းခွန် ထွက်သဖြင့်နက်ဖြန်သံဘက်နောက်ရက်နောက်လနောက်နောက်ဘဝတို့၌ အလဇ္ဇီ ဒုဿီလ တလဲလဲ ဖြစ်မြဲဖြစ်ပြန်ရလတ္တံ့, အမိကိုလည်းငါသတ်လတ္တံ့, အဘကိုလည်း ငါသတ်လတ္တံ့ဟု အနုပ္ပန္နအကုသိုလ်အဘို့ကိုသည်းဆင်ခြင်မိစေရမည်။

၃။ ထိုသူသည် ရှေ့အဘို့၌ သီလဝန္တ ဖြစ်ဘူးပါလျက် ယခုဒုဿီလ ဖြစ်ပြန်ရသည်ကား သီလဝန္တ ဖြစ်စဉ်အခါ တဒင်္ဂ တခဏ တနပ်စာ သီလ မျှနှင့် နေခဲ့၍ ထိုသီလကို သမုစ္ဆေဒစခန်းသို့တိုင် ရောက်အောင် ပွါးများမှုကို မပြုခဲ့သည့်အတွက်ကြောင့်မျက်လှည့်သည်တဒင်္ဂတနပ်စာသီလကွယ်ပျောက်ပြန်၍ ဒုဿီလ ဖြစ်ရှာရ ပြန်သည်။ ယခု ငါစောင့်ထိန်း၍နေသောသီလစုသည်လည်းမယုံသာရ စိတ်မချရ တဒင်္ဂစခန်းမှာပင် ရှိချေသေးသည်။ ယခုလို တဒင်္ဂကုသိုလ်မျှနှင့်အားရ၍ငါနေချေလျှင် မျက်လှည့်သည်တဒင်္ဂငါ့သီလသည် သည်နေ့လား နက်ဖြန်လား နောက် ရက်

နောက်လ နောက်ဘဝလား လွှင့်ပါးကွယ်ဆုံးချေဦးမည်, သမုဒ္ဒေဒစခန်းသို့ဆိုက်ရောက်ကြီးပွါးအောင်ငါအားထုတ်ဦးမှသင့်ချေမည်ဟု ဥပ္ပန္နကုသိုလ်အဘို့ကိုလည်း ဆင်ခြင်မိစေရမည်။

၄။ ထိုသူသည် သီလဝန္တ ဖြစ်စဉ်အခါသီလနှင့် တင်းတိမ်၍ သမာဓိပညာများကို အားမထုတ်ခဲ့သည့် အတွက် သက္ကာယဒိဋ္ဌိ ဒုစ္စရိုက်အိုးကြီး အပြီးရှိနေ၍ တဘာန်ဒုဿီလအဖြစ်သို့နစ်ပြန်လေသည်။ ငါသည်လည်းတဒင်္ဂသီလနှင့် တင်းတိမ်၍သမာဓိပညာများကိုအားမထုတ်ခဲ့လျှင်သက္ကာယဒိဋ္ဌိ ဒုစ္စရိုက် အိုးကြီး ရှိမြဲ ရှိနေ သည့် အတွက်နက်ဖြန်လား သံဘက်လား နောက်ရက် နောက်လ နောက်နောက်ဘဝလား ထိုသူကဲ့သို့ဒုဿီလအဖြစ်သို့ရောက်ရချေဦးမည်ဟုအနုပ္ပန္နကုသိုလ်အဘို့ကိုလည်းဆင်ခြင်မိစေရမည်။

[ဤသို့ဆင်ခြင်ပါမူကား ထိုအခါ၌ သမ္မပ္ပဓာန်ဘုရား လေးပါးကို တပ်တိအားဖြင့်ပွါးများ၍နေသည်မည်၏။]

ယခုကဲ့သို့သောပုထုဇ္ဇန်အဖြစ်၏ ကြီးကျယ်လှစွာသော ဘေးဘယအစုဖြစ်သည်ကိုမြင်သဖြင့် ကြီးစွာသော သတိ သံဝေဂတရားတည်လိမ့်မည်။ ။ဘာဝနာတရား များကို အားထုတ်မှု၌ ညွှတ်သောစိတ်ဖြစ်လာလိမ့်မည်။ ။သူတပါး၌ရှိသော အပြစ်ဒေါသ အာဒီနဝ ကိုတွေ့မြင် ကြားသိရသောအခါ၌ ထိုအပြစ်ဒေါသ အာဒီနဝကို မိမိ ကိုယ်သို့ ဆောင် သဖြင့် မိမိ ကိုယ်မှာ ရှိနေ သော အပြစ် ဒေါသ အာဒီနဝမျိုးစုအကုန်ပေါ်လာ၍ မိမိကိုယ်အတွက် ကြီးစွာသော သံဝေဂတရာ ဖြစ်ပွါးမှုသည်ကား ဘုရားအလောင်း အစရှိသော ပညာရှိတို့၏လမ်းကြောင်းပေတည်း။

ထိုစကားမှန်၏။........

ဘုရားအလောင်းတော်ကြီးတို့သည်ပစ္ဆိမဘဝ၌ သူအို သူနာ သူသေတို့ကိုမြင်ကြရာ သူတပါးတို့၌ဖြစ်သော အိုမှု

နာမှုသေမှုအဖြစ်ဒေါသအာဒီနဝတို့ကိုမိမိကိုယ်သို့ဆောင်၍ ငါ၌လည်း ထိုသူလိုအိုခြင်းတရားရှိချေသည်, နာခြင်းတရား ရှိချေသည်, သေခြင်းတရားရှိချေသည်, ငါလည်း ထိုသူတို့လို အိုမျိုး အိုရိုး ဖြစ်ချေသည်, နာမျိုး နာရိုးဖြစ်ချေသည်, သေမျိုးသေရိုးဖြစ်ချေသည်ဟုကြီးစွာသောသံဝေဂဖြစ် တော် မူကြ၍တောထွက်တော် မူကြကုန်သည်။

ရှင်သာရိပုတြာ၏ညီဖြစ်သော ငယ်ဆုံးဖြစ်သော ၎င်းရေဝတကိုခုနစ်နှစ်ရွယ်သူငယ်ဖြစ်စဉ်အခါ၌မိဘဆွေမျိုးတို့ကရဟန်းပြုမည်ကို စိုးရိမ်ကြ၍ ဃရာဝါသ ဘွဲ့နှောင်မှုကို ပြုကြရာ မင်္ဂလာလက်ဘွဲ့ပွဲ၌ အသက်ကြီးသူတို့ကို ကန်တော့ စေသောအခါ ၎င်းသူငယ်သည် အဘိုးအို အဘွားအိုတို့ကဲ့သို့ အသက်ရာကျော်ရှည်ပါစေသောဟု ဆုပေးမြဲထုံးစံရှိသည့်အတိုင်းပြုကြကုန်၏။ ထိုအခါသူငယ်ရေဝတသည် အဘွားအိုကြီးကိုမြင်လေရာ ဆိုခဲ့ပြီးသော နည်းဖြင့် မိမိကိုယ်သို့ဆောင်သည်ရှိသော် ကြီးစွာသော သံဝေဂကိုရ၍ တောထွက်လေ၏။

၎င်းသို့လျှင် သူတပါးကိုမြင်လျှင် မိမိကိုယ်၌ရှိသော အဖြစ် ဒေါသ အာဒီနဝ တို့ကို အမှတ်ပြု၍ ထိတ်လန့်ခြင်းသံဝေဂကို ဖြစ်စေရခြင်းသည် ပညာရှိတို့၏ လမ်းရိုး လမ်းစဉ်ဖြစ်သတည်း။

[၎င်းကားအလင်္ကာဒုဿီလပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို မြင်ရကြားရသောအခါ ဓမ္မာမိဋ္ဌာန်အားဖြင့် ထိပါးပြောဆိုခြင်းကိုအရင်းပြု၍ သမ္မုတိခာန်တရားဖြစ်ပွါးသောနည်းလမ်းကိုပြဆိုသောအချက်ဘည်း။]

ဓမ္မာဓိဋ္ဌာန်တနည်းမှာ........

ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကိုပင် ထုတ်ဖေါ်၍ ပြောသော်လည်း အဋ္ဌကထာ၌ လာသောအတိုင်း စင်ကြယ်သော ဓမ္မသံဝေဂစိတ်ဖြင့် ထိတ်ဘွယ် လန့်ဘွယ်အနေနှင့်ပြောဆိုခြင်းသည်လည်း ဓမ္မာဓိဋ္ဌာန်တမျိုးပင်တည်း။

မစင်လူးလဲ မစင်တုံးကိုစားခဲ ကိုင်ဆော့၍နေသောသားငယ်ကို မွေးသမိခင်မြင်လျှင် ရင်ဘတ်ကိုခတ်တီး၍ ဟူးရိုးဟူးရားပြေးသွားကောက်ယူ မစင်ကိုသာ စက်ဆုပ်ငြိုစူစင်ဖြူအောင် ဆေးကျော်သုတ်ပစ် သားချစ်ကို ပိုက်ပွေ့နမ်းရှုပ်လေသည်။ မစင်လူးလဲမစင်တုံးကိုစားခဲတကိုယ်လုံးအတွင်းအပြင်စွဲ၍ သိမ်းဆဲကောက်ယူဘိုရော မကောင်းသော်လည်းသားကိုချစ်ခင်ကြင်နာသနားခြင်းမပျက် သားပါမပစ်လိုက်ရက်ဘဲသား၌ လူးလဲသောမစင်ကိုသာ ရွံရှာစက်ဆုပ်ချစ်ချွတ်ဆေးကျော်၍ပစ်လေသည်။

ထိုနည်းတူစွာ တံငါ မုဆိုး သူခိုး ထားပြ ဆိုးဝါးယုတ်မာလှသော လူကိုဖြစ်စေ, မတရားကို များစွာပြုကျင့်နေသော ရဟန်းသာမဏေကို ဖြစ်စေ,မြင်ရလေလျှင် ငါတို့မျိုးနွယ်မိတ်ဆွေကို အခမ္ဘတည်းဟူသောမစင်တွေလူးလဲ အဓမ္မပစ္စည်း တည်းဟူသော မစင်တုံးမစင်ခဲတို့ကိုစားခဲ၍နေရှာပါသည်တကားဟုပုဂ္ဂိုလ်ကိုသနားချစ်ခင်ကြင်နာအဓမ္မအလဇ္ဇီအမှုကိုသာ အပြစ်ရှာ၍ စွမ်းနိုင်ပါလျှင် စင်ကြယ်အောင် သုတ်သင်ပြောဟောဆုံးမ, မစွမ်းနိုင်လျှင် မစင်တွင်းမှာ ကျွန်နစ်၍သေသောသားကို သနားလျက်ဖြင့်ပင်လျစ်လျူရှုရသောအမိကဲ့သို့ ထိုပြောဟောဆုံးမသုတ်သင်၍ရနိုင်ဘွယ်မရှိသောအလဇ္ဇီ ဒုဿီလပုဂ္ဂိုလ်ကို အာရုံမပြုလျစ်လျူရှု၍သော်ရင်း, နှလုံးမသာ ဝိပ္ပဋိသာရ ဒေါမနဿအာဃာတစိတ်ဆိုး ရန်ငြိုးမထားပါပဂရုဏ်အားဖြင့် အဓမ္မအလဇ္ဇီ ဒုဿီလအမှုများကိုသာထိပါးပြစ်တင်၍သော်ရင်း, ပြောဆိုခြင်း နှလုံးသွင်းခြင်း သည်လည်း မိမိကိုယ်မှာ မကောင်းမှုအပြစ် ကင်းစင်သော ဓမ္မာဓိဋ္ဌာန်မျိုးပေတည်း။

[ဤသို့စသောအားဖြင့်ဓမ္မာဓိဋ္ဌာန်ပြောဆိုနည်းကားများပြားပါ၏။]

ဆဋ္ဌမပုစ္ဆာအဖြေပြီး၏။

သတ္တမပုစ္ဆာအဖြေ။

၇။ အလင်္ကာ ပုဂ္ဂိုလ်သည် သံသရာ ဘေးကို ကြောက်၍ ဓမ္မသံဝေဂ ရသဖြင့် လင်္ကာ သူတော်ကောင်းအဖြစ်သို့ ရောက်လိုသောအခါမည်ကဲ့သို့သော အမူအရာဖြင့် လင်္ကာသူတော်ကောင်း ဖြစ်နိုင်မည် အကြောင်းကိုလည်းသိလိုပါသည်။

ဟူသောသတ္တမပုစ္ဆာ၌—

လင်္ကာသည်......

၁။ တဒင်္ဂလင်္ကာ,

၂။ ဇာတိလင်္ကာ,

ဟူ၍ နှစ်ပါးရှိသည်။ အလင်္ကာ၏ လင်္ကာအဖြစ်သို့ရောက်ခြင်းသည်လည်း—

၁။ တဒင်္ဂအားဖြင့်ရောက်ခြင်း,

၂။ သမုစ္ဆေဒအားဖြင့်ရောက်ခြင်း,

ဟူ၍နှစ်ပါးရှိသည်။

[ထိုနှစ်ပါးတွင် တဒင်္ဂအားဖြင့် လင်္ကာအဖြစ်သို့ ရောက်ခြင်းကို ပဉ္စမပုစ္ဆာအဖြေမှာ ပြဆိုခဲ့ပြီ။ သမုစ္ဆေဒအားဖြင့် လင်္ကာအဖြစ်သို့ ရောက်ခြင်းကို ဆဋ္ဌမပုစ္ဆာအဖြေမှာပြဆိုခဲ့ပြီ။]

လိုရင်းကား ....

တဒင်္ဂအားဖြင့် လင်္ကာအဖြစ်သို့ ရောက်ခြင်းမှာ ဗိတ္တကဒ္ဒကာနှင့်စပ်၍။ ပညတ်တော်ကို သိသောစိတ်နှင့် သိက္ခာပုဒ်တော်ကို လွန်ကျူးဆဲအခါ၌ အလင်္ကာ

ဖြစ်၏။ ထိုအာပတ်ကို ဆေးကြော သုတ်သင်လို သော လဇ္ဇီဝမ္မစိတ် ဖြစ်လာသောအခါ လဇ္ဇီဖြစ်၏။

သမုဋ္ဌာနအားဖြင့် လဇ္ဇီအဖြစ်သို့ ပြောင်းခြင်း မှာ ငါငါဟူသော သက္ကာယဒိဋ္ဌိကို အကြွင်းမဲ့ပယ် ဖြတ်မှ ဇာတိလဇ္ဇီအဖြစ်သို့ရောက်သည်။

ဤပုဗ္ဗာ၌လဇ္ဇီသူတော်ကောင်း ဟူသောစကား၌လည်း လဇ္ဇီမှာ ကာယဒွါရ ဝစီဒွါရ ဤနှစ်ဒွါရစင်ကြယ်လျှင် လဇ္ဇီ ဖြစ်၏။ သူတော်ကောင်းမှာ မနောဒွါရစင်ကြယ်မှသူတော် ကောင်းဖြစ်နိုင်သည်။ လဇ္ဇီဖြစ်ကာမျှနှင့် သူတော်ကောင်း မဟုတ်သေး။

[ဤအချက်ကိုလည်းလက္ခဏာအသီးသီးနှင့်တကွ ဒုတိယပုဗ္ဗာ တတိယ ပုဗ္ဗာအဖြေမှာပြဆိုခဲ့ပြီ။]

သိုချင်းဘာသ......

"မနောဒွါရေ အာပတ္တိနာမ နတ္ထိ" ဟူသော အဋ္ဌကထာ ပါဠ်နှင့်အညီ ဝိနည်းပညတ်တော်မည်သည်အလွန်ရှန့်ရင်း လှသောကာယကံမှု ဝစီကံမှုတို့၌သာ ပညတ်သောအရာ ဖြစ်သည်။ မနောကံမှုကို ပညတ်သောအရာမရှိ။

ထို့ကြောင့် ဝိနည်းကိုသာသိ၍ ဝိနည်းကိုသာ အလေး ဂရုပြုသောသူသည် ကာယကံ ဝစီကံစင်ကြယ်၏။ လဇ္ဇီဖြစ် ၏။ဝိနည်းပညတ်တော်မှ အလွတ်ဖြစ်သောပါပဓမ္မဒုစ္စရိတ ဓမ္မမျိုးကားအလွန်များသေး၏"ကတည္ဗူ ကတဝေဒီ မိရော" အစရှိသည်ဖြင့် ရှေး၌ပြဆိုခဲ့ပြီးသော သုတ္တန်အလာ သူ တော်ကောင်းလက္ခဏာနှင့်ပြည့်စုံမှ သူ တော်ကောင်းဖြစ် သည်။

သစ္စာမပုဗ္ဗာသအဖြေပြီး၏။

အဋ္ဌမ ပုစ္ဆာအဖြေ

[ဝိနည်းသက်သက်ကိုမေးသော ဒွါဒသမပုစ္ဆာ, တေရသမပုစ္ဆာများကို ဤနေရာ၌သွင်း၍ဖြေဆိုအံ့။]

ဂဟဋ္ဌဖြစ်သူ လူတို့၏ ဝိနည်း ကျမ်းဂန်များကို သင်ကြားခြင်းသည် "ဝိနယေစ သုသိက္ခိတော" ဟောတော်မူသော ဒေသနာတော်နှင့် ညီမညီများကိုအကျိုးအပြစ် ဝတ္ထုသက်သေနှင့်တကွ သိလိုပါသည်။

ဟူသောပုစ္ဆာ၌—

"ဝိနယေစသုသိက္ခိတော"ဟူသော မင်္ဂလာဒေသနာတော်၏အဓိပ္ပါယ်ကား ဂဟဋ္ဌဖြစ်သောလူသည် သပ္ပုရိသအင်္ဂါ သပ္ပုရိသလက္ခဏာနှင့် ကောင်းစွာပြည့်စုံ၍ လူသူတော်ကောင်းအဖြစ်၌ တည်ခြင်းငှါ လူတို့ကျင့်အပ်သော အာဂါရိယ ဝိနည်းတရားကိုကောင်းစွာကျင့်အပ်၏။ရဟန်းဖြစ်သောသူသည် လဇ္ဇီအင်္ဂါ သီလဝန္တအင်္ဂါ သပ္ပုရိသအင်္ဂါလက္ခဏာတို့နှင့်ကောင်းစွာပြည့်စုံ၍ လဇ္ဇီသီလဝန္တ သပ္ပုရိသ ရဟန်းကောင်းအဖြစ်၌ တည်ခြင်းငှါ ရဟန်းတို့ကျင့်အပ်သော အနာဂါရိယဝိနည်းတရားကို ကောင်းစွာကျင့်အပ်၏။

ဤသို့ လူဖြစ်သူ ရဟန်း ဖြစ်သူတို့၏ အသီးသီးမိမိတို့ဆိုင်ရာဆိုင်ရာ ဝိနည်းတရားတို့ကို အကျိုး အပေါက် အပြောက် အကြား အငြိအစွန်း အညစ်အနွမ်း မရှိစေရကောင်းစွာ ကျင့်ကြခြင်းသည် ပဋ္ဌပွန် သံသရာ ချမ်းသာစီးပွါးများရာများကြောင်း ကောင်းမြတ်သော မင်္ဂလာကြီးတပါးဖြစ်သည်ဟုဆိုလိုသည်။

[ရဟန်းတို့ ဝိနည်းကျမ်းဂန်များကိုလူတို့ သင်ကြားခြင်းကိုဆိုလိုရင်းမဟုတ်ပေ။]

ဆိုကြောင်းသုတ္တနိပါတ်အဋ္ဌကထာ၌.....

ဝိနယောနာမ အာဂါရိယဝိနယော စ အနာဂါ-
ရိယဝိနယော စ။ တတ္ထ အာဂါရိယ ဝိနယော နာမ
ဒသအကုသလကမ္မပထဝိရမဏံ၊ သော တတ္ထ အသံ-
ကိလေသာပဇ္ဇနေန စ အာစာရဂုဏဝဝတ္ထာနေန စ သု-
သိက္ခိတော ဟောတိ။

အနာဂါရိယ ဝိနယော နာမ သတ္တာပတ္တိက္ခန္ဓေ
အနာပဇ္ဇနံ၊ သောပိ ဝုတ္တနယေနေဝ သုသိက္ခိတော
စတုပါရိသုဒ္ဓိသီလံ ဝါ ဝိနယော။ သော ယထာ
တတ္ထ ပတိဋ္ဌာယ အရဟတ္တံ ပါပုဏာတိ။ ဧဝံ
သိက္ခနေန သုသိက္ခိတော။

ဟူ၍ "ဝိနယော စ သုသိက္ခိတော" ဓာ်လာအဖွင့်မှာ ဆို
ပေသည်။

ဝိနယောနာမ၊ ဝိနည်း မည်သည် ကား။ အာဂါရိယ
ဝိနယော စ၊ ဂဟဋ္ဌဖြစ်သူ အိမ်နေလူတို့၏ဝိနည်း လည်းတ
ပါး။ အနာဂါရိယဝိနယော စ၊ အိမ်၏အစိုးအပွါးနှင့်မစပ်သော
ရဟန်းတော်မြတ်တို့၏ဝိနည်းလည်းတပါး။ တတ္ထ၊ ထိုနှစ်ပါး
တို့တွင်။ အာဂါရိယဝိနယောနာမ၊ ဂဟဋ္ဌဖြစ်သူ အိမ်နေလူ
တို့၏ ဝိနည်း မည်သည် ကား။ ဒသအကုသလ ကမ္မပထ
ဝိရမဏံ၊ ဒုစ္စရိုက် ဆယ်ပါးဟု ဆိုအပ် သော အကုသိုလ်
ကမ္မပထတရား ဆယ်ပါးတို့မှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်း ပေတည်း။
သော၊ ထိုအာဂါရိယဝိနည်းကို။ တတ္ထ၊ ထိုဒုစ္စရိုက်ဆယ်ပါး
ဟုဆိုအပ်သော အကုသိုလ် ကမ္မပထတရား ဆယ်ပါးတို့မှ
ရှောင်ကြဉ်ခြင်းအမှု၌။ အသံကိလေသာပဇ္ဇနေန စ၊ ညစ်
နွမ်းခြင်းသို့မရောက်သောအားဖြင့်၎င်း။ အာစာရဂုဏဝဝတ္ထာ
နေန စ၊ အာစာရဂုဏ်၌ ကောင်းစွာ တည်သော အားဖြင့်
၎င်း။ သုသိက္ခိတော၊ ကောင်းစွာကျင့်အပ်၏။

အနာဂါရိယ ဝိနယောနာမ၊ ရဟန်း တော်မြတ် တို့၏ ဝိနည်းမည်သည်ကား။ သတ္တာပတ္တိက္ခန္ဓေ၊ ဝိနည်းပညတ် အာပတ်ခုနစ်ပုံတို့ကို။အနာပဇ္ဇနံ၊မလွန်ကျူးခြင်းပေတည်း။ သောပိ၊ထိုအနာဂါရိယ ဝိနည်းကိုလည်း။ ဝုတ္တနယေနေဝ၊ မညစ်မနွမ်းစေခြင်း အာစာရဂုဏ်၌ကောင်းစွာ တည်ခြင်း တည်းဟူသောဆိုခဲ့ပြီးသော နည်းဖြင့်သာလျှင်။ သုသိက္ခိတော၊ ကောင်းစွာကျင့်အပ်၏။ ။ဝါ၊တနည်းကား။ စတုပါရိသုဒ္ဓိသီလံ၊ စတုပါရိသုဒ္ဓိသီလသည်။ ဝိနယော၊ဝိနည်း မည်၏။သော၊ယိုစတုပါရိသုဒ္ဓိသီလဟုဆိုအပ်သောဝိနည်း ကို။တတ္ထ၊ ထိုဝိနည်း၌။ပတိဋ္ဌာယ၊ တည်၍၊ယထာ၊အကြင် အခြင်းအရာ အားဖြင့်။ သိက္ခတ္တယေ၊ ကျင့်သည် ရှိသော်။ အရဟတ္တံ၊ အရဟတ္တ ဖိုလ်သို့။ ပါပုဏာတိ၊ ရောက် ၏။ ဧဝံတထာ၊ ထိုအရဟတ္တဖိုလ်သို့ ယခုဘဝ၌ ဆိုက်ရောက် လောက်အောင်သော အခြင်းအရာ အားဖြင့်။ သိက္ခနေန၊ ကျင့်သဖြင့်။ သုသိက္ခိတော၊ ကောင်းစွာကျင့်အပ်၏။

ဤသို့လာသော အဋ္ဌကထာကိုထောက်၍ လူရဟန်း တို့ အား အသီးအသီးမိမိတို့ဆိုင်ရာ ဝိနည်းကို ကောင်းစွာကျင့် ကြသည်ကို သာလျှင် "ဝိနယောစ သုသိက္ခိတော" ဆို သည်။ ။ရဟန်းတို့၏ဝိနည်းကျမ်းကိုလူတို့သင်ကြားသည် ကိုဆိုလိုရင်း မဟုတ်။ "သုသိက္ခိတော" ဟူသော ပုဒ်မှာ လည်း "ကောင်းစွာသင်ကြားအပ်၏" ဟူသော အနက်ကို ဆိုလိုရင်း မဟုတ်။ "ကောင်းစွာ ကျင့်အပ်၏" ဟူသော အနက်ကိုသာဆိုလိုရင်းတည်း။ "ကောင်းစွာကျင့်အပ်၏" ဆိုသဖြင့်"ကောင်းစွာသင်ကြားအပ်၏" ဟူသော အနက် သည် အလိုလိုပြီးစီး၏။

[ကောင်းစွာမကျင့်ဘဲသင်ကြားကာ မတ္တာနှင့်သုသိက္ခိတမဖြစ်ပေ။]

ဤမင်္ဂလာ၌လူ့တို့မှာ အကုသလကမ္မပထ ဘရေး ဆယ်

ပါးကို ရှောင်ကြဉ်၍ ကုသလကမ္မပထ တရား ဆယ်ပါး၌ ကောင်းစွာကျင့်ခြင်းကိုဆိုသတည်း။ ။ကောင်းစွာ ကျင့်ခြင်းအရကိုလည်း "တတ္ထအသံကိလေသာပဓာနေန အာစာရဂုဏာဝတ္တနေန" ဟု နှစ်ချက်ပြဆိုပေ၏။ ထိုနှစ်ချက် တို့တွင် "တတ္ထ အသံကိလေသာ ပဓာနေန" ပုဒ်၏ အဓိပ္ပါယ် ကို ဒသနိပါတ်အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိတော်မြတ်ကိုမှီ၍သိအပ်၏။

ဟောတော်မူသောဒေသနာတော်ကား.....

အတ္တနာစ ပါဏာတိပါတီ ဟောတိ။ ပရေစ
တတ္ထသမာဒပေတိ။ ပါဏာတိပါတဿစဝဏ္ဏဝါဒီ
ဟောတိ၊ တတ္ထစ သမနုညော ဟောတိ။

[ပါဏာတိပါတ သိက္ခာပုဒ်ပျက်မှု ညစ်နွမ်းမှုလေးပါး။]

အတ္တနာစ၊မိမိသည်လည်း။ ပါဏာတိပါတီ၊သူ့အသက်ကိုသတ်ခြင်းအမှုရှိသည်။ ဟောတိ၊ဖြစ်၏။ပရေစ၊သူတပါးတို့ကိုလည်း။ တတ္ထ၊ထိုပါဏာတိပါတမှု၌။ သမာဒပေတိ၊စေခိုင်းတိုက်တွန်းပြညွှန်းနှိုးဆော်၏။ပါဏာတိပါတဿစ၊ပါဏာတိပါတမှု၏လည်း။ ဝဏ္ဏဝါဒီ၊ ကျေးဇူးကိုပြောဆိုခြင်းရှိသည်။ဟောတိ၊ဖြစ်၏။ တတ္ထစ၊ထိုပါဏာတိပါတမှု၌လည်း။ သမနုညော၊ ဆန္ဒသဘော ရောနှောကြည်ဖြူသဘောတူသည်။ ဟောတိ၊ဖြစ်၏။

[ထိုလေးပါးတွင် ရှေ့နှစ်ပါးထင်ရှားပြီ။]

"ဝဏ္ဏဝါဒီ"ဆိုသည်ကား .....

တံငါလုပ်၍ ဘယ်သူ ပစ္စည်းဥစ္စာချမ်းသာသည့်, ဝက်မွေး၍ ဘယ်သူ ပစ္စည်းဥစ္စာချမ်းသာသည့်, အစရှိသည်ဖြင့် ချီးမွမ်းခြင်းတည်း။ ထိုသို့ ချီးမွမ်းပြောဆိုခြင်းသည် ထိုသိက္ခာပုဒ်ပျက်ခြင်း ညစ်နွမ်းခြင်း နှစ်ပါးနှင့်ဆိုင်၏။ မိမိချီးမွမ်းသံကိုကြားသူတို့သည် တံငါအလုပ် ဝက်သည် အလုပ်ကို လုပ်ကြလိမ့်မည်ဟု ရည်သန်၍ ချီးမွမ်းရာ၌ ထိုသူ

တို့လုပ်ဖြစ်ကြလတ္တံ့။ ဖြစ်ခဲ့လျှင် ချီးမွမ်းသူမှာ ပါကာတိပါတ ကမ္မပထ ပြောက်၏၊ သိက္ခာပုဒ်ပျက်၏။ မရည်မသန်မှု၍ သာမည ချီးမွမ်းခဲ့လျှင် ထိုသူတို့လုပ်ဖြစ်ကြသည်ဖြစ်စေ,မလုပ်ဖြစ်ကြသည်ဖြစ်စေ, သိက္ခာပုဒ် ညစ်နွမ်းမှုသာဖြစ်၏။ ရည်သန်ရာ၌လည်း ထိုသူတို့ မလုပ်ဖြစ်ကြလျှင် ချီးမွမ်းသူမှာ သိက္ခာပုဒ် ညစ်နွမ်းရုံသာရှိ၏။

“တဏ္ဍဒသမန်ဉာဏ”ဆိုသည်ကား ....

မည်သည့်သူခိုး မည်သည့် ဓားပြကို အစိုးရဖမ်း၍ စက်တင်ပြီကြားလျှင် အားရနှစ်လိုရှိခြင်း,မည်သည့်တောမှာရှိသော ဆင်ဆိုးကို ကျားဆိုးကို မည်သည့်လမ်းအနီး၌ ရှိနေသော မြွေဆိုးကို ကင်းဆိုးကို မည်သူသတ်လေပြီ ကြား၍ အားရဝမ်းသာရှိခြင်း, မိမိရန်သူ မိမိမုန်းသောသူ မည်သည့်အနာရောဂါနှင့် သေရှာပြီဆိုလျှင် နှစ်လိုခြင်း, အယုတ်ဆုံးအားဖြင့် မိမိကိုနှိပ်စက်သော မှက် ခြင် သန်း ကြမ်းပိုး သေဆုံးကွယ်ပျောက်မှုကို နှစ်လိုခြင်း စသည်များသည် သမနုည မည်၏။ သိက္ခာပုဒ်ညှိုးနွမ်း၏။ ထိုအတူ အမဲသားငါးကြိုက်တတ်သောသူတို့သည် သတ်မှုသေမှုနှင့် အသားမွှန်မြတ်သော ရေသတ္တဝါ ကုန်းသတ္တဝါ ဟင်းလျာစကား သားငါးစကားကို ကြားသိရလျှင် ဝမ်းမြောက်တတ်ကုန်၏။ သမနုညပင်တည်း။

လှူလိုဒါန်းလို၍ ဝမ်းမြောက်ပါသည်ဆိုငြားအံ့။ ဆင်ခြင်ဘွယ် ရှိသေး၏။ ။သုမင်္ဂလ ဒုမင်္ဂလမှုတို့၌ သားငါးကို သတ်၍ကျွေးမွေးရာတို့၌ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာစားသောက်မှုတို့၌လည်း ဆင်ခြင်လေ။ ။သုမင်္ဂလ ဒုမင်္ဂလ ကိစ္စရှိသောအခါ ကျွေးမှု မွေးမှုတို့၌ နွားသား ကျွဲသား ဝက်သား ကြက်သား ငါးဟင်း အမဲဟင်း မပါလျှင် ရင်ရှာကာလည်း မချီးမွမ်း, ဆွမ်းကျွေးသောအခါ ရဟန်းတော် ဆရာတော်

တို့ကလည်း မကြည်သာကြ၊ ထိုအမှုကိုမြော်၍ သင့်လျော်ရာသူကို ပရိယာယ်အနက်ဖြင့် နှုတ်ဆက်လက်တို့၍ ပြီးစေကြကုန်၏။ ။မည်သည့်သူ အလှူပေးလိမ့်မည် ဆိုလျှင် ဟင်းလျာသွင်းလိုသူတို့က ဟင်းလျာကောင်း အသင့်နှင့် မြော်လင့်၍နေ၏။ အလှူ၌ ဝေယျာဝစ္စသမားတို့က အလှူတကာစိတ်ကိုသိအောင်ပြု၍တီးတီးတိုးတိုး လက်တို့ခြေတို့နှင့် ပြီးစေကြကုန်၏။

ပါဏာတိပါတသိက္ခာပုဒ်၌ပရိယာယ်မရဟုအဋ္ဌကထာတို့၌ဆိုသောကြောင့် ထိုအလှူတကာ ဝေယျာဝစ္စသမားတို့၌လည်း သိက္ခာပုဒ်ပျက်ခြင်း သိက္ခာပုဒ် ညစ်နွမ်းခြင်း ပါဏာတိပါတ ကမ္မပထအင်္ဂါပြည့်စွန်းခြင်းတို့၌ လျဉ်းပါးဘွယ် အားကြီးလှချေ၏။ အလှူရှင် ဝေယျာဝစ္စသမားတို့၌ ပါဏာတိပါတ ကမ္မပထ တရားပြည့်စွန်းခဲ့လျှင် ရဟန်းတော်တို့အား ဥဒ္ဒိဿကတ မံသ ဖြစ်၍ ဒိဋ္ဌ သုတ ပရိသင်္ကိတ ဟူသော တိကောဋိ ပရိသုဒ္ဓ မရှိခဲ့လျှင် အလှူမဏ္ဍပ်ဝင် သံဃာတော်များမစားမသောက်ကောင်းလေပြီ၊တိကောဋိ ပရိသုဒ္ဓ မရှိဘဲခံ၍ စားသောက် ဘုဉ်းပေးမိ ချေမူ "ပဋိဂ္ဂဟာဏေ အဇ္ဈောဟာရေ စ အာပတ္တိ" ဖြစ်ဘွယ်ရာ ရှိချေ၏။

[ကုသိုလ်ပြုစဉ်အခါ၌ ကဏှသုက္က အဖြူအနက်ရောယှက်သောကုသိုလ်မှာနောင်အကျိုးပေးသောအခါ၌အဖြူအနက်ရောယှက်၍ပေးတတ်သည်။]

ရောယှက်ပုံကား.....

ထိုကုသိုလ်အကျိုးပေးသောအခါ၌ နေသမ္ပတ္တိ ဘောဂသမ္ပတ္တိ ဣဿရိယသမ္ပတ္တိ တို့ကိုပေး၏။ ထိုသမ္ပတ္တိအတွက်ကြောင့်ပင် မင်းဘေးနှင့်သေရတတ်၏။ ခိုးသူဓားပြဘေးနှင့်သေရတတ်၏။ မီးဘေးနှင့်သေရတတ်၏။ ရေဘေးနှင့် သေရတတ်၏။ အနာဆိုးရောဂါဆိုးဘေးနှင့် သေရတတ်၏။

အနာရောဂါများတတ်၏။ ကုသိုလ်ပြုစဉ် အခါ၌ ထိုသို့ ကဏှသုက္က ရောယှက်မှုသည် နောင်၍ကုသိုလ်အကျိုးပေးသော ဘဝတို့၌ ကြီးစွာသောဘေးဘယနှင့် သေဆုံးလို၍ ကုသိုလ်ထဲမှာ ထားလက်နက် အပြီးထည့်လိုက်သည်နှင့် တူ၏။

[ဤကား ပါဏာတိပါတ ဒုစရိုက်၏ နယ်နိမိတ်လေးချက်ကို ပြဆိုသော စကားရပ်တည်း။]

ဤနယ်နိမိတ်လေးချက်တွင် တချက်ချက်နှင့် ပြည့်စုံလျှင်ပင် အမှုအားလျော်စွာ သိက္ခာပုဒ်ပျက်မှု ညှိုးနွမ်းမှုရှိပြီ။ "ဝိနယောစ သုသိက္ခိတော" ဟူသော မင်္ဂလာပျက်ပြီ။ **ထို့ကြောင့်အဋ္ဌကထာ၌**.......

"တတ္ထ အသံကိလေသာပဇ္ဇနေန သုသိက္ခိတော" ဟုဖွင့်ဆိုပေသည်။

ဤနည်းအတူ.....

အဒိန္နာဒါန် ဒုစရိုက်မှ၌ နယ်နိမိတ်လေးချက်,
ကာမေသု မိစ္ဆာစာရ ဒုစရိုက်၌ နယ်နိမိတ် လေးချက်,
မုသာဝါဒ ဒုစရိုက်၌ နယ်နိမိတ်လေးချက်,
ပိသုဏာဝါစာ ဒုစရိုက်၌နယ်နိမိတ်လေးချက်,
ဖရုသဝါစာ ဒုစရိုက်၌နယ်နိမိတ်လေးချက်,
သမ္ဖပ္ပလာပ ဒုစရိုက်၌နယ်နိမိတ်လေးချက်,
ဗျာပါဒ ဒုစရိုက်၌ နယ်နိမိတ်လေးချက်,
အဘိဇ္ဈာဒုစရိုက်၌ နယ်နိမိတ်လေးချက်,
မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိဒုစရိုက်၌နယ်နိမိတ်လေးချက်,

တို့ကိုလည်း အကျယ်ဝိတ္ထာရ ဟောတော်မူသည်၊ ။ ဒုစရိုက်လေးဆယ်ခေါ်သည်။

ဤသို့ဟောတော်မူသောအတိုင်း ဒုစရိုက်ဆယ်ပါးတို့

ကိုနယ်နိမိတ်နှင့်တကွကင်းလွတ်အောင်ရှောင်ကြဉ်သော သူသာလျှင် "ဝိနယောစ သုသိက္ခိတော" မင်္ဂလာတည်း၍ လင်္ကာ သီလဝန္တ သပ္ပုရိသဖြစ်သတည်း။ ။အာစာရဂေါစရ ဝိတ္တ နေန သုသိက္ခိတော"ဟူသော ပါဠိဖြင့်မူကား သိင်္ဂါလော ဝါဒသုတ် ဒေသနာတော်၌ လာသော ဂိဟိဝိနယ ဂဟဋ္ဌဝိနယ အာစာရတို့ကိုလည်း သင်္ဂြိုဟ်တော်မူသည်။

[ထိုသိင်္ဂါလောဝါဒသုတ်ကိုပင် ဂိဟိဝိနယသုတ်သည်းခေါ်သည်။]

သားသမီးတို့မှာမိဘတို့၌ ကျင့်ရသောဝတ်ငါးပါး, မိဘတို့မှာ သားသမီးတို့၌ကျင့်ရသောဝတ်ငါးပါး, အစရှိသည်ဖြင့်လူတို့ကျင့်ရသော ဂိဟိဝိနည်း ဂဟဋ္ဌဝိနည်း အာဂါရိယဝိနည်း တရားများစွာ အကျယ်လာသည်။ သားသမီးဖြစ်သောသူသည် မိဘတို့၌ပြုရသောဝတ်ကို ကောင်းစွာပြုပေလျှင်မင်္ဂလာတည်း၍ သပ္ပုရိသ ဖြစ်၏။ ကောင်းစွာမပြုခဲ့လျှင် ထိုသားသမီး၌ မင်္ဂလာပျက်၏။ သပ္ပုရိသအင်္ဂါပျက်၏။ ။ဤသို့သောအနက်ကို အဋ္ဌကထာဆရာ ဖွင့်ပြတော်မူသည်။ ။ခပ်သိမ်းသောသူတို့၏ အသီးအသီးတတ်သိလိမ္မာကြကုန်ရသောအာစာရနှင့်ကျင့်ဝတ်တို့၌လည်း ဤနည်းတူသိလေ။ ကြေကုန်သောလူဘားအသွန်ရှားစွ။

[ဤကား"ဝိနယောစ သုသိက္ခိတော" ဟူသော မင်္ဂလာ၌ အာဂါရိယဝိနယကို ပြဆိုချက်တည်း။]

ဤသို့သျှင်လူတို့မှာ မိမိတို့ကျင့်ရသောသုစရိတဝိနယ, အာစာရ ဝိနယ တို့၌ ကောင်းစွာ ကျင့်ဆောင်မှုကို "ဝိနယောစ သုသိက္ခိတော"ဟုဟောတော်မူသည်။ ရဟန်းတို့နှင့်သာဆိုင်သော ဝိနည်းကျမ်းဂန်များကို လူတို့သင်ကြားမှုကို ဟောတော်မူရင်းမဟုတ်ပေ။

ထိုသို့ပင် ဟောတော်မူရင်း မဟုတ်သော်လည်း ဟောတော်မူရင်းဖြစ်သော မိမိတို့၏ဆိုင်ရာအာဂါရိယဝိနယမျိုး

တို့၌ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ ကောင်းစွာတည်မှုသုသိက္ခိတသပ္ပုရိသဖြစ်ပြီးသောဂဟာဋ္ဌဖြစ်သူ လူပညာရှိပုဂ္ဂိုလ်သည်ရဟန်းတော်တို့ဆိုင်ရာ အနာဂါရိယဝိနယဖြစ်သော ဝိနည်းကျမ်းဂန်များကိုလည်း သင်ကြားခြင်းငှါ သင့်မြတ်လှသည်သာတည်း။ အဘယ်ကြောင့်နည်းဟူမူ မိမိတို့ဆိုင်ရာအာဂါရိယဝိနယမျိုးတို့၌ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ ကောင်းစွာတည်မှု သုသိက္ခိတ သပ္ပုရိသ အစစ်ဖြစ်ပေသောသူမည်သည် စိတ်နှလုံး၌ဂိဟိဝိနယ အာစာရဝိနယ သပ္ပုရိသဓမ္မအစောင့်အချုပ် အခုပ်အထိန်း ရှိပြီးသောသူဖြစ်ပေ၍ ရဟန်းတို့၏ဝိနည်းကျမ်းဂန်ကို သင်ကြားသည့်အတွက်မိမိသန္တာန်၌ကာယကံဝစီကံ မနေသာကံ စွန်းငြိရန်မရှိ။ အဌကထာတို့၌ လာသော ဝိနည်းနာပုဏ္ဏားကဲ့သို့ သဒ္ဓါတရားသာ ပွါးများပေရာသောကြောင့်တည်း။

ပုဏ္ဏားတယောက်သည် ရဟန်းတော်တို့ ဝိနည်းကျမ်းဂန်အံကြသံကိုကြားသဖြင့်သာသနာ၌ သဒ္ဓါတရားကြီးစွာဖြစ်ပွါး၍ ရဟန်းပြုသွားသောဝတ္ထု အဌကထာ၌လာသည်။

ထိုကဲ့သို့မိမိတို့ဆိုင်ရာ အာဂါရိယဝိနည်း သုစရိတဝိနည်း အာစာရဝိနည်းတို့၌ လုံခြုံပြည့်စုံစွာ အလိမ္မာအသိလည်းမရှိ။ သိသမျှကိုမှလည်း လုံခြုံစွာပြုကျင့်စောင့်ထိန်းနိုင်သောစိတ်နှလုံးလည်းမရှိသည်ဖြစ်၍ သပ္ပုရိသအတုအသပ္ပုရိသသားဘာအားကြီးသောသူဖြစ်ပါမူကား ရဟန်းတို့နှင့်ဆိုင်ရာ ဝိနည်းကျမ်းဂန်ကိုသင်ကြားခဲ့လျှင် ဆိုဘွယ်အပြစ်စွန်းငြိဘွယ်အပြစ် သာဖြစ်ချေသည်။ အကျိုးရှိဘွယ်ကိုမမြင်မိချေ၊ အဘယ်သို့ဆိုဘွယ် အပြစ်ရှိသနည်းဟူမူကား ဤသူသည် ဝိနည်းကျမ်းဂန်ကိုသင်အံလေ့ကျက်ဘိ၏။ လူဖြစ်သည်နှင့်အညီ လူဂုဏ်ရှိရန်လူချုပ်ငြိမ်ရန် လူအချိုးအစားကျရန်လူ့အင်္ဂါလက္ခဏာနှင့်ပြည့်စုံရန်လူ့အဖြစ်စင်ကြယ်ရန်အာဂါရိယဝိနည်းမျိုးကိုမူကား တတ်သိလုံခြုံပြည့်စုံစင်

ကြွယ်အောင်အားမထုတ်ဦးဘဲမဆိမဆိုင်ရာအနာဂါရိယဝိနယများကို အားထုတ်ဘိသည်ဟုဆိုရန်အပြစ်ရှိချေသည်။ စွန်းငြိဘွယ်အပြစ်ဆိုသည်ကားထိုသူ၏စိတ်နှလုံး၌သပ္ပုရိသဓမ္မအစောင့်အချုပ်အခုပ်အထိန်း အားနည်းသည် အတွက်ကြောင့် မိမိသိရှိသောဝိနည်းအမှတ်နှင့် မညီမညွတ်ရဟန်းများကိုမြင်လျှင် မကြည်လင်သောစိတ်ဖြင့်ကဲ့ရဲ့ပြစ်တင် ဆိုမိပြောမိစွပ်စွဲဆဲရေးမိသည်။ ။ဆိုမိပြောမိစွပ်စွဲဆဲရေးမိသောအခါအပြစ်လေးတတ်သည်။

မညီမညွတ်သော ရဟန်းကို ဆိုမိစွပ်စွဲမိရာ၌ အပြစ်လေးပုံကား ထိုဆိုသောသူသည် ထိုရဟန်းမျက်နှာကိုသာ မြင်တတ်၏။ ကျူးလွန်သောအမှုကိုသာ မြင်တတ်၏။ ။ ထိုရဟန်းသန္တာန်၌မူကား ပါရာဇိကမှုမရှိခဲ့လျှင်သမာဒါနမှုမပျက်သည်ဖြစ်၍ ပြဆိုခဲ့ပြီးသော ကုဋ္ဌေ ကိုးထောင်ကျော်မျှသော သိက္ခာပုဒ်တို့သည် ကိန်းဝပ် တည်နေလျက်ရှိကြကုန်၏။ ။ကျူးလွန်သော သိက္ခာပုဒ်မှာပင် သံဝရမှုသာပျက်သည်။ သမာဒါနမှုကားမပျက်။ တည်လျက်ပင်ရှိ၏။ ။ထိုသို့တည်ရှိသော သိက္ခာပုဒ်တော်တို့၏မျက်နှာကိုမူကားမမြင်တတ်။ ထိုရဟန်းအတွက်နှင့် အပြစ်လေးသည်မဟုတ်။ တည်ရှိသောသိက္ခာပုဒ်တော်တို့၏ အတွက်နှင့်အပြစ်လေးသည်။

[ရှေး၌ပြဆိုခဲ့ပြီးသော စေတီအိမ်ဥပမာကို ဤ၌လည်းဆိုအပ်၏။]

ဓာတ်တော်မွေတော် ကိန်းဝပ်သော စေတီအိမ်တွင်းပရိဝုဏ်တွင်းမှာ အမှိုက်သရိုက် မစင်တိ ပြင်ပြည့်၍ နေရာ၌ စေတီအိမ်မှန်းသိလျက် အမှိုက်သရိုက် မစင်တီးပြင်တို့ကိုမြင်သည့်အတွက် သဒ္ဓါပျက်၍ ပျက်သောစိတ်ဖြင့် ထိုစေတီအိမ်ကိုလှမ်းတံအုတ်ကျောက်တို့ဖြင့် ပစ်ခတ်ခြင်း, ထိုစေတီအိမ်တွင်းပရိဝုဏ်တွင်း၌ ဘိနပ်စီးခြင်းထီးဆောင်းခြင်း စသည်ကို ပြုခဲ့ငြားအံ့။ အပြစ်လေးသည်သာဖြစ်၏။

စေတီအိမ်အတွက်ကြောင့် လေးသည် မဟုတ်။ ကိန်းဝပ်တည်နေသော မွေတော် ဓါတ်တော် ရုပ်ပွါးဆင်းတုတော်အတွက်ကြောင့် လေးလေသည်။ ဤနည်းအတူ ထိုပုဂ္ဂိုလ်အတွက် အပြစ်လေးသည်မဟုတ်။တည်ရှိသော သိက္ခာပုဒ်တော်တို့အတွက် အပြစ်လေးလေသည်။ ထို့ကြောင့် စိတ်နှလုံး၌သဒ္ဓါရှိသမျှ အဆောက်အအုံ မခိုင်လုံသောသူသည် ရဟန်း တို့၏ ဝိနည်းတရားကို သင်ကြားခဲ့သည်ရှိသော် ထိုသူ၌ အကျိုးကားမမြင် အပြစ်ကိုသာမြင်မိပေသတည်း။

ဒုဿီလဖြစ်သောရဟန်းကို စာဝနာဓိပ္ပါယအားဖြင့် အမူလက ဒုဿီလမှုနှင့်စွပ်စွဲခဲ့သည်ရှိသော်သီလဝန္တရဟန်းကို စွပ်စွဲသည်နှင့်အတူ သံဃာဒိသေသ် အာပတ်ကြီးသင့်ကြောင်းကို "အသုဒ္ဓေါ ဟောတိ ပုဂ္ဂလော အညတရံ ပါရာဇိကံ သမာပန္နော" အစရှိသည်ဖြင့် ဟောတော် မူသည်ကိုထောက်၍ ဒုဿီလကိုပင် ဒုဿီလဟု စွပ်စွဲဆဲရေးမှု အပြစ်လေးရာသောယုတ္တိကို ရှေး၌ဆိုခဲ့ပြီ။

[ဤကား လူတို့ဝိနည်းကျမ်းဂန်ကို သင်ကြားရာ၌ အကျိုးအပြစ်ကို ပြဆိုချက်တည်း။]

လူတို့ ဝိနည်းကျမ်းဂန်ကို သင်ကြားဘူးသော ဝတ္ထုသက်သေမှာ မြတ်စွာဘုရားလက်ထက်တော်အခါက စိတ္တသူကြွယ် အစရှိသော ဥပါသကာ,ခုဇ္ဇုတ္တရာ အစရှိသော ဥပါသိကာမတို့သည် ဝိနည်းပိဋကတ်နှင့်တကွ ပိဋကတ်သုံးပုံကို နှုတ်ငုံဆောင်ရွက် လေ့ကျက်ကြပေကုန်သည်။ ပေါက္ကန်ပြည်၌ သင်္ခေပဝဏ္ဏနာကို စီရင်သော ရှင်သပဒသရာနှင့်အတူ သီဟိုဠ်မှပါလာသောအရှင်ရာဟုလာမထေရ်သည် ပေါက္ကန်ပြည်မှ သီဟိုဠ်သို့ပြန်ကြွရာ မလ္လာယုကျွန်းသို့ရောက်လေ၍ ထိုကျွန်းကိုအစိုးရသောမင်းက ပင့်ဆောင်ကိုးကွယ်ရာ နေ့စဉ် နန်းတော်သို့ဝင်၍ ထိုမင်းအား ခုဒ္ဒ

သိက္ခာ ဝိနည်းလက်သန်း အဋ္ဌကထာ ကျမ်းဂန်ကိုချမှိုသည်ဟု ပေါက္ကန်ရာဇဝင်မှာလာသည်။

မန္တလေးမြို့ ပထမမြို့တည် နန်းတည် ပဉ္စမသင်္ဂါယနာတင် နတ်ရွာစံ မင်းတရားကြီးလက်ထက် မင်းတရားကြီး၏ လက်ျာစံ မိဖုရားခေါင်ကြီးဖြစ်သော စကြာဒေဝီ မိဖုရားကြီးသည် သုတ္တန်ပိဋကတ် အဘိဓမ္မာပိဋကတ်များကို နှံ့စပ်ကုန်စင် သင်ကြားကြည့်ရှုပြီးသည်နောက် ဘိက္ခုဝိဘင်း ပါဠိတော်မှစ၍ အစဉ်အတိုင်း ဝိနည်းငါးကျမ်းကို ကြည့်ရှုဘတ်နာသည်ဟု ဘတ်ရသူ စာတော်ဘတ်တို့ ပြောဆိုလျှောက်ထား၍ ကြားသိရဘူးသည်။

အဋ္ဌမပုစ္ဆာအဖြေပြီး၏။

နဝမပုစ္ဆာအဖြေ

ပဗ္ဗဇိတဖြစ်သော ရဟန်းတော်တို့သည် လူဖြစ်သူ ဒါယကာတို့အား ဝိနည်းတရားကို ဟောကြားအပ်သည် မအပ်သည်များကိုလည်း အကျိုးအပြစ် ဝတ္ထုသက်သေနှင့်တကွသိလိုပါသည်။

ဟူသောပုစ္ဆာ၌—

ရဟန်းတော်များသည် လူဖြစ်သူတို့အား ဝိနည်းတရားကို ဟောကြားအပ်ပါ၏။

ဟောကြားဘူးသော ထုံးစံသက်သေ ကား......

ဘုရားလက်ထက်တော်၌ ကိဋာဂိရိမည်သော နိဂုမ်း၌ အလင်္ကာတမ်းခွန် လူသွင်မသော ဖြစ်ကြကုန်သော အဿဇိ ပုနဗ္ဗသုက အမည်ရှိသော ဆဗ္ဗဂ္ဂီဆရာ တို့သည် ငါးရာမျှသော တပည့်တပန်း ရဟန်းပရိသတ်နှင့်တကွ အာဝါသိက ရဟန်းတို့ဖြစ်ကြကုန်၏။ အလင်္ကာမှုကို အဆန်းအကြယ်ပြုရာ

၌ ထိုသူတို့ကို တူနိုင်သောသူ ဤသာသနာ၌ မကြားဘူးရ။ ထို့ကြောင့် အလဇ္ဇီတမ်းခွန် လူလွန်မသားဟု ဆိုပေသည်။ ဆန်းကြယ်ပုံကိုဝိနည်းတော်မှာလာရှိသည်။အဘယ်ကြောင့် အံ့ဩဘွယ် ဆန်းကြယ်စွာ ပြုနိုင်ကြလေသနည်းဟူမူ ထိုနိဂမ်းရွာမှာ လဇ္ဇီရဟန်းကောင်းတို့သည် ကျောင်းကန်တိုက်တာနှင့် နေဘူးကြသေးပုံမရ။ ဆဗ္ဗဂ္ဂီတို့ပင် လက်ဦးကျပုံရသည်။သို့အတွက် ထိုရွာမှာထိုရဟန်းတို့ ဝိနည်းတရားကို နားမျက်စိ ဝဘူးသူ လူပညာရှိ နည်းပါးခိုက် ကြုံသောကြောင့်သူတို့ပြုကျင့်ချင်တိုင်း ပြုသာ၍ဆန်းကြယ်စွာ ဖြစ်ရလေသည်။ ထိုအခါ ထိုရွာသို့လမ်းခရီး ကြုံကြိုက်၍ ရဟန်းကောင်းတပါးဆွမ်းခံဝင်လေရာ ငါးရာသော ဆဗ္ဗဂ္ဂီ အလဇ္ဇီသူရဲစီး၍ နေကြသော ထိုရွာသူများမြင်ကြလျှင် ဆွမ်းမလောင်းကြသည့်ပြင် ရန်သူကိုမြင်ကြသကဲ့သို့ ဆိုချင်တတ်တိုင်းဆို၍လွှတ်ကြ၏။

ဆွမ်းမရဘဲထွက်လာသည်ကို ပညာရှိသူလူတဦးမြင်၍ အရှင် ဆွမ်းရပါ၏လောဟု မေးပေ၏။ မရဟုဆိုလေသော် ကိုယ်တော်ဆွမ်းမရအောင် ဘယ်သူမှုပြုသောအမှုမဟုတ်။ ကိုယ်တော်တို့ ရဟန်းတော်များအတတ်ပင် ဖြစ်သည်ဆို၍ မိမိအိမ်သို့ ပင့်ဆောင်၍ကောင်းမွန်စွာ ဆွမ်းကျွေးပြီးလျှင် ဂါမဝါသီ ဆဗ္ဗဂ္ဂီသရာတို့ ဆန်းကြယ်စွာပြုကြသော အမှုမျိုးအစုံကို ကုန်စင်အောင် လျှောက်ကြားပြီးလျှင် ဘုရားအထံသို့ ရောက်သောအခါ အကျွန်ုပ်တို့ ကိဋ္ဌာဂိရိရွာသို့ သာသနာပြု ရဟန်းကောင်း စေလွှတ်တော်မူပါမည့် အကြောင်းကို တောင်းပန်လိုက်ပါသည်ဟူ၍ မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်ကြားပါလေဟု မှာဆို၍လွှတ်လိုက်၏။ ထိုရဟန်း ဘုရားအထံတော်သို့ ရောက်၍လျှောက်ထားပေရာ နောက်ပါသံဃာ ငါးရာနှင့်တကွ အဂ္ဂသာဝကကြီးနှစ်ပါးကို ကိဋ္ဌာဂိရိရွာသို့ သာသနာပြု စေလွှတ်တော်မူ၏။

ထိုရွာသို့ရောက်လျှင် သံဃာတော်ငါးရာနှင့် အဂ္ဂသာဝကကြီးနှစ်ပါးတို့သည်ကျောင်းနားကန်နားသို့မချဉ်းမီ ရွာတွင်းသို့ကြွတော်မူပြီးလျှင် ကိဋာဂိရိတရွာလုံးမှာ ဒုန်းဒုန်းညံ ဖြိုးလုံ့မျှ ဝိနည်းမိုး ရွာစေတော်မူကြ ပေကုန်၏။ ထိုအခါမှ ဝိနည်းကို ကြားသိကြသဖြင့် ဆရာများခေတ် ကျောတွေသည်ပေါ်လောကြီးပေါ်ကြ၍ ဆရာများကျောင်းဆိကို သိရုံမျှ မသိကြသောကြောင့် ဆွမ်းကိစ္စသရေနိုင်း ဝိုင်းညာပေးလှူသူ တကာမဲ့သဖြင့် အားငယ်ခြင်းရှိကြသော အခါမှ သာသနာပြုခွင့်ရ၍ ပဗ္ဗာဇနီယကမ္မဝါဖြင့် ရွာနယ်မှ ခွါရှဲအောင် သူရဲထုတ် ထုတ်တော်မူကြရလေ သတည်း။

ဤ၌ထိုရွာသူတို့သည် ရဟန်းတို့တရားကို နားမျက်စိမဝဘူးကြသောကြောင့် ကုလဒူသနအမှုဖြင့် ဖြားယောင်းသဖိုက်သော ထိုရဟန်းတို့၌ဂေဟဿိတ တဏှာတရားစည်ကား စိုးမိုး၍နေကြသည်ကို သဒ္ဓါကြည်ညိုသည်ဟု ထင်မှတ်ကြရကုန်၏။ ဝိနည်းတရားတော်ကို ကြားသိကြရ၍အသိဉာဏ်ဝင်လာသောအခါ၌ ထိုတဏှာပြယ်ပျောက်လေ၏။ ထိုတဏှာလက်ကိုင်ရှိနေသမျှ ကာလပတ်လုံးထိုဆရာတို့၌ပူဇော်သည် လှူဒါန်းသည်ဟု ပြုကြသော ဒါနကုသိုလ်များသည် ချစ်ကြည်သောသားသမီးများကို ပေးကမ်းချီးမြှောက်ထောက်ပံ့ကြသောသူတို့၏ ကုသိုလ်များနှင့်တူ၏။ ထက်ထက်သန်သန်အကျိုးပေးနိုင်သော အစွမ်းသတ္တိမရှိလေ။

ဝဇ္ဇီ၌သာသနာပြုမထေရ်ဖြတ်တို့သည် လူတို့အား ဝိနည်းတရားကို မဟောကြကုန်သည်ဖြစ်ရာ၏။ ဝိနည်းကိုမသိကြကုန်သော ထိုရွာသူတို့သည် သာသနာပြုသောအခါ သူတို့ဆရာများစကားကိုသာနားဝင်၍ ဆရာများအပင်းအသင်း ပြုလုပ်ကြကုန်လတ္တံ့။ ပစ္စယဒါယကာအစုအပင်း အ

သင်းရကြမှုကား သာသနာ့ပြုဆရာငါးရာမျှမက တထောင်ပင်လာကြသော်လည်း ဖြူဖြုံမျှရှိကြကုန်မည်မဟုတ်။ ထိုကြောင့် သာသနာပြုဆရာ အရှင်သာရိပုတ္တရာအရှင်မောဂ္ဂလာန် အမှူးရှိသော သံဃာတော်ငါးရာတို့သည် ရှေးဦးစွာ ကိဋ္ဌာဂိရိ တရွာလုံးကို ဝိနည်းမိုးကြီး ရွာစေတော်မူကြပေသတည်း။

မျက်မြင်မှာလည်း ရဟန်းကောင်းတို့ အမှုအရာများကို နားမျက်စိ မဝဘူးရှာကြသောရှမ်းရွာစသော အောက်အထက်အရပ်ရပ်တို့၌ နေထိုင်ကြသော သူတို့သည်ပစ္စယဒါယကာဖြစ်သူ လူတို့ အသိပညာနည်းပါးလေလေ ရပ်နေဆရာရွာနေဆရာတို့သိက္ခာမဲ့လေလေဖြစ်၍ နေကြမှုသည် ဒိဋ္ဌမျက်မြင်ပင်တည်း။ ထိုကြောင့်ရဟန်းတော်တို့သည် လူတို့အားသင့်လျော်သော ဝိနည်းဘာရား များကို ပြောဟောခြင်းငှါ သင့်လျော်လှ၏။ သို့သော်လည်း ရှေ့ပုစ္ဆာအဖြေမှာပြဆိုခဲ့သောအတိုင်း သပ္ပုရိသဓမ္မ အားကြီးသောသူကိုပြောဟောမှလျော်မည်၊ သပ္ပုရိသဓမ္မအားနည်းသောသူကို ပြောဟောခဲ့လျှင် ထိုသူမှာ ဝန်လေးရန် အခွင့် များချေ၏။ သာသနာမှာမူကား ကောင်းဘို့ရာ ဖြစ်၏။ ထိုသူမှာသာဝန်လေးရန်ရှိသည်။

ဥပမာကား .....

တရုပ်ပြည်မှာ တရုပ်လူမျိုးတို့၌ ဘုန်းကြီး လုပ်သောသူသည် သားမယား မယူရ လူမထွက်ရ၊ သားမယား ယူလျှင် လူထွက်ခဲ့လျှင် ရပ်ရွာက သတ်၍ပစ်မြဲ ထုံးစံရှိ၏။ ဘာသာအလိုက် ဘုန်းကြီးတရားနှင့် ညီအောင် မကျင့်ဘဲ ဘောက်လဲဘောက်ပြန်ကျင့်ခဲ့လျှင် ရွာတိုင်းကခဲနှင့် ပစ်ထုတ်မြဲထုံးစံရှိ၏၊ ထိုကြောင့် ထိုလူမျိုးမှာ ဘုန်းကြီး လုပ်မိလျှင် သားမယားယူမှု လူထွက်မှုမရှိပြီ။ ဘုန်းကြီးတရား

ကိုလည်း တိမ်းတိမ်းပါးပါးမပြုဝံ့ပြီဟု တရုပ်လူမျိုးတို့ပြောဆိုသည်ကိုကြားရဘူးသည်။

လူတို့က ငရဲခံကြသည့်အတွက် ထိုတရုပ်ဘုန်းကြီးတို့ သာသနာမှာ ဘာသာအလိုက် ဘုန်းကြီးကောင်းချည်းဖြစ်ပေလတ္တံ့။ လူတို့မှာမူကား အပြစ်ဝန် လေး၏။ ထိုအတူ ယခုအခါ ဗုဒ္ဓဘာသာ သာသနာမှာလည်း လူဝိနည်းတတ်ပေါ်များ၍ ဝိနည်းတရားနှင့်မညီသော ရဟန်းတို့ကို ပိုးစိုးပက်စက် ဆိုရက်ပြောရက်သူပေါ်များလျှင် သာသနာမှာ ကောင်းဘို့ရာ ဖြစ်၏။ ဆိုသူပြောသူမှာ ဝန်ရှိ၏။ လူတို့က ဝိနည်းကိုသိ၍ ဝိနည်းရှိတိုင်း ညီညွတ်အောင် မကျင့်သော ရဟန်းကို လှူသူ ဒါန်းသူ ကိုးကွယ်သူမရှိဘဲနေခဲ့မူကား သာသနာ၌ အလွန်ကောင်းဘို့ရာဖြစ်၏။ ပစ္စည်းလေးပါး တို့ဖြင့် အားပေးချီးမြှောက် ထောက်ပံ့လှူဒါန်းခြင်းကို ပြုကြမူကား အဘယ်အခါမှ သာသနာတော် ထင်ပေါ်ကြီးရင့် ဂုဏ်သီးရင့်၍ ထွန်းတင့်ကောင်းစားနိုင်တော့မည်မဟုတ်ပေ။

ကောသမ္ဗီပြည်၌သံဃာအဓိကရုဏ်းအကြီးအကျယ်ဖြစ်သောအခါ မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်တိုင်ကြွသွား၍ များစွာသောတရားဓမ္မ ဩဝါဒတို့ဖြင့် ဆုံးမတော် မူသည် ကို နားမထောင်ကြ, အနည်းနည်းဟောပြောပြသဆုံးမတော် မူသည်ကို နားမထောင်ကြ၍ မြတ်စွာဘုရားတိုင်းတပါးသို့ ကြွသွားတော်မူလေပြီဟု လူအများကြားသိကြသောအခါ၌ သံဃာတို့သည် မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်တိုင်ကြွလာ၍ ဆုံးမတော်မူသည်ကိုမှ နားမထောင်ကြဟု သဒ္ဓါတရား ပျက်ကြ၍ ယခုနေ့မှစ၍ ၎င်းအဓိကရုဏ်းမှုမငြိမ်းသမျှ ဆွမ်း မလောင်းကြစတမ်းဟု မြို့ရွာညီညာ၍ ကတိက ဒဏ်ချုပ် ပြုလုပ်ကြသောအခါ အလိုလိုနေ့ခြင်း ညခြင်း မာန်ကျ၍ ကုန်ကြလေ၏။

စားသုံးရန်မရှိ၍ ဝါမကျွတ်ခင် အနိုင်အသက်ရှည်ကြ၍

ဝါကျွတ်လျှင်ကျွတ်ခြင်း မြတ်စွာဘုရားအထံသို့သွားကြ၍ အဓိကရဏ်းကို ငြိမ်းစေကြကုန်၏။ ထိုသို့မလျှော်ကြစတမ်းဟူသောအမှုကိုမပြုကြဘဲ လှူမြဲဒါန်းမြဲ လှူဒါန်းကိုးကွယ်၍ နေကြမူကား ထိုအဓိကရဏ်းသည် နောက်ကို ဆယ်နှစ်တိုင်အောင်ငြိမ်းမည်မဟုတ်။

၍သို့လျှင် သဗ္ဗညုမြတ်စွာ ဘုရားကြီး ကိုယ်တော်တိုင်ပြေငြိမ်းရာပြေငြိမ်းကြောင်းကိုဝဏ္ဏနိပါတ် ဇာတ်ဒေသနာ ဂါထာစုဏ္ဏိယ ဓမ္မဒေသနာ အမျိုးမျိုးနှင့် ဟော၍မှ မရနိုင်သောအဓိကရဏ်းကြီးကိုပစ္စယဒါယကာတဦးဖြစ်သူလူတို့ညီညာ၍မငြိမ်းသမျှဆွမ်းမလောင်း ကြစတမ်း ပြုမှုဝမ်းရေးနှင့်ကျဉ်၍ခဏခြင်းငြိမ်းကြသည်ကိုထောက်သဖြင့်သာသနာထမ်းရဟန်းတို့ ကောင်းမှု မကောင်းမှုညီညွတ်မှုကွဲပြားမှုများသည် ပစ္စယဒါယကာဖြစ်သူလူတို့နေရာကျမကျကိုစွဲ၍ ဖြစ်ရသည်ဟုဆိုခွင့်ရှိချေသည်။

[၍ကားလူဝိနည်းတတ်ပေါများလျှင် သာသနာအထူးကောင်းမြတ်ရာသောယုတ္တိကိုပြဆိုသောအခဏ်းဘည်း။]

နဝမပုစ္ဆာအဖြေပြီး၏။

ဒသမ ပုစ္ဆာအဖြေ

စတုပါရိသုဒ္ဓိသီလ လေးပါးတို့၏ အသီးအသီး လက္ခဏာ ရသ ပစ္စုပဋ္ဌာန် ပဒဋ္ဌာန် တို့နှင့်တကွ အင်္ဂါလက္ခဏာတို့ကို သိလိုပါသည်။

ဟူသောပုစ္ဆာ၌—

စတုပါရိသုဒ္ဓိသီလလေးပါးတို့နှင့် ဆက်ဆံသော သီလ သာမည၏လက္ခဏာ ရသ ပစ္စုပဋ္ဌာန် ပဒဋ္ဌာန်တို့ကိုသာ ဝိသုဒ္ဓိမဂ်၌ အဆိုလာချေသည်။ အသီးအသီး လက္ခဏာ ရသ ပစ္စုပဋ္ဌာန် ပဒဋ္ဌာန်တို့ကိုအဆိုမလာ။

သီလသာမည၏လက္ခဏာကား .....

သီလနလက္ခဏံ သီလံ ဒုဿီလျဝိဒ္ဓံသနရသံ
သောစေယျပစ္စုပဋ္ဌာနံ ဟိရိဩတ္တပ္ပ ပဒဋ္ဌာနံ။

သီလံ၊သီလသည်။ သီလနလက္ခဏံ၊ ကာယကံဝစီကံတို့ ကိုကောင်းစွာထားခြင်း လက္ခဏာရှိ၏။ ဝါ၊ စတုဘူမက ကုသိုလ်တရားတို့ကိုကောင်းစွာဆောင်ခြင်းလက္ခဏာရှိ၏။ ဒုဿီလျဝိဒ္ဓံသနရသံ၊ မကောင်းသော အလေ့ ရှိသည်၏ အဖြစ်ကို ဖျက်ဆီးခြင်း ကိစ္စရှိ၏။ သောစေယျပစ္စုပဋ္ဌာနံ၊ ပွတ်သစ်သော ခရုသင်းကဲ့သို့ သန့်ရှင်းဖြူစင်သည်၏ အဖြစ် လျှင် ထင်သော အခြင်းအရာရှိ၏။ ဟိရိဩတ္တပ္ပပဒဋ္ဌာနံ၊ ဟိရိဩတ္တပ္ပ တရား နှစ်ပါးလျှင် နီးစွာသော လက်ကိုင် အကြောင်းရှိ၏။

[ဤသာမညပြဆိုသော စကားကိုပင် လေးပါးဖြစ်အောင် ဝေဘန်၍ အနက်ယူသော်ရပါ၏။]

ပါတိမောက္ခသံဝရသီလကို......

သီလံ၊ပါတိမောက္ခသံဝရသီလသည်။သီလနလက္ခဏံ၊ ကာယကံ ဝစီကံကို ဖရိုဖရဲမကျဲရအောင်ကောင်းစွာထား ခြင်းလက္ခဏာရှိ၏။ ဒုဿီလျဝိဒ္ဓံသနရသံ၊ မဘွယ်မရာ မကောင်းစွာသောကိုယ်အလေ့ နှုတ်အလေ့တို့ကို ဖျက်ဆီး ခြင်းကိစ္စရှိ၏။ သောစေယျပစ္စုပဋ္ဌာနံ၊ ကိုယ်အမှု နှုတ်အမှု တို့၏ ဖြူစင်သန့်ရှင်းခြင်းလျှင် ထင်သော အခြင်းအရာရှိ၏။ ဟိရိဩတ္တပ္ပပဒဋ္ဌာနံ၊ ကိုယ်အမှု အရာ နှုတ်အမှု အရာတို့ အဘွက် အရှင်ပျက်မည်ကို ရှက်တတ်ကြောက်တတ်သော ဟိရိဩတ္တပ္ပလျှင် နီးစွာသော လက်ကိုင်အကြောင်းရှိ၏။

ဣန္ဒြိယသံဝရသီလကို......

သီလံ၊ဣန္ဒြိယသံဝရသီလသည်။ သီလနလက္ခဏံ၊ စက္ခု သောတအစရှိသော ဣန္ဒြေခြောက်ပါးတို့ကို ဖရိုဖရဲ မကျဲရ

အောင် ကောင်းစွာထားခြင်း လက္ခဏာရှိ၏။ ဒုဿီလျဝိဒ္ဓံသနရသံ၊ စက္ခု၏လျှပ်ပေါ်ခြင်း သောတ၏လျှပ်ပေါ်ခြင်း အစရှိသော ဒွါရခြောက်ပါးတို့၏ တောမျောက်အလား လှုပ်ရှားလျှပ်ပေါ် လော်လီပေါ့ဖျင်း မငြိမ်သက်ခြင်း အလေ့အကျက်တို့ကိုဖျက်ဆီးခြင်းကိစ္စရှိ၏။ သောစေယျပစ္စုပဋ္ဌာနံ၊ ဒွါရခြောက်ပါးတို့၏ ငြိမ်သက်ကြည်လင် ဖြူစင်သန့်ရှင်းခြင်းလျှင် ထင်သောအခြင်းအရာရှိ၏။ ဟိရီဩတ္တပ္ပပဒဋ္ဌာနံ၊ ဒွါရပျက်မည်ကို ရှက်တတ်ကြောက်တတ်သော ဟိရီဩတ္တပ္ပတရား နှစ်ပါးလျှင် နီးစွာသော လက်ကိုင်အကြောင်းရှိ၏။

အာဇီဝပါရိသုဒ္ဓိသီလသို့......

သီလံ၊ အာဇီဝပါရိသုဒ္ဓိသီလသည်။ သီလနလက္ခဏံ၊ အသက်မွေးခြင်းနှင့် စပ်သော ကာယကံမှု ဝစီကံမှုတို့ကို ဖရိုဖရဲ မကျဲရအောင်ကောင်းစွာထားခြင်း လက္ခဏာရှိ၏။ ဒုဿီလျဝိဒ္ဓံသနရသံ၊ ဝေဠုရောစား ပေါက်ရောစား မတရားသောအသက်မွေးခြင်း အလေ့အလာတို့ကို စွန့်ခွါဖျက်ဆီးခြင်းကိစ္စရှိ၏။ သောစေယျပစ္စုပဋ္ဌာနံ၊ အသက်မွေးမှု၏ စင်ကြယ်ခြင်းလျှင်ထင်သောအခြင်းအရာရှိ၏။ ဟိရီဩတ္တပ္ပပဒဋ္ဌာနံ၊ သူတော်ကောင်းတို့၏ အလယ်၌ အသက်မွေးမှုအတွက်နှင့် ကြက်သရေပျက်မည်ကို ရှက်တတ် ကြောက်တတ်သော ဟိရီဩတ္တပ္ပတရား နှစ်ပါးလျှင် နီးစွာသော လက်ကိုင်အကြောင်းရှိ၏။

ပစ္စယသန္နိဿိတသီလသို့......

သီလံ၊ ပစ္စယသန္နိဿိတသီလသည်။ သီလနလက္ခဏံ၊ ပစ္စည်းလေးပါးနှင့် စပ်သော မတ္တညုတရားတို့ကို ဖရိုဖရဲ မကျဲရအောင် ကောင်းစွာ ထားခြင်း လက္ခဏာ ရှိ၏။ ဒုဿီလျဝိဒ္ဓံသနရသံ၊ ပစ္စည်းလေးပါး အရာ၌ သာယာ

ခင်မင်ခြင်း အလေ့အလာ ဝါသနာစရိုက် အမိုက်အမဲတို့ကို စွန့်ပယ်ဖျက်ဆီးခြင်း ကိစ္စရှိ၏။ သောတာပေယျ ပစ္စုပ္ပန္နာခံ၊ ပစ္စည်းလေးသွယ်၌ ခင်တွယ်မက်မောသော ဂေဓသမ္ဗော ဟာ အညစ်အကြေးတို့မှ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်ခြင်းလျှင် ထင်သော အခြင်းအရာရှိ၏။ ဟိရိဩတ္တပ္ပပဒဋ္ဌာနံ၊ပစ္စည်း လေးပါး၌ ခင်တွယ် မက်မောသည့် အဘွက်နှင့် လူသူတော်ကောင်း နတ်သူတော်ကောင်း ရဟန်းသူတော်ကောင်းတို့ အလယ်၌ အရုပ်ပျက် အဆင်းပျက် အသရေပျက်မည်ကို ရှက်တတ် ကြောက်တတ်သော ဟိရိဩတ္တပ္ပ တရားနှစ်ပါး လျှင် နီးစွာသော လက်ကိုင်အကြောင်းရှိ၏။

[ဤသို့သီလသာမညဋ္ဌပြဆို၍ထားသော အဋ္ဌကထာစကားကို လေးပါးသောသီလတို့၏ အသီးအသီးသော လက္ခဏာ ရသ ပစ္စုပဋ္ဌာန် ပဒဋ္ဌာန် ဖြစ်လေအောင်ဝေဘန်၍သိအပ်၏။]

ဤလေးပါးသော သီလတို့၌ပင် ဟိရိဩတ္တပ္ပသည် ပဒဋ္ဌာန်ဖြစ်နိုင်၏။အဘယ်ကြောင့်ဖြစ်နိုင်သနည်းဟူမူ—

သက်တော်ထင်ရှား မြတ်စွာဘုရားကြီး၏ရင်း,အရိယာသံဃာတော်မြတ်တို့၏ရင်း, ဝင်းဝင်းတောက် ဖြူစင်သော သီလ ကြက်သရေဘော်တို့ကို နေ့မှိုသမျှ ကိုယ်တွေ့ဒိဋ္ဌ ကြည်ညိုသိမြင်၍ နေကြကုန်သောနတ်တို့သည် ဇမ္ဗူဒီပါ ကျွန်းအပြင်မှာမြေပြင်လုံးအပြည့် ကောင်းကင်လုံးအပြည့် ယခုရှိနေကြကုန်၏။ ထိုနတ်တို့သည် တန်ဆောင်မုန်းလ တွင် ညအခါမှာ ကောင်းကင်ပြင်ဝယ် ကြယ်နက္ခတ်တို့ကို နေ့စဉ်ကြည့်ရှုရာ အကုန်အစင် ကြောင်ကြောင် မြင်ကြသော ဗေဒင်တတ်ပုဏ္ဏားတို့ကဲ့သို့ ယခုရှိကြသော သာသနာထမ်းရဟန်းတော် သာသနာတော်များကို နေ့နေ့ညည ခဏာအစဉ်ကြောင်ကြောင်မြင်၍နေကြကုန်၏။

ဤသာသနာ၌ တစုံတယောက်သောရဟန်းသည် သီလ လေးမျိုးတို့တွင်တခုခုနွမ်းပါးမှုကိုပြုခဲ့သည်ရှိသော် ထိုနတ်

တို့သည် နှလုံးမသာမျက်နှာကြို့ရှုံ့နှာခေါင်းရှုံ့ကြကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းသည်သာသနာစောင့်နတ်တို့၏ အလယ်၌ အရုပ်ပျက်လေ၏။ အရှက်ကွဲလေ၏။ လူတို့၌လည်း၍အတူ ဘုရားလက်ထက်တော်မှာရှိကြသော သာဝတ္ထိပြည်သူ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သူ လူသူတော်ကောင်း ဥပါသကာ ဥပါသိကာအပေါင်းတို့ကို နေ့နေ့ ညည ခဏာအစဉ် ဒိဗ္ဗမြင်၍လာကြကုန်သော ထိုနတ်တို့သည် ယခုအခါ၌လည်း သာသနာ၌ ဥပါသကာ ဥပါသိကာပြုလုပ်ကြကုန်သော လူတို့ကို နေ့နေ့ညည ခဏာအစဉ် ကြောင်ကြောင်မြင်၍ နေကြကုန်၏။အာဂါရိယဝိနယသီလ အာစာရဝိနယ သီလ သပ္ပုသအချက် ပျက်ကွက်သောလူဥပါသကာ ဥပါသိကာတို့ကို မြင်ကြလျှင်ထိုအတူ နှလုံးမသာ မျက်နှာကြို့ရှုံ့နှာခေါင်းရှုံ့ကြကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုဥပါသကာ ဥပါသိကာပြုလုပ်သောသူသည် ထိုနတ်တို့အလယ်၌ အရုပ်ပျက် အဆင်းပျက်အရှက်ကွဲလေ၏။

အရှက်ကွဲမှုဆိုသည်ကား......

မိမိအမှုကို မိမိရှက်ခြင်းမရှိသော်လည်း သီလလေးပါးကိုလက်ကိုင်ပြု၍ ချုပ်အုပ်စောင့်ထိန်းသော ဟိရိဩတ္တပ္ပ ပျက်လျှင် အရှက်ဇာကန်ကွဲလေတော့သတည်း။

ယခုသာသနာတော်တွင် ရှိနေကြကုန်သော ရဟန်းရှင်လူတို့သည် ထိုနတ်တို့၏အလယ်၌နေကြရကုန်၏။ ထိုနတ်တို့၏မျက်စိအောက်၌နေကြရကုန်၏။ ထိုကြောင့် ထိုနတ်တို့၏အလယ် ထိုနတ်တို့၏ရှေ့မှောက်၌ သီလလေးပါးတွင် တပါးပါးပျက်ကွက်၍အရုပ်ပျက် အဆင်းပျက်ဖြစ်မည်ကို ရှက်တတ်ကြောက်တတ်သောတရားသည်ဟိရိဩတ္တပ္ပမည်၏။ လူချင်းချင်းမျှကို ရှက်တတ်ကြောက်တတ်သော ဟိရိဩတ္တပ္ပ ကလေးမျှသည် သီလလေးပါးကို နိုင်အောင်မအုပ်ချုပ်နိုင်သေး။ လူမသိအောင် ပြုနိုင်သော မကောင်း

မှုသည်အလွန်များပြားသေး၏။ မိမိနှင့်စပ်ဆိုင်ရာ လူရှင်မျိုးကိုသာ ရှက်တတ်သော ဒုဗ္ဗလဟိရီသြတ္တပ္ပ၌ကား ဆိုဘွယ်မရှိ။ငါယခုပြုသောအမှုကိုမြတ်စွာဘုရားယခုရှိလျှင်သိတော်မူ၍ ဘုရားရှေ့မှာ ငါရပ်ပျက်မည်,မျက်နှာမလှဖြစ်ရမည်ကောန်ဟုဘုရားကိုမြင်၍ ရှက်သော ဟိရီသြတ္တပ္ပသည်အထွန့်အထိပ်မြတ်သောဟိရီ သြတ္တပ္ပပေတည်း။

"ပါပကရဏော၊ မကောင်းမှုကို ပြုခြင်း၌။ ရဟောနာမ၊ ဆိတ်ကွယ်ရာအခါ ဆိတ်ကွယ်ရာ အရပ်မည်သည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ" ဟူသောပါဠိတော်အဖွင့်၌ မိမိပြုသောအမှုကို မိမိရှေးဦးစွာသိသည်။ မိမိသိပြီးမှ မိမိကိုယ်စောင့်နတ် သိသည်။ ထိုနောက်မှမိမိကျောင်းစောင့်နတ် မိမိအိမ်စောင့်နတ် သိသည်စသည်ဖြင့်ပြဆိုသောအဋ္ဌကထာစကား၌—

က။ မိမိသိမှုမှာဟိရီသြတ္တပ္ပနှစ်ပါး,

ခ။ ကိုယ်စောင့်နတ် စသည် သိမှုမှာ ဟိရီသြတ္တပ္ပနှစ်ပါး,

မိမိသိမှုသည်သာပဓာနလိုရင်းတည်း။

မိမိသိမှုမှာ ဟိရီသြတ္တပ္ပဖြစ်ပုံကား......

မိမိပြုသောအမှုကိုမိမိသည် မပြုမီရှေ့အခါ၌ ပြုလိုသောသန္တာပြုမည်ဟု ကြံစကပင် သိ၏။ ပြုဆဲ၌လည်း သိ၏။ ပြုပြီးနောက်လည်းသိ၏။ ယခုငါ ပြုမည် စိတ်ရှိသော အမှုသည်နောင်ပြန်၍အမှတ်ရသောအခါစိတ်ကြည်ရမည့်အမှုလော, စိတ်ပျက်ရမည့်အမှုလော, ငါ့ကိုယ်ကို ငါကြည်ညိုရမည့်အမှုလော, ငါ့ကိုယ်ကိုငါ သဏ္ဌါတရားပျက်ရမည့်အမှုလောဟု ဆင်ခြင်ရာ၏။မိမိကိုယ်ကိုမိမိ အကြည်ညို ပျက်ရမည်ကိုမနှစ်သက်သည်ကား ဟိရီသည်း။ မရဲသည်ကား သြတ္တပ္ပတည်း။ မနှစ်သက်နှင့်မရဲကားတလုံးတည်းပေတည်း။

[သူတပါးသိမှုမှာလည်း ဤနည်းတူသိလေ။ ။သူတပါးသိလျှင် ငါမျက်နှာလှမည်လော, မျက်နှာမလှမည်လောဆိုလေ။ ။မျက်နှာမလှ ဖြစ်ရမည်ကိုမနှစ်သက်သည်ကားဟိရီတည်း။မရဲသည်ကားသြတ္တပ္ပတည်းဆိုလေ။]

မိမိသိမှုသည်သာ ပဓာနလိုရင်းဖြစ်ပုံကား......

သူတပါးသိမှုမည်သည် ယခုဘဝ၌မျက်နှာမလှ ဖြစ်ရဘို့သာရှိ၏။ မိမိသိမှုမှာမူကား ရဟန်းမှာ ဘာဝနာ တရားများကိုအားထုတ်မည်ရှိသောအခါ၌၎င်း,သေတော့မည်ရှိသောအခါ၌၎င်း,အနည်းငယ်မျှသောအပြစ်မှုသည်မြင့်မိုရ်တောင်ကြီး သဖွယ် ဖြစ်၍ ပေါ်လာ၏။ မြင့်မိုရ် တောင်ကြီးကိုပျောက်ကွယ်အောင်တွန်းဖယ်ဖျောက်ဖျက်ခြင်းငှါမတတ်နိုင်သကဲ့သို့ထိုအပြစ်ကိုစိတ်ထဲတွင်မထင်လာအောင်တွန်းဖယ် ဖျောက်ဖျက်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင် လောက်အောင်ဝန်ကြီး တရ အကြီး အကျယ် ဖြစ်၍ နေသည်ကို မြင့်မိုရ်တောင်ကြီးသဖွယ်ဆိုသတည်း။ ဘာဝနာမှုထဲမှာပေါ်လာသောအခါဘာဝနာစိတ်ကိုဝှုံးဝုံးတိုး၍သွားအောင်လောင်နှိုင်၏။သေခါနီးအခါ၌ပေါ်လာသောအခါခြသေ့တကောင်လာလျှင် တရာတထောင်သောဆင်ပြောင်ကြီးတို့သည် ကြက်သေသေ၍နေကြရကုန်သကဲ့သို့ တသက်လုံးပြုခဲ့သော ဒါနမှု သီလမှု ကုသိုလ်ကြီး တရာ တထောင်တို့သည် ကြက်သေသေ၍နေကြရကုန်၏။ ထိုအပြစ်ကို မထင်လာအောင်မဖျောက် နိုင်သမျှ ထိုကုသိုလ်တို့ အခွင့်မှမပျှပ်ံ့ ကြကုန်။ အပါယ်သို့သာကြောင်ကြောင်တွန်း၍ချလေ၏။

၍သို့လျှင် မိမိပြုသောအမှုကို မိမိသိသော အမှုသည်သာလျှင် ဘာဝနာဈာန်မဂ်ဖိုလ်၏ အန္တရာယ်ကြီး နတ်ရွာသုဂတိ၏အန္တရာယ်ကြီးဖြစ်၍စင်စစ်လိုရင်းပဓာနကြောက်မက်ဘွယ်ကောင်းလှလေသတည်း။

၍သို့သောအနက်ကြောင့် မကောင်းမှုကိုပြုသောသူတို့အား ဆိတ်ကွယ်ရာ ကာလ ဆိတ်ကွယ်ရာ ဌာနဟူ၍ မရှိကြောင်းကိုဟောတော်မူပေသည်။ ထိုသို့သောအန္တရာယ်မှ ဖြစ်မည်ကို မနှစ်သက် မှုကား ဟိရီတည်း။ မရဲမှုကား

ဩတ္တပ္ပတည်း။ မနှစ်သက် ခြင်းလည်း မဖြစ်လာ မရဲခြင်း တွန့်ရှုံ့ခြင်းလည်း မဖြစ်လာသည်ကား ဟိရီဩတ္တပ္ပ ကင်းခြင်းတည်း။ ထိုဟိရီဩတ္တပ္ပကင်းသောသူသည်ကား မိမိပြုသောမကောင်းမှုကို မိမိသိသည့်အတွက်ကြောင့် ကိုယ့်မရှိလှ၊သူတပါးကြားမည် သိမည်ကိုသာ်စိုးရိမ်၏။ဤသို့သော ဟိရီဩတ္တပ္ပမျိုးသည်ကား ယခုဘဝ၌ ဗျာန်မင်ဖိုလ်တရားကိုရအောင် ယနေ့နက်ဖြန် ဘာဝနာ တရားကို အားထုတ်မည်ဟု အကြံပြုခြင်း တင်းလင်းရှိနေသောသူ့,အပါယဒုက္ခကိုလည်းကြောက် သေခြင်းတရားကိုလည်း ယနေ့နက်ဖြန်ကဲ့သို့ထင်မြင်နိုင်သော သူတို့၌ဖြစ်သော ဟိရီဩတ္တပ္ပမျိုးပေတည်း။

ယခုဘဝ၌ဗျာန်မင်ဖိုလ်တရားကိုလည်း ဥဿာဟမရှိ။ သေခြင်းတရားကိုလည်း နီးလှစွာမထင်။ နောက်ဘဝမှမှာလည်း ကံချရာဟု အဝိဇ္ဇာဘက်သား လုံးလုံးလုပ်၍ နေကြသောသူများမှာ ထိုကဲ့သို့သောဟိရီဩတ္တပ္ပရှိခဲ့စွ။ထိုကဲ့သို့ မိမိကိုယ်ကို အဝိဇ္ဇာဘက်သား လုံးလုံးလုပ်၍ထားကြသော သူတို့မှာ ပါတိမောက္ခသံဝရသီလ အာဇီဝပါရိသုဒ္ဓိသီလ နှစ်ပါးကို အလေးဂရု ပြုသူဖြစ်ပေလျှင် သီလဝန္တ ဆိုရတော့သည်။ဣန္ဒြိယသံဝရသီလနှင့် ပစ္စယသန္နိဿိတသီလ နှစ်ပါးမှာ ထိုသူတို့၌ အစင်ကြယ်ကြီးမဖြစ်နိုင်ပြီ။ မဖြစ်နိုင်ကြောင်းကို ထိုသီလနှစ်ပါးသိမ်မွေ့ပုံ ခက်ခဲပုံ နက်နဲပုံကိုမြင်တတ်မှသိနိုင်မည်။

[ဤတွင်ရွှေကားသီလလေးပါးဘို့၏ လက္ခဏာ ရသ ပစ္စုပဋ္ဌာန် ပဒဋ္ဌာန်ကိုပြဆိုချက်ပြီး၏။]

အင်္ဂါလက္ခဏာတို့ကိုသိလိုပါသည်.....

ဟူရာ၌လက္ခဏာမှာလက္ခဏာရသပစ္စုပဋ္ဌာန်ပဒဋ္ဌာန်မှာ

ပါလေပြီ။ ဇာဂ်ါမှာပါတိမောက္ခသံဝရသီလဉ္စထိုထိုသိက္ခာပုဒ်တို့၏ အင်္ဂါကို ပြဆို ရလိမ့်မည်။ များပြား လှ၍ မပြလိုက်ပြီ။

လိုရင်းမှုကား......

ရှေး၌ ပြဆိုခဲ့ပြီးသော လက္ခဏာအင်္ဂါသုံးပါးသည် ပါတိမောက္ခသံဝရသီလ၏အင်္ဂါတည်း။

၁။ စက္ခုန္ဒြေ သောတန္ဒြေ ဃာနန္ဒြေ ဇိဝှါန္ဒြေ ကာယန္ဒြေ မနောန္ဒြေဟု ဆိုအပ်သော ခြောက်န္ဒြေတို့၌ ဒုဿီလတရား အက္ခန္တိတရား အညာဏတရား ကောသဇ္ဇတရား မုဋ္ဌဿစ္စတရား ဤငါးပါးတို့၏ မဖြစ်ခြင်းတပါး,

၂။ ပုထုဇ္ဇနဂတိဖြစ်၍ ဖြစ်မိပြန် လျှင်လည်း "နပုနေဝံကရိဿာမိ" ဟု အာယတိံသံဝရစိတ်ဖြင့်ဒေသနာဆေးကြောခြင်းတပါး,

ဤနှစ်ပါးသည် ဣန္ဒြိယသံဝရသီလ၏ အင်္ဂါတည်း။

[ဒုဿီလဆိုသည်ကား အဘိဇ္ဈာမှု ဗျာပါဒမှု မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိမှု သုံးပါးတည်း။ အက္ခန္တိကား ဒေါသအမှုက်တည်း။ အညာဏကားမောဟတည်း။ ကောသဇ္ဇကားပျင်းရိမှုဘည်း။ မုဋ္ဌဿစ္စကား ယောနိသော မနသိကာရ သတိလွတ်ကင်းမှုဘည်း။ နပုနေဝံကရိဿာမိ၌ "ပုန၊ တဖန်။ ဧဝံ၊ ဤသို့။ နကရိဿာမိ၊ ငါမပြုဘော့အံ့" အနက်ပေး။ ။ဣန္ဒြိယသံဝရသီလ၌ ကုစားနည်းဘည်း။ ။အလွန်သိမ်မွေ့သော သီလပေတည်း။ခြောက်ဒွါရ၌ အကုသိုလ်မပေါ်လာရအောင် စောင့်ထိန်းမှုတည်း။]

၁။ တရားနှင့် မလျော်သော အဝဋ္ဋိကာ ပစ္စည်းကို မခံမယူမသုံးဆောင်ခြင်း,

၂။ မသိ၍ ခံမိယူမိသုံးဆောင်မိခဲ့လျှင် ဆိုင်ရာ

ကုစားနည်းနှင့် အလျင်အမြန် သုတ်သင်ရှင်းလင်းခြင်း,

၎ကားအာဇီဝပါရိသုဒ္ဓိသီလ၏ အင်္ဂါနှစ်ပါးတည်း။

[“ဆိုင်ရာကုစားနည်း”ဆိုသည်ကား အာပတ်သင့်သော အမှုဖြစ်အံ့၊ ထိုဝတ္ထုကိုစွန့်ပစ်၍ အာပတ်ကို ဒေသနာကြားခြင်း,အာပတ်သင့်သော အမှုမဟုတ် အာဇီဝ သီလ ပျက်ရုံမျှ ဖြစ်ခဲ့အံ့။ ထိုဝတ္ထုကိုစွန့်ပစ်၍ “နပုနေဝံ ကရိဿာမိ”ဟု အာယတိံ သံဝရပြုခြင်းပင်တည်း။]

၁။ ဓမ္မိယလဒ္ဓ ပစ္စည်းလေးပါးတို့၌ ခံယူသော အခါ၌ရှင်း,

၂။ သုံးဆောင်သောအခါ၌ရှင်း,

၃။ သုံးဆောင် ပြီးသည်မှ နောက် ယခုနေ့မ လွန်မီ အခွင်း၌ရှင်း,

“ပဋိသင်္ခါ ယောနိသော စီဝရံ ပဋိသေဝါမိ သီတဿ ပဋိဃာတာယ”အစရှိသည်ဖြင့်လာသောအတိုင်း ဆင်ခြင်မှု ပဋိသင်္ခါနဉာဏ်ကို ဖြစ်စေခြင်းသည် ပစ္စယသန္နိဿိတ သီလ၏ အင်္ဂါလက္ခဏာပေတည်း။

၎သီလကို အဘယ်ကြောင့် နက်နဲသည် ခက်ခဲသည် ဟု ဆိုသနည်း။ ပတ်းစိပ်လေးပုဒ်ကို ရအောင်ပြု၍ဆင်ခြင်လျှင် စင်ကြယ်တော့သည်မဟုတ်လောဆိုငြားအံ့။ပတ်းစိပ်ပါဠိကို အခေါက်များစွာ ရွတ်ကာမျှနှင့်လည်း စင်ကြယ်ပြီမဆိုရသေး။ အနက်ကို အခေါက်များစွာ ရွတ်ကာမျှနှင့်လည်း စင်ကြယ်ပြီမဆိုရသေး။အနက်ကပြဆိုသည့်အတိုင်း သတိပြုမိကာမျှနှင့်လည်း စင်ကြယ်သည် မဆိုလောက်သေး။ သင်္ကန်းပစ္စည်းနှင့်စပ်သော နိက္ခမ္မတဏှာ, ဆွမ်းခဲဘွယ် ဘောဇဉ်နှင့်စပ်သော နိက္ခမ္မတဏှာ, ကျောင်းကောင်း အိပ်ရာနေရာကောင်းနှင့်စပ်သော နိက္ခမ္မတဏှာ, ဆီဦးထောပတ် သကာ သကြား ပျား တင်လဲ ဟူသော

ဆေးပစ္စည်းနှင့်စပ်သော နိကာယ်တကျော,၍တကျော်လေးမျိုးသည် ရဟန်းတို့မှာ အစွဲအစွန့်ခက်ခဲ၏။ ပဋိသမ္ဘိဒါယောနိသောအရ ပဋိသမ္ဘိဒါဉာဏ် အမြင်သန့်လှမှ ခွါနိုင်သည်။ ပစ္စည်းလေးပါးကို ဆင်ခြင်သောအခါ ပဋိသမ္ဘိဒါဉာဏ်ကောင်းကောင်းဖြစ်၍ ထိုတကျော်လေးပါး ကွာ၍ သွားမှ ထိုသီလစင်ကြယ်ပြီဆိုရသည် ပါရိသုဒ္ဓိဆိုရသည်။

ပဋိသမ္ဘိဒါဉာဏ်ဖြစ်ရန် အခွင့်မှာလည်း ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်၏ အနက်သွားကို ကောင်းကောင်းထင်မြင်နိုင်မှ ပဋိသမ္ဘိဒါဉာဏ်ပြီးသည်။အတုအပဝတ်ကြေတိုင်းကြေဆင်ခြင်သည်လုပ်ကာမျှနှင့် ပဋိသမ္ဘိဒါဉာဏ်မဖြစ်။ ပဋိသမ္ဘိဒါဉာဏ်မဖြစ်ကလည်း ထိုတကျော်လေးစုံ ဖြုံကြုံမှုမရှိ။ ထိုတကျော်လေးစုံမဖြုံချေကလည်း အဘယ်မှာ ပါရိသုဒ္ဓိ ဆိုနိုင်မည်နည်း။ ၍ပဋိသမ္ဘိဒါဉာဏ်ရှိ မရှိ, ပါရိသုဒ္ဓိဖြစ် မဖြစ်, ၍ပုဂ္ဂိုလ်မှာ ၍သီလရှိ မရှိကိုမူကား မျက်မြင်နှင့်ပင် သိနိုင်ရန်ရှိ၏။ ၍သီလ စင်ကြယ်သောသူမှန်လျှင် ဆွမ်းသင်္ကန်းကျောင်း ဆေး ပစ္စည်းလေးပါးအရာ၌ သာယာဘွယ်တာမှုကင်းရှင်း၏၊သိမ်းဆည်းသိုထားမှုကင်းရှင်း၏။ ဆွမ်းတကာကျောင်းတကာ အငြိအတွယ်ကင်းရှင်း၏။ တောသမင်များကဲ့သို့ မိုးယံတနေရာ သောင်းတနေရာ ငွေတနေရာ ချမ်းသာရာ တောမှာ တောင်မှာ နေနိုင်၏။ မြတ်စွာဘုရားချီးမွမ်းတော်မူသော ပံသုကူသင်္ကန်း, ပိဏ္ဍိယာလောပဆွမ်း, ရုက္ခမူလကျောင်း, ပူတိမုတ္တဆေးတို့နှင့်ပင် အေးမြချမ်းကြည်စွာနေနိုင်၏။

ကျောင်း ကောင်းကောင်း သင်္ကန်း ကောင်းကောင်း ဆွမ်းကောင်းကောင်းနှင့်မှ အေးမြစိတ်ကြည်နိုင်သော သူမှာ ၍သီလ ပါရိသုဒ္ဓိဖြစ်သည်မဆိုသာချေ။

[၍ကား စတုပါရိသုဒ္ဓိသီလလေးပါး၏ အင်္ဂါလက္ခဏာတည်း။]

ဒသမပုစ္ဆာအဖြေပြီး၏။

ကောဒသမပုစ္ဆာအဖြေ

ဂုဏ်းစတုပါရိသုဒ္ဓိသီလ လေးပါးတို့တွင် ပါတိ မောက္ခ သံဝရသီလကို ကျူးလွန်သောသူ၏အဖြစ်, စောင့်ရှောက်သောသူ၏အကျိုး, ကျန်သီလသုံးပါး တို့မှာလည်း ဂုဏ်းအတိုင်း အကျိုးအဖြစ်ကို ဝတ္ထု သက်သေနှင့်တကွ သိလိုပါသည်။

ဟူသောပုစ္ဆာ၌—

ပါတိမောက္ခ သံဝရသီလကိုကျူးလွန်မှုသည်—

၁။ ပါရာဇိက အနန္တမဝတ္ထုကိုကျူးလွန်မှု,

၂။ ကြွင်းသော အာပတ်ခြောက်ပုံကို ကျူးလွန်မှု,

ဟူ၍ နှစ်ပါးရှိ၏။

ကြွင်းသောအာပတ်ခြောက်ပုံကိုကျူးလွန်ရာ၌လည်း

၁။ လောကဝဇ္ဇကို ကျူးလွန်မှု,

၂။ ပဏ္ဏတ္တိဝဇ္ဇကို ကျူးလွန်မှု,

ဟူ၍နှစ်ပါးရှိ၏။

ပါရာဇိက အနန္တမဝတ္ထုကို ကျူးလွန်သော သူသည် ဘိက္ခုပဋိညာဉ်ကိုမစွန့်မူ၍နေသည်ဖြစ်အံ့။ဒုဿီလရဟန်း မည်၏။ဘိက္ခုပဋိညာဉ်ကိုစွန့်၍ လူအဖြစ်သာမဏေအဖြစ် ရသော့သူတော်အဖြစ်သို့ မရောက်ပေမူ သုဒ္ဓိဖြစ်ပေပြီ။ အ ဖြစ်မဆိုသာပြီ။ ဒုဿီလရဟန်းအဖြစ်၌ တည်မူ ... ထို ဒုဿီလရဟန်း၏အဖြစ်သည်အင်္ဂုတ္တရနိကာယ်သုတ်, အာဒိတ္တ ပရိယာယသုတ်, ဝိဇ္ဇောသုတ်စသည်တို့၌ များစွာလာ ၏။ဝိသုဒ္ဓိမဂ်မှာလည်း အတော်လာ၏။

ဝတ္ထုသက်သေမှာ......

စာသာပမြတ်စွာဘုရား သာသနာ၌ ဖြစ်ကြကုန်သော

ဘိက္ခုဒုဿီလ ဘိက္ခုနီဒုဿီလ သိက္ခမာနဒုဿီလ သာမဏေဒုဿီလ သာမဏေမဒုဿီလတို့သည် စုတေသည်၏အခြားမဲ့၌ ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်မှာ ဘိက္ခုအသွင် ဘိက္ခုနီအသွင် သိက္ခမာနအသွင် သာမဏေအသွင် သာမဏေမအသွင်နှင့် ပြိတ္တာတွေဖြစ်ကြ၍ ငါတို့ဘုရား လက်ထက်တိုင် မကျွတ်နိုင်ကြဘဲ ရှိနေကြသောဝတ္ထုတို့သည် နိဒါနဝဂ္ဂလက္ခဏ သံယုတ်ပါဠိတော်,ဝိနည်းစတုတ္ထပါရာဇိက ဝိဘင်းပါဠိတော်တို့မှာထင်ရှားစွာလာရှိသည်။

[ဆရာသမားများကိုလျှောက်ထားတောင်းပန်၍နာယူကြလေ။]

ကြွင်းသောအာပတ်ခြောက်ပုံကို စိတ်စေတနာနှင့်တကွ ကျူးလွန်၍မကုမစားနေသော အလဇ္ဇီ၏အပြစ်မှာ ထိုအာပတ်ကိုမကုစားသမျှကာလပတ်လုံးပညတ္တိဝီတိက္ကမန္တရာယ်ပြု၏။ ဈာန်မဂ်ဖိုလ်၏ အန္တရာယ်ဖြစ်၏။ သေလျှင်အပါယ်ဂတိပြု၏။

ဝတ္ထုသက်သေမှာ........

ဓမ္မပဒအဋ္ဌကထာမှာလာသောဧရကပတ္တနဂါးမင်းဝတ္ထုရှိလေပြီ၊ ။မသိ၍ပင်ကျူးလွန်သော်လည်း လောကဝဇ္ဇအရာဖြစ်ခဲ့လျှင်မကောင်းကျိုးကိုခံရသေး၏။ ယက္ခသံယုတ်တွင်လာသော သူစိလောမဘီလူး ခရလောမဘီလူးဝတ္ထုရှိလေ၏။ ထိုသီလတို့ကို လုံခြုံစွာစောင့်ရှောက်သူတို့၏အကျိုးမှာဝိသုဒ္ဓိမဂ်၌လာ၏။

[အပြစ်အကျိုးအလုံးစုံသည်ပင်လျှင် မဟာဝိသုဒ္ဓါရာမဆရာတော်စီရင်တော်မူအပ်သော ပရမတ္ထသရူပဘေဒနီစာအုပ်ကြီးမှာ အလွန်ပြည့်စုံစွာပါရှိလေပြီ။]

[နောက်သီလသုံးပါးတို့၏ အကျိုးအပြစ်ဝတ္ထုသက်သေတို့ကိုလည်း ထိုစာအုပ်မှာယူလေ။]

ဧကကနိပါတ်ပါဠိဇာတ် အဋ္ဌကထာ၌ ပစ္စယသန္နိဿိ

ဘာသီလပျက်ကုန်သောသူတို့သည် အပါယ်၌ပြည့်ကြကုန်သည်ဟုဆို၏။ ဓမ္မပဒအဋ္ဌကထာ၌လည်းဘုရားလက်ထက်တော်၌ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်အတွင်းမှာ ရဟန်းတပါး သေလွန်ရာ သင်္ကန်း၌တပ်စွန်းသော တဏှာကြောင့် ထိုသင်္ကန်းမှာပင်သန်းဖြစ်သည်ဟုလာ၏။ ထိုသို့ဆိုရလာရာတို့၌ မိမိသန္တကဖြစ်သော ဓမ္မိယလဒ္ဓပစ္စည်း၌ တပ်စွန်းမှုသည်တစုံတခုသော ကမ္မပထတွင်ပါဝင်သော အမှုမဟုတ်ရကား ထိုတဏှာကိုမှီ၍ တပါးသောကံတို့က အပါယ်သို့ချသည်ဟုယူကြ၏။

ဧကာဒသမပုစ္ဆာအဖြေပြီး၏။

ဒွါဒသမပုစ္ဆာအဖြေ

သံဃိကဒါနမျိုးတို့၏ သရုပ်အဓိပ္ပါယ်ကို လှူနည်းလှူပုံနှင့်တကွသိလိုပါသည်။

ဟူသောပုစ္ဆာ၌—

ဥပရိပဏ္ဏာသဒက္ခိဏာ ဝိဘင်္ဂသုတ်၌ "သတ္တခေါ အာနန္ဒ သံဃဂတာ ဒက္ခိဏာ"အစရှိသည်ဖြင့် သံဃိကဒါန ခုနစ်မျိုးကိုဟောတော်မူသည်။

၁။ ဘုရားအမှူးရှိသော ဥဘတောသံဃာအား လှူဒါန်းခြင်းတပါး,

၂။ ဘုရားမရှိသည့်နောက် ဥဘတောသံဃာ သက်သက်အားလှူဒါန်းခြင်းတပါး,

၃။ ဘိက္ခုသံဃာသက်သက်အား လှူဒါန်းခြင်း တပါး,

၄။ ဘိက္ခုနီသံဃာသက်သက်အားလှူဒါန်းခြင်း တပါး,

၅။ သံဃာများရာတိုက်တာ၌ တပည့်တော်တို့

အား သံဃာ တပါးပေးပါ နှစ်ပါးပေးပါ တကျိပ်ပေးပါ နှစ်ကျိပ်ပေးပါ စသည်ဖြင့် လျှောက်တောင်းရာ သံဃာတော်များက ညွှန်ကြားချပေး၍ရသော သိက္ခုသံဃာ ဘိက္ခုနီသံဃာအားလှူဒါန်းခြင်းတပါး,

၆။ ဘိက္ခု သံဃာ သက်သက်မှာ လျှောက်တောင်းရာ သံဃာတော်များက ညွှန်ပြချပေး၍ ရသောဘိက္ခု သံဃာ သက် သက် အားလှူဒါန်းခြင်းတပါး,

၇။ ဘိက္ခုနီ သံဃာ သက်သက်မှာ လျှောက်တောင်းရာ ဘိက္ခုနီသံဃာကညွှန်ပြချပေး၍ရသော ဘိက္ခုနီသံဃာအားလှူဒါန်းခြင်း တပါး,

ဟူ၍သံဃိကဒါနခုနစ်ပါးရှိ၏။

ပါဠိတော်၌"အာနန္ဒ။ အာနန္ဒာ။ သံဃဂတာ၊ သံဃာ၌ တည်ကုန်သော။ ဝါ၊သံဃာသို့ရောက်ကုန်သော။ ဒက္ခိဏာ၊ အလှူတို့သည်။ ဣမာသတ္တ၊ ဤခုနစ်ပါးတို့တည်း"ပေး။ ။ "သံဃဂတာ"ဟူသောပုဒ်၌ ကြီးမြတ်ဖွံ့ဖြိုးသော အကျိုးကို အလိုရှိသည်ဖြစ်၍ သံဃဂတအလှူကို လှူဒါန်းလိုသည်ရှိသော် မလှူမီရှေးအဘို့၌ သုပ္ပဋိပန္နတာအစရှိသောသံဃာဂုဏ်တော်များကိုဆင်ခြင်၍ ပုဂ္ဂိုလ်၌တည်သော စိတ်ကို ကောင်းစွာသုတ်သင်၍သံဃာ၌တည်သောစိတ်ကိုဖြစ်စေရာ၏။

အဘယ်သို့ဖြစ်စေရာသနည်းဟူမူကား......

ယခုရှိနေကြသောရဟန်းတော်ဆရာတော်သံဃာတော် ပုဂ္ဂိုလ်တို့တွင် မည်သည့် ရဟန်းတော် ပုဂ္ဂိုလ် မည်သည့် ဆရာတော်ပုဂ္ဂိုလ် မည်သည့်သံဃာတော်ပုဂ္ဂိုလ်ကို ငါပင့်

မည် ငါလှူမည်ဟုပုဂ္ဂိုလ်၌တည်သောစိတ်ကို မဖြစ်စေမူ၍ သုပ္ပဋိပန္နဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံတော်မူပေသော မြတ်စွာဘုရား တပည့်တော်မြတ် သားတော်မြတ် ဖြစ်တော်မူပေသော သံဃာတော်မြတ်အား ငါလှူမည်ဟူ၍ သော်၎င်း, အရှင် ကောဏ္ဍညထေရ် အစရှိကုန်သောပထမဝါ ဗာရာဏသီပြည် မိဂဒါဝုန်တော၌ အကျွတ်တရားကိုရတော်မူကြကုန်သော ခြောက်ကျိပ်ကျော်မျှသောသံဃာတော်,ထိုနောက် သုံးကျိပ်မျှသော ဘဒ္ဒဝဂ္ဂီ သံဃာတော်,ဥရုဝေလကဿပထေရ် အစရှိကုန်သော တထောင်မျှသော သံဃာတော်, အရှင်သာရိပုတ္တရာ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန် အမှူးရှိ ကုန်သောနှစ်ရာ့ငါးကျိပ်မျှသောသံဃာတော်, ရာဇဂြိုဟ်ပြည် မှကပိလဝတ်ပြည်သို့ကြွတော်မူရာ အတူပါကုန်သော နှစ်သောင်းမျှသော သံဃာတော်တို့မှစ၍ ပရိနိဗ္ဗာန် စံတော်မမူမီ အကျွတ်ရတော် မူကြကုန်သော လက်ထက်တော်ရှိ သံဃာတော်, ထိုနောက်ပထမသင်္ဂါယနာတင်အရှင်မဟာကဿပအစရှိသော ပထမ အနှစ်တရာ အတွင်းရှိ သံဃာတော်, ဒုတိယသင်္ဂါယနာတင် အရှင်ယသထေရ် အမှူးရှိကုန်သော ဒုတိယ အနှစ်တရာ အတွင်းရှိ သံဃာတော်, တတိယသင်္ဂါယနာတင် အရှင်မောဂ္ဂလိပုတ္တတိဿထေရ် အမှူးရှိကုန်သော တတိယအနှစ်တရာ, စတုတ္ထအနှစ်တရာ အတွင်းရှိ သံဃာတော် အစရှိကုန်သော တပါးမကျန် အလုံးစုံသော မြတ်စွာဘုရားတပည့်သား သံဃာတော်မြတ်အား ငါလှူမည် ဆွမ်းတကာ ငါခံမည် သင်္ကန်းတကာ ငါခံမည် ကျောင်းတကာငါခံမည်ဟူ၍သော်၎င်း, ဤသို့ပုဂ္ဂိုလ်နှင့်စပ်သောစိတ်ကို ဝေးစွာရှောင်ကြဉ်၍ သံဃာ၌ တည်သောစိတ်ကို ဖြစ်စေရာ၏။

ထိုကြောင့်အဋ္ဌကထာ၌ ......

ကာသာဝကဏ္ဌသံဃာသ ဒိန္နဒက္ခိဏံ ပန ကော

သောခေတိ။ သာရိပုတ္တ မောဂ္ဂလာနာ ဒယော
အသီတိမဟာထေရာ သောခေန္တိ၊အပိစ ဗုဒ္ဓကာ-
လေ ပရိနိဗ္ဗုတော ထေရေ အာဒိံ ကတွာ ယာဝဇ္ဇ-
ခေမာနာ ခီဏာသဝါ သောခေန္တိယေဝ။

ဟူ၍မိန့်ဆိုပေသည်။

ကာသာဝကဏ္ဍသံဃာသ၊ ဤသာသနာ၌သက်နံးလည်
ပင်း ရောက်သော နောက်ပိတ် ဒုဿီလ ကာသာဝကဏ္ဍ
သံဃာအား။ ဒိန္နဒက္ခိဏာပန၊ လှူအပ်သော သံဃိကအလှူ
ကိုမူကား။ကော၊ အဘယ်သံဃာသည်။ သောခေတိ၊ အ
ကျိုးကြီးအောင် ချီးမြှောက် သုတ်သင် ပေသနည်း။ ဣတိ၊
ဤကား အမေး ပုစ္ဆာ တည်း။ သာရိပုတ္တ မောဂ္ဂလာနာ
ဒယော၊ အရှင် သာရိပုတ္တရာ အရှင် မောဂ္ဂလာန် အစ ရှိ
ကုန်သော။ အသီတိ မဟာ ထေရာ၊ ရှစ် ကျိပ် သော
မဟာထေရ် တို့သည်။ သောခေန္တိ၊ အကျိုးကြီးအောင်
ချီးမြှောက်သုတ်သင်ပေကုန်၏။ အပိစ၊စင်စစ်သော်ကား။
ဗုဒ္ဓကာလေ၊ မြတ်စွာဘုရားလက်ထက်တော်၌။ပရိနိဗ္ဗုတော၊
ကိလေသာမီး ငြိမ်းတော် မူကြကုန်ပြီးသော။ ထေရေ၊
မထေရ်မြတ်တို့ကို။ အာဒိံ ကတွာ။အစပြု၍။ ယာဝဇ္ဇခေမာ
နာ၊ယခုနေ့တိုင် ထင်ရှားရှိကြပေကုန်သော။ခီဏာသဝါ၊
ရဟန္တာတို့သည်။ သောခေန္တိယေဝ၊ အကျိုးကြီးအောင်
ချီးမြှောက် သုတ်သင်တော် မူကြပေကုန်သည် သာလျှင်
တည်း။

ဤသို့မိမိစိတ်ကို သံဃာ၌ကြည်စေ၍ သံဃာ၌ ရောက်
စေ၍ သံဃာကို အာရုံပြု၍ လှူရာ၌ သင်္ကန်းအလှူဖြစ်ခဲ့အံ့။
ထိုအလှူဒါယကာသည် ငါတို့ဘုရားသာသနာ၌ရှိ အလုံးစုံ
သော သံဃာတော်မြတ်၏ သင်္ကန်းဒါယကာ ဖြစ်လေ၏။
ဆွမ်းအလှူဖြစ်ခဲ့အံ့။ ထိုအလှူ ဒါယကာသည် ငါတို့ဘုရား
သာသနာ၌ရှိ အလုံးစုံသော သံဃာတော်မြတ်၏ ဆွမ်း

ဒါယကာဖြစ်လေ၏။ ကျောင်းအလှူဖြစ်ခဲ့အံ့။ ထိုကျောင်းတကာသည်ငါတို့ဘုရားသာသနာ၌ အလုံးစုံသော သံဃာတော်မြတ်၏ကျောင်းတကာဖြစ်လေ၏။အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ ကျောင်းတကာဖြစ်လေ၏။ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်၏ကျောင်းတကာဖြစ်လေ၏။ အရှင်ကောဏ္ဍည အရှင်မဟာကဿပအစရှိသောအသီတိမဟာသာဝကတို့၏ ကျောင်းတကာဖြစ်လေ၏။ အကုန်လုံးသော ဘုရားတပည့်သားသံဃာတော်မြတ်တို့၏ ကျောင်းတကာ ဖြစ်လေ၏။ ။

ပရိနိဗ္ဗာန်စံလွန်တော်မူပြီးသော မြတ်စွာဘုရားကိုရည်စူး၍ ယခုကာလ၌ ဘုရားစေတီ တည်ထား ကိုးကွယ်သောသူကို ဘုရားတကာခေါ်ရသည်နှင့်အတူတူပင်တည်း။

ထိုဘုရားတကာ ခေါ်ရာ၌လည်း ဘုရားလိုဏ်တွင်း၌တည်ထားသောရုပ်ပွါးတော်၏တကာဆိုလိုသည်မဟုတ်၊ ပရိနိဗ္ဗာန်စံလွန်တော်မူပြီးသော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရား၏ကျောင်းတကာဆိုလိုပါသတည်း။

[ဤသံဃိကကျောင်းမှာလည်း ထိုအတူမှတ်ပါ။]

ထိုလှူအပ်ပြီးသော သင်္ကန်း ဆွမ်း ကျောင်း ဆေး ပစ္စည်းလေးပါးတို့ကိုမူကား လောက၌ သားသမီး ပေါများသောသူတို့မှာ အချို့သော သားသမီးတို့ သေလွန်ကြကုန်လျှင်သေလွန်သူတို့ပါ ပိုင်ဆိုင်သော အမွေဥစ္စာတို့ကို ကျန်ရှိသော သားသမီးတို့သာ ရယူခံစံကြရကုန်သကဲ့သို့ ယခုရှိနေသော သံဃာတော်တို့သာ ရယူခံစံကြရကုန်၏။ရေစက်ချ၍ အမျှပေးဝေသည်တိုင်အောင် ဤသို့သော သံဃဂတစိတ်ကို ကောင်းစွာ တည်စေရာ၏။ ပြုလုပ်လှူဒါန်းသောအခါ၌မူကား ကျောင်းဖြစ်အံ့။ မိမိစိတ် ကြည်ညိုရာ တိုက်တာ၌ဆောက်လုပ်၍ ကြည်ညိုရာပုဂ္ဂိုလ်များကိုပင့်ဆောင်၍ ရေစက်ချရာ၏။သင်္ကန်း ဆွမ်း ဆေးတို့မှာလည်း အိမ်မှာဖြစ်စေ ဆက်ဆံကြည်ညိုရာ ကျောင်းတိုက်မှာဖြစ်စေ ထို

အတူ မိမိကြည်ညိုရာကိုပင့်ဆောင်၍ ရေစက်ချအပ်၏။ရေစက်ချပြီးသောအခါ၌ သံဃာတော်များမှာ ဝိနည်းတော်ဥပဒေနှင့် နေ့ရာကျပြ၍ သုံးဆောင်ကြလတ္တံ့။

[ဤကား "သံဃဂတာ ဒက္ခိဏာ" ဟူသော ပါဠိတော်မြွက်၌ သံဃဂတ ဒက္ခိဏာဖြစ်ပုံ အဓိပ္ပါယ်တည်း။]

ဘုရားအမှူးရှိသော ဥဘတော သံဃာအား လှူဒါန်းခြင်းဟူသောပထမသံဃိကဒါနဖြစ်ပုံကား ......

ဘုရားနှင့်တကွ ဘိက္ခုသံဃာ ဘိက္ခုနီသံဃာကို ပင့်ဘိတ်၍ ဘုရားရှေ့၌ "ဗုဒ္ဓပမုခဿ သံဃဿ ဒေမ" ဟူ၍ဖြင့်, "ဗုဒ္ဓပမုခဿ ဥဘတော သံဃဿ ဒေမ" ဟူ၍ဖြင့် ဆို၍လှူခြင်းတည်း။

ဘုရားမရှိသော နောက်ကာလ၌ကား.....

ဘုရားဓာတ်တော်ရှိသောရုပ်ပွါးဆင်းတုတော်ကိုဘုရားနေရာ၌ထား၍ ဗုဒ္ဓပမုခဥဘတောသံဃိကအလှူကို လှူနိုင်သေးသည်ဟု အဋ္ဌကထာ၌လာ၏။

> "သဓာတုကံ ပဋိမံ အာသနေ ထပေတွာ အာဓာရကေ ပတ္တံ ထပေတွာ ဒက္ခိဏောဒကံ အာဒိံ ကတွာ သဗ္ဗံ သတ္ထု ပဌမံ ဒတွာ ဥဘတောသံဃဿ ဒါတဗ္ဗံ"။
>
> [အဋ္ဌကထာ။]

သဓာတုကံ၊ ဘုရားဓာတ်တော် အစစ်ရှိသော။ ပဋိမံ၊ ရုပ်ပွါးဆင်းတုတော်မြတ်ကို။ အာသနေ၊ ဘုရားနေရာ၌။ ထပေတွာ၊ထား၍။ အာဓာရကေ၊သပိတ်ခြေ၌။ပတ္တံ၊သပိတ်ကို။ထပေတွာ၊ထား၍။ ဒက္ခိဏောဒကံ၊အလှူရေကို။အာဒိံကတွာ၊ အစပြု၍။ သဗ္ဗံ၊ အလုံးစုံသော လှူဘွယ်ဝတ္ထုကို၊ သတ္ထု၊ မြတ်စွာဘုရားအား။ ပဌမံ၊ ရှေးဦးစွာ။ ဒတွာ။

လှူပြီး၍။ ဥဘတော သံဃသ၊ ဥဘတော သံဃာအား။ ဒါတဗ္ဗံ၊ ကပ်လှူအပ်၏။

"ဘုရားခါတ်တော်အစစ်ရှိသော ရုပ်ပွါးဆင်းတုတော်ကို ဘုရားအရာ၌ ထားရမည်"ဟူသော စကား၌ အကျိုးအထူးကြီးမြတ်စေခြင်း၌ ဘုရား ဓါတ်တော် အစစ်ရှိသော ရုပ်ပွါးဆင်းတုတော်ကို အယူးဝိသေသ ဆိုသည်။ ဘုရားဓါတ်တော်အစစ်မရှိသော ရုပ်ပွါးဆင်းတုတော်ကို ထား၍လှူသော်လည်း ဇုဋ္ဌပမုခပင်ဖြစ်ရပါ၏။

ဘုရားမရှိသည့်နောက်ဥဘတောသံဃာသက်သက်အားလှူဒါန်းခြင်း......

ဟူသောဒုတိယ၌ သိသာလှပြီ။

ဘိက္ခုသံဃာသက်သက်အားလှူဒါန်းခြင်း......

ဟူသောတတိယသံဃိက၌ ဘုရားဓါတ်တော်အစစ်ရှိသော ရုပ်ပွါးဆင်းတုတော်ကို ရှေ့၌ထား၍ ဆိုခဲ့ပြီးသော နည်းဖြင့်လှူဒါန်းပါမူ ဇုဋ္ဌပမုခ ဧကတောသံဃိက အလှူဆိုသင့်ပါ၏။

ဘိက္ခုနီသံဃာသက်သက်အားလှူဒါန်းခြင်း ......

ဟူသောစတုတ္ထ၌လည်း ထိုနည်းအတူတည်း။ ။ယခုကာလ၌ကား ဘိက္ခုနီသံဃာမရှိပြီ။ ။၍အလှူ လေးပါးကားတိုက်ရှိသံဃာကိုပင့်၍ လှူသော အလှူမျိုးတည်း။

ပဉ္စမ-ဆဋ္ဌမ-သတ္တမအလှူ......

တိုက်ရှိသံဃာကုန်မတတ်နိုင်၍ ဘိက္ခုသံဃာတို့တိုက်မှရင်း ဘိက္ခုနီသံဃာတို့ တိုက်မှရင်း မိမိတို့အလိုရှိသမျှသံဃာကို တိုက်တာအကြီးအကြပ်တို့ထံလျှောက်တောင်း၍ လှူသောအလှူသည် ဥဒ္ဒိဿက သံဃိက အလှူမည်၏။ ပဉ္စမ ဆဋ္ဌမ သတ္တမ အလှူ သုံးပါးကားဥဒ္ဒိဿကသံဃိက

အလှူ သုံးပါးပေတည်း။ ဥဒ္ဒိသက ဆိုသည်ကား ဘယ်ပုဂ္ဂိုလ် ဘယ်သံဃာကိုဟု ဒါယကာက ရည်စူးသည်မဟုတ်။ တိုက်တာသံဃာအကြီးအကြပ်တို့ညွှန်းချရာပုဂ္ဂိုလ်ကိုလှူရသောအလှူတည်း။

ဤဥဒ္ဒိသက သံဃိက သုံးမျိုး၌ဒါယကာစိတ် မတတ်လျှင် သံဃဂတ ဒက္ခိဏာမြောက်ခဲကြောင်းကို အဋ္ဌကထာ၌ဤသို့ဆိုပေ၏။

သံဃဂတံ ဒက္ခိဏံ ဒဿာမီတိ ဒေယျဓမ္မံ ပဋိ-
ယာဒေတွာ ဝိဟာရံ ဂန္တွာ ဘန္တေ သံဃတော
ဥဒ္ဒိသိတွာ ဧကံ မဟာထေရံ ဒေထာတိ ဝဒတိ။
အထ သံဃတော သာမဏေရံ လဘိတွာ သာမ-
ဏေရော မေ လဒ္ဓေါတိ မညိတွာ အညထတ္တံ
အာပဇ္ဇတိ။ တဿ ဒက္ခိဏာ သံဃဂတာ န
ဟောတိ။ မဟာထေရံ လဘိတွာပိ မဟာထေရော
မေ လဒ္ဓေါတိ သောမနဿံ ဥပ္ပါဒေန္တဿာပိ န
ဟောတိယေဝ။

[အဋ္ဌကထာ။]

သံဃဂတံ၊ သံဃာ၌တည်သော။ ဒက္ခိဏံ၊ အလှူကို။ ဒဿာမိ၊ ငါလှူအံ့။ ဣတိ၊ ဤသို့ကြံ၍။ ဒေယျဓမ္မံ၊ လှူဘွယ်ဝတ္ထုကို။ ပဋိယာဒေတွာ၊ ဖိမ်၌စီမံပြီး၍။ ဝိဟာရံ၊ တခုသောကျောင်းတိုက်သို့။ ဂန္တွာ၊ သွား၍။ ဘန္တေ၊ အရှင်ဘုရားတို့။ သံဃတော၊ သံဃာမှ။ ဥဒ္ဒိသိတွာ၊ ညွှန်းချ၍။ ဧကံမဟာထေရံ၊ ထေရ်ကြီးဝါကြီးသိက္ခာတော်ကြီးတပါးကို။ ဒေထ၊ ပေးကြပါကုန်လော့။ ဣတိဝဒတိ၊ သည်ပုံလျှောက်တောင်းလေ၏။ အထ၊ ထိုအခါ၌။ သံဃတော၊ သံဃာတော်မှ။ သာမဏေရံ၊ သာမဏေငယ်ကို။ လဘိတွာ၊ ရ၍။ မေ၊ ငါ့အား။ သာမဏေရော၊ သာမဏေငယ်ကို။ လဒ္ဓေါ၊ ရအပ်၏။ ဣတိ၊ ဤသို့။ မညိတွာ၊ အောက်မေ့၍။ အညထတ္တံ၊

မကြည်မသက် သဒ္ဒါပျက်ခြင်းသို့။ အာပဇ္ဇတိ၊ ရောက်ခဲ့အံ့။ တသ္မာ၊ ထိုဒါယကာ၏။ ဒက္ခိဏာ၊ အလှူသည်။ သံဃဂတာ၊ သံဃာ၌တည်သည်။ နဟောတိ၊ မဖြစ်ပြီ။ မဟာထေရံ၊ ထေရ်ကြီး ဝါကြီး သိက္ခာကြီး ဆရာတော်ကြီးကို။ လဘိတ္ဝာပိ၊ ရသည့်အတွက်လည်း။ မေ၊ ငါ့အား။ မဟာထေရော၊ ထေရ်ကြီး ဝါကြီး သိက္ခာကြီး ဆရာတော်ကြီးကို။ လဒ္ဓေါ၊ ရပါပေ၏။ ဣတိ၊ ဤသို့။ သောမနဿံ၊ အပိုအမိုဝမ်းမြောက်ခြင်းကို။ ဥပ္ပါဒေန္တဿာပိ၊ ဖြစ်စေသော ဒါယကာ၏လည်း။ ဒက္ခိဏာ၊ အလှူသည်။ သံဃဂတာ၊ သံဃာ၌တည်သည်။ နဟောတိယေဝ၊ မဖြစ်သည်သာလျှင်တည်း။

[ရှေးအခါ၌ ဥဒ္ဒိဿကသံဃိက လှူဒါန်းသူပေါ်များကြ၍ တိုက်တာမှာအလှည့်ကျသံဃာစာရင်းနှင့်ထားရသည်။]

မထေရ်ကြီးကို ရပါလိုသည်ဟု လျှောက်တောင်းသော်လည်းတောင်းရာကိုညွှန်းချရသည်မဟုတ်။ စာရင်းအလှည့်ကျရောက်ရာကိုသာ ညွှန်းချရသည်။ သို့အတွက်ကြောင့်မထေရ်ကြီးဟုဆို၍ တောင်းသော်လည်း မထေရ်ကြီးကိုမရသာမဏေငယ် ကလေးများကို ရသော အလှည့်ရှိလေသတည်း။

သံဃိကဒါနအစစ်မြောက်လိုသောဒါယကာမှာမူကားရှေး၌ပြဆိုခဲ့ပြီးသော သံဃဂတစိတ်ကိုသာ ခိုင်မြဲစွာမြဲ၍ငါသည်အကျိုးကြီးပါးလို၍ သံဃိကအလှူကိုသာ လှူလိုရင်းဖြစ်သည်။ အရှင်သာရိပုတ္တရာ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်အစရှိသော ဘုရားတပည့်သား သံဃာအလုံးစုံသည်သာငါ၏အလှူခံဖြစ်သည်။ ယခုထေရ်ကြီးဝါကြီးဆရာတော်ကြီးရရှိသော်လည်းဤထေရ်ကြီး ဝါကြီး ဆရာတော်ကြီးသည် ငါ့အလှူခံမဟုတ်။ သာမဏေငယ်ကိုရသော်လည်း ဤသာမဏေငယ်သည် ငါ့အလှူခံမဟုတ်။ အလှူမြောက်ရုံမျှခံသမားဖြစ်သည်ဟု စိတ်နှလုံးခိုင်ခိုင်ထား၍ ရရှိသောပုဂ္ဂိုလ်

၏မျက်နှာကိုရင်း လောကကိုရင်း မကြည့်ဘဲ ရှုနိုင်ပါမှသံ ဃိကအစစ်ဖြောက်နိုင်သည် ဟုလိုပါသတည်း။ ခဲယဉ်း လှ၏။

သာမဏောယ်ကိုပင်ရသော်ရင်း အလင်္ကိဒ္ဒသီလကိုပင် ရသော်ရင်း အရှင်သာရိပုတ္တရာကို ရှိသေလေးမြတ်စွာ ပြု နိုင်သကဲ့သို့ ထိုသာမဏောယ် အလင်္ကိဒ္ဒသီလကိုလည်း ရှိ သေလေးမြတ်စွာ ပြုနိုင်ရသည်။ မပြုနိုင်လျှင်ပင် ထိုအလှူ ရှင်စိတ် အရှင်သာရိပုတ္တရာသို့မဆိုက်ပြီ။ သာမဏောယ် အလင်္ကိဒ္ဒသီလဘွင်သာဆိုက်တိုက်၍နေပြီ။

ဤအရာ၌အဋ္ဌကထာဝတ္ထုလာ၏........

ကျောင်းတိုက်တကာ သူကြွယ်တယောက်သည် သံဃ ဂတအလှူဖြောက်လို၍မိမိတိုက်မှာဥဒ္ဒိဿကသံဃာတပါး လျှောက်တောင်းလေ၏။ ဒုဿီလ ရဟန်းတယောက်ကိုရ လေ၏။ ဘုရားကို အရှိအသေအလေးအမြတ် ပြုသည်နှင့် ထပ်တူပြုပေ၏။ပြုံပုံကား နေရာကိုကောင်းမွန်စွာလိမ်းကျံ ၏။ အဘိုးတန် အထည်တို့ကိုခင်း၍ အထက်၌ဗိတာန်မျက် နှာကြက်ကြက်မိုး၏။ ဘုရားကိုပူဇော်သကဲ့သို့ ထိုဒုဿီလ ရဟန်းကို ပန်းနံ့သာအခိုးအထုံတို့ဖြင့် ပူဇော်ပေ၏။ ခြေ ဆေးခြင်း ခြေကိုနံ့သာဆီတို့ဖြင့်လိမ်းခြင်း ပျဉ်ဝပ်ခယမ်း ခြင်းများကိုပြု၍ အလွန်ရိုသေစွာကပ်လှူလေ၏။ ဒုဿီလ မှန်းသိလျက်အဘယ်ကြောင့် ဤသို့ရိုသေလေးမြတ်ခြင်းကို ပြုသနည်းဟု သူတပါးတို့ကဆိုကြသောအခါ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို လှူသောအလှူမဟုတ်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို ပြုသောအမှုစုမဟုတ်။ သံဃာကိုငါလှူသည်။ သံဃာကိုငါပြုသည်ဟုဆိုပေ၏။

ဗုဒ္ဓသ နိပစ္စကာရံ ကရောန္တော ဝိယ သံဃေ
စိတ္တီကာရေန ဒေယျဓမ္မံ အဒါသိ။

ဗုဒ္ဓသ၊သက်တော်ထင်ရှား ဘုရားမြတ်စွာအား။ နိပစ္စ

ကာရံ။ ရှိညွှတ်ဝပ်တွားခြင်းကို။ ကရောန္တော ဝိယ၊ ပြုသည် နှင့်အတူ။ သံဃေ၊ အရိယသံဃာ၌။ စိတ္တီကာရေန၊ ကြည်ညို ရိုသေခြင်းဖြင့်။ တဿ၊ ထိုဒုဿီလရဟန်းအား။ ဒေယျဓမ္မံ၊ လှူဘွယ်ဝတ္ထုများကို။ အဒါသိ၊ ကပ်လှူလေ၏။

[ဤကား မေးလျှောက်ရင်း ပုစ္ဆာတွင်ပါရှိသော သံဃိကဒါနတို့၏ သရုပ်အဓိပ္ပါယ်ကို လှူနည်းလှူပုံနှင့်တကွ ထုတ်ပြဖြေဆိုချက်ဘည်း။]

ပုစ္ဆာ၌ မပါသော်လည်း ထိုပါဠိတော်မှာ ပါရှိသော ပုဂ္ဂလိက တဆဲ့လေးပါးကိုပြဆိုဦးအံ့။

တိရစ္ဆာန်ပုဂ္ဂိုလ်	၁,
လူဒုဿီလ	၁,
လူသီလဝန္တ	၁,
သာသနာပပျာန်ရရသေ့	၁,
အရိယာပုဂ္ဂိုလ်	၈,
ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ	၁,
သဗ္ဗညုဘုရား	၁,
ပေါင်း	၁၄,

ဤတဆဲ့လေးတွင် လူသီလဝန္တဆိုသည်ကား သာသနာ ပ ဂဟဋ္ဌလူသီလဝန္တကိုဆိုသတည်း။

သရဏဂုံသုံးပါး ကောင်းစွာတည်၍ သာသနာတွင်း ပါဝင်သော လူဂဟဋ္ဌကိုကား အရိယာ ရှစ်ယောက် တွင် သောတာပတ္တိ ဖလသစ္ဆိကိရိယာယ ပဋိပန္နပုဂ္ဂိုလ်ဟု ဆို အပ်သော သောတာပတ္တိမဂ္ဂဋ္ဌ ပုဂ္ဂိုလ်မှာ သင်္ဂြိုဟ်သျှက် ပါဝင်သည်။

ဆိုကြောင်းအဋ္ဌကထာ၌......

သောတာပတ္တိဖလသစ္ဆိကိရိယာယ ပဋိပန္နေတိ ဧတ္ထ ဟေဋ္ဌိမကောဋိယာ တိသရဏဂတော ဥပါ- သကောပိ သောတာပတ္တိ ဖလသစ္ဆိ ကိရိယာယ

ပဋိပန္နောနာမ။ တသ္မိံ ဒိန္နဒါနံပိ အသင်္ချေယျံ အပ္ပမေယျံ။ ပဉ္စသီလေ ပတိဋ္ဌိတဿ ပန တတော ဥတ္တရိ မဟပ္ဖလံ။ ဒသသီလေ ပတိဋ္ဌိတဿ တတော ဥတ္တရိ မဟပ္ဖလံ ဥတ္တမကောဋိယာ ပန မဂ္ဂသမင်္ဂီ သောတာပတ္တိဖလသစ္ဆိကိရိယာယပဋိပန္နောနာမ။ တေသံ ဒိန္နဒါနံ။ တတော ဥတ္တရိ မဟပ္ဖလမေဝ။

ဟုဖွင့်ဆို၏။

သောတာပတ္တိဖလသစ္ဆိကိရိယာယ ပဋိပန္နေတိဧတ္ထ၊ သောတာပတ္တိဖလသစ္ဆိ ကိရိယာယပဋိပန္နေ ဟူသော ဤပါဠိတော်ပါဌ်၌။ ဟေဋ္ဌိမကောဋိယာ၊ အောက်ဆုံးဖြစ်သော အစွန်းအားဖြင့်။ တိသရဏဂတော၊ သရဏဂုဏ်သုံးပါးစွဲမြဲသော။ ဥပါသကောပိ၊ ဥပါသကအင်္ဂါနှင့် ပြည့်စုံသသူ လူဂဟဋ္ဌသည်လည်း။ သောတာပတ္တိဖလသစ္ဆိကိရိယာယ၊ သောတာပတ္တိဖိုလ်ကိုမျက်မှောက်ပြုခြင်းငှါ။ ပဋိပန္နောနာမ၊ ကျင့်ပေသောသူမည်ပါ၏။ တသ္မိံ၊ ထိုသရဏဂုဏ် သုံးပါး လုံသောသူ လူဥပါသကာ၌။ ဒိန္နဒါနံပိ၊ သဒ္ဓါကြည်ဖြူကျွေးမွေးပေးကမ်းသော ဒါနသည်လည်း။ အသင်္ချေယျံ၊ အဆအသင်္ချေ ဘဝအသင်္ချေအကျိုးပေးနိုင်၏။ အပ္ပမေယျံ၊ မနှိုင်းရှည့် သာသောအာနိသင် ရှိ၏။ ။ပဉ္စသီလေ၊ ပဉ္စသီလ၌။ ပတိဋ္ဌိတဿပန၊ တည်သော လူသီလဝန္တ ပုဂ္ဂိုလ် အား။ ဒိန္နဒါနံ၊ သဒ္ဓါကြည်ဖြူကျွေးမွေးပေးကမ်းသော ဒါနသည်။ တတော၊ ထိုသရဏဂုဏ်မျှတည်သသူ လူဂဟဋ္ဌ၌ ပြုသော ဒါနထက်။ ဥတ္တရိ၊ အလွန်။ မဟပ္ဖလံ၊ ကြီးသောအကျိုးရှိ၏။ ဒသသီလေ၊ဆယ်ပါးသီလတည်သူလူသီလဝန္တ၌။ ဒိန္နဒါနံ၊ သဒ္ဓါကြည်ဖြူကျွေးမွေးပေးကမ်းသောဒါနသည်၊ တတော၊ ထိုပဉ္စသီလ၌တည်သူ လူသီလဝန္တ ဂဟဋ္ဌ၌ပြုရသော ဒါနထက်။ ဥတ္တရိ၊ အလွန်။ မဟပ္ဖလံ၊ ကြီးသော အကျိုး ရှိ၏။ ဥတ္တမကောဋိယာပန၊ အစွန်းအားဖြင့်အထက်ဆုံး ကား။

မဂ္ဂသမင်္ဂီ၊ သောတာပတ္တိမဂ်နှင့်ပြည့်စုံသောပုဂ္ဂိုလ်သည်၊ သောတာပတ္တိဖလသစ္ဆိကိရိယာယ၊ သောတာပတ္တိဖိုလ်ကိုမျက်မှောက်ပြုခြင်းငှါ။ ပဋိပန္နကောနာမ၊ ကျင့်သောပုဂ္ဂိုလ်မည်၏။ ဧတဿ၊ ထိုသောတာပတ္တိမဂ္ဂဋ္ဌ ပုဂ္ဂိုလ် အား။ ဒိန္နဒါနံ၊ သဒ္ဓါကြည်ဖြူ ကျွေးမွေး ပေးကမ်း သော ဒါနသည်။ တတော၊ ထိုပုထုဇ္ဇန်ကိုလှူသောဒါနထက်။ ဥတ္တရိ၊ အလွန်။ မဟပ္ဖလံ ဟောတိ၊ အကျိုးကြီးမြတ်တော့သည်သာလျှင်တည်း။

ဤသို့သရဏဂုံသီလ စွဲမြဲကြသော ဂဟဋ္ဌဖြစ်သူ လူရှိန်းမ လူယောကျ်ားများသည် သောတာပန်အနီး၌တည်သော သောတာပတ္တိဖလ သစ္ဆိကိရိယ ပဋိပန္န ပုဂ္ဂိုလ်အရာ၌ပါဝင်ကြောင်းကိုဖွင့်ဆိုပေ၏။ —

[သာသနာထွန်း ပုထုဇ္ဇန်ရဟန်း ပုထုဇ္ဇန်သာမဏေတို့ကား ဆိုဘွယ်မရှိ။ ကေန္တပါဝင်လေတော့သည်။]

ပါဠိတော်၌ သရဏဂုံမျှ မရှိကြသော တရုပ်ကုလား အစရှိသော သာသနာမှ အပ ဂဟဋ္ဌဖြစ်သူတို့၌ ဒုဿီလတမျိုး သီလဝန္တတမျိုး အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်နှစ်မျိုး ခွဲခြမ်း၍ဟောတော်မူ၏။ သာသနာတွင်းဖြစ်သူ လူဂဟဋ္ဌ သာမဏေရ ဘိက္ခု ပုထုဇ္ဇန်များကိုကား ဒုဿီလ သီလဝန္တနှစ်မျိုး ခွဲခြမ်း၍မဟော။ ထိုသို့ပါဠိတော်မှာမဟောသော်လည်း အဋ္ဌကထာ၌ သရဏဂုံတည်သူ လူဂဟဋ္ဌကို အစတည်၍ပြသဖြင့် သီလဝန္တသာမဏေ သီလဝန္တရဟန်း တို့မှာ ဆိုဘွယ်ရာမရှိ ပါဝင်မှုထင်ရှားပြီ။

အလဇ္ဇီသာမဏေ ဒုဿီလသာမဏေ အလဇ္ဇီရဟန်း ဒုဿီလ ရဟန်းတို့၌မူကား အလှူခံပုဂ္ဂိုလ် တသွဲ့လေးတွင် အဝင်အပါဖြစ်မဖြစ် ဝိဝါဒရှိကြကုန်၏။

ကေန်စင်စစ် ပါဝင်ကြောင်းကို မိလိန္ဒပဉှာ ပါဠိတော်မြတ်ဖြင့် ဆုံးဖြတ်ဖြေဆိုအပ်၏။

"ဘန္တေ နာဂသေန ဂိဟိဒုဿီလဿစ သမဏ-
ဒုဿီလဿစ ကော ဝိသေသော"

အစရှိသည်ဖြင့် လူဒုဿီလနှင့် ရဟန်းဒုဿီလအဘယ်သို့ထူးကြပါသနည်းဟု မေးလျှောက်ရာ—

"ဒသယိမေ မဟာရာဇ ဂုဏာ သမဏဒုဿီ-
လဿ ဂိဟိဒုဿီလတော ဝိသေသေန အတိရေ-
ကာ၊ ဒသဟိစ ကာရဏေဟိ ဥတ္တရိ ဒက္ခိဏံ
ဝိသောဓေတိ"။

အစရှိသည်ဖြင့် ဖြေဆိုဟောကြားတော်မူပေ၏။

မဟာရာဇ၊မင်းကြီး။ ဂိဟိဒုဿီလတော၊ လူဒုဿီလထက်။ သမဏဒုဿီလဿ၊ရဟန်းဒုဿီလအား။ ဣမေဒသဂုဏာ၊ဤဆယ်ပါးသောဂုဏ်တို့သည်။ဝိသေသေန၊ အထူးအားဖြင့်။ အတိရေကာ၊ လွန်ကဲပေကုန်၏။ ဒသဟိစ ကာရဏေဟိ၊ဆယ်ပါးသောအကြောင်းတို့ဖြင့်လည်း။ ဥတ္တရိ၊ အလွန်။ဒက္ခိဏံ။ဒါယကာတို့၏ အလှူဒါနကို။ဝိသောဓေတိ၊ အကျိုးကြီးအောင် ချီးမြှောက်သုတ်သင်နိုင်၏။

[လူဒုဿီလဆိုသည်ကား မူဆိုးတံငါ စသည်တည်း။]

ဒသဂုဏ္ဏ ဒုဿီလဂုဏ် ၁၀-ပါး......

ထိုလူဒုဿီလထက် လွန်မြတ်သောဂုဏ် ၁၀-ပါးဆိုသည်ကား—

၁။ ဗုဒ္ဓေ၊ဗုဒ္ဓေါ်ပြိ သောဘဂဝါအရှင် အစရှိသောဘုရားဂုဏ်၌။သဂါရဝေါ၊ ရိုသေခြင်းရှိ၏။

၂။ ဓမ္မေ၊ သွာက္ခာတော ဘဂဝတာ ဓမ္မော အစရှိသော တရားဂုဏ်၌။ သဂါရဝေါ၊ရိုသေခြင်းရှိ၏။

၃။ သံဃော၊သုပ္ပဋိပန္နော အစရှိသော အရိယသံဃာဂုဏ်၌။ သဂါရဝေါ၊ ရိုသေခြင်းရှိ၏။
၄။ သပ္ပဟူစာရီသု၊ သီတင်းသုံးဘော်တို့၌။သဂါရဝေါ၊ရိုသေခြင်းရှိ၏။
၅။ ဥဒ္ဒေသပရိပုစ္ဆာသ။ ပါဠိအဋ္ဌကထာ သင်ကြားမှု၌။ ဝါယမတိ၊ လုံ့လမကောင်းရှိ၏။ သဝနဗဟုလော၊ တရားကျမ်းဂန်စကားကို ကြားရနာရများ၏။
၆။ မဟာရာဇ၊ မင်းကြီး။ ဒုဿီလော၊ ရဟန်းဒုဿီလပုဂ္ဂိုလ်သည်။ ဘိန္နသီလောပိ၊သီလပျက်ပြီးဖြစ်သော်လည်း။ ပရိသာဂတော၊ လူပရိသတ် ရှင်ပရိသတ် ဒ့လယ်သို့ရောက်သည်ရှိသော်။ အာကပ္ပံ၊ရဟန်းကောင်းတို့၏အသွင်အပြင်ကို။ဥပဋ္ဌပေတိ၊ ဖြစ်စေ၏။
၇။ ဂရဟာဘယာ၊ လူအများ ကဲ့ရဲ့မည်ကိုကြောက်သောကြောင့်။ကာယိကံ၊ ကာယကံမှုကိုရှင်း။ဝါစသိကံ၊ဝစီကံမှုကိုရှင်း။ ရက္ခတိ၊စောင့်၏။
၈။ အဿ၊ ထိုဒုဿီလရဟန်း၏။ စိတ္တံ၊ စိတ်သည်။ ပဓာနာဘိမုခံ၊ရသေ့သူတော် လူသူတော်အဖြစ်နှင့် ဘာဝနာတရားများကိုအားထုတ်ကာ နေရသော် ကောင်းမြတ်ရာ၏ဟု ပဓာနအမှု၌ရှေ့ရှုသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။
၉။ ဘိက္ခုသာမညံ၊ရဟန်းဟူသောသမုတ်ခြင်းသို့။ ဥပဂတော၊ ရောက်သည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။
၁၀။ မဟာရာဇ၊ မင်းကြီး။ သမဏဒုဿီလော၊ ရဟန်းဒုဿီလသည်။ ပါပံ၊မကောင်းမှုကို၊

ကရောစန္တော ပေါ ပြုပါသော်လည်း။ ပဋိသန္ဓိ၊ လျှိုလျှို ဗုက်ဗုက်။ အာစရတိ၊ ပြု၏။

[ဤကား ဂုဏ်ဆယ်ပါးတည်း။]

လူ ဒုဿီလ၌ ထိုဂုဏ်ဆယ်ပါးတွင် တပါးပါးမျှပြောပစရာမရှိ။ ထိုကြောင့် ထိုဂုဏ်ဆယ်ပါးတွင် တပါးပါးမျှပြောပစရာရှိလျှင်ပင် ရဟန်း ဒုဿီလက သာလွန် တော့သည်။ ရှေး၌ပြဆိုခဲ့ပြီးသော သီဟိုဠ်မင်းသည် ဤဂုဏ်ဆယ်ပါးတွင် "ဂရဟာဘာယာ ကာယိကံ ဝါစသိကံ ရက္ခတိ" ဟူသော သတ္တမဂုဏ်, "ပါပံ ပဋိသန္ဓိ အာစရတိ" ဟူသော ဒသမဂုဏ်များနှင့် ပြည့်စုံသည်ကို မြင်နိုင်သော ပညာရှိဖြစ်ပေသတည်း။ "ဘိက္ခု သာမည ဥပဂတော ဟောတိ" ဟူသော ဤပါဠိတော်ကို ထောက်မြော်၍ ထိုဒုဿီလသည် ငါရဟန်းဟူသော ပဋိညာဉ်ကို မစွန့်သေးသမျှ ကာလ ပတ်လုံး လူလည်း မဟုတ်သေး။ သာမဏေလည်း မဟုတ်သေး။ လူ သာမဏေတို့၏ အထက်ဖြစ်သော ရဟန်းထဲကပင်ရှိသေးသည်ကိုသိအပ်၏။

[ရှေး၌လည်း ဤအဓိပ္ပါယ်ကို အထပ်ထပ်ပြဆိုခဲ့လေပြီ။]

ထိုဒုဿီလ ရဟန်းကို အမူလကအားဖြင့် ဒုဿီလ စကားနှင့် စွပ်စွဲဆဲရေးမိသည်ရှိသော် ရဟန်းကောင်းကို စွပ်စွဲဆဲရေးမိသည်နှင့် အတူ စွပ်စွဲဆဲရေးသူ ရဟန်းတို့အား အာပတ်ကြီးတပ်၍ ပညတ်တော်မူသော ဝိနည်းပါဠိတော်မြတ်နှင့် ဤမိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်အလာသည် ညီညာလှ၏။ လူတို့က ထိုဒုဿီလရဟန်းကို စိတ်ကြမ်းနှုတ်ကြမ်းနှင့်စွပ်စွဲဆဲရေးမိရာ၌ကား ဆိုဘွယ်မရှိဟုသိထိုက်လှ၏။

ဘိက္ခု ဒုဿီလဒက္ခိဏာဝိသုဒ္ဓိအကြောင်း-၁၄-ပါး .....

ထိုဒုဿီလပုဂ္ဂိုလ်၌ လှူဒါန်းသူ ဒါယကာတို့၏ အလှူဒါန

အကျိုးကြီးရသော ဒက္ခိဏာ ဝိသုဒ္ဓိအကြောင်း ဆယ်ပါးဟူသည်အဘယ်နည်းဟူမူကား—

၁။ သော၊ထိုရဟန်းဒုဿီလပုဂ္ဂိုလ်သည်။ အာဟာဝကာဝစ ခါရဏာတာယပိ၊ တထောင့်ငါးရာ ကိလေသာ စစ်သွဲ၍ သူရဲတို့ကြီးယာဖြစ်ကုန်သော သက်နုံးသပိတ် ပရိက္ခရာတည်းဟူသော ချပ်ဝတ်မိန်ညိုတို့ကို ကိုယ်၌ဝတ်ဆင်သော အားဖြင့်လည်း။ ဒက္ခိဏံ၊ ဒါယကာတို့၏အလှူဒါနကို။ ဝိသောဓေတိ၊ အကျိုးကြီးအောင် ချီးမြှောက် သုတ်သင်နိုင်၏။

[“ဝိသုဇ္ဈတိတိ မဟပ္ဖလာဘာဝေနဝိသုဇ္ဈတိ။ မဟပ္ဖလံ ဟောတီတိ အတ္ထော”ဟူသောအဋ္ဌကထာဖွင့်ကိုထောက်၍ “ဝိသောဓေတိ”ပုဒ်အနက်ကိုသိလေ။]

၂။ ဉာသိသာသညေ့ ဘဏ္ဍလိဂ် ကရဏာတောပိ၊ ရသေ့ ရဟန်းအနေ့ အထွေထွေသော အသွင်အပြင် အမူအရာကို ပြုသောအားဖြင့်လည်း။ဒက္ခိဏံ၊ဒါယကာတို့၏အလှူဒါနကို။ ဝိသောဓေတိ၊အကျိုးကြီးအောင်ချီးမြှောက်သုတ်သင်နိုင်၏။

၃။ သံဃာသမယမနုပဝိဋ္ဌတာယပိ၊ သံဃာသမယ၌အစဉ်သက်ဝင်သည်၏အဖြစ်အားဖြင့်လည်း။ဒက္ခိဏံ၊ဒါယကာတို့၏အလှူဒါနကို။ ဝိသောဓေတိ၊အကျိုးကြီးအောင်ချီးမြှောက်သုတ်သင်နိုင်၏။

၄။ ဗုဒ္ဓဓမ္မသံဃသရဏဂတတာယပိ၊ ဗုဒ္ဓသရဏဂုဏ် ဓမ္မသရဏဂုဏ် သံဃသရဏဂုဏ် တည်သောအားဖြင့်လည်း။ ဒက္ခိဏံ၊ ဒါယ

ကာတို့၏ အလှူဒါနကို။ ဝိသောခေတိ၊ အ
ကျိုးကြီးအောင်ချီးမြှောက်သုတ်သင်နိုင်၏။

၅။ ပဓာနာတိသယ နိကေတဝါသိတာယပိး
လွန်မြတ်သော ဘာဝနာတရားကို အား
ထုတ်ရာဌာနဖြစ်သောသံဃာတို့ကျောင်း၌
သာစွဲမြဲစွာ နေမှုရှိသော အားဖြင့်လည်း။
ဒက္ခိဏာ၊ဒါယကာတို့၏အလှူဒါနကို။ဝိသော
ခေတိ၊အကျိုးကြီးအောင် ချီးမြှောက်သုတ်
သင်နိုင်၏။

၆။ ဇိနသာသနဓရပရိယေသနတောပိ၊ ဘုရား
သာသနာတည်ရာအခွင့်ကိုရှာမှီးသောအား
ဖြင့်လည်း။ဒက္ခိဏာ၊ဒါယကာတို့၏အလှူဒါန
ကို။ ဝိသောခေတိ၊ အကျိုးကြီးအောင် ချီး
မြှောက်သုတ်သင်နိုင်၏။

၇။ ပဝရဓမ္မဒေသနတောပိ၊ မြတ်သောဓမ္မက
ထာအနုမောဒနာတရားကို ဟောပြောမှုရှိ
ပေသောအားဖြင့်လည်း။ဒက္ခိဏာ၊ဒါယကာ
တို့၏အလှူဒါနကို။ ဝိသောခေတိ၊အကျိုးကြီး
အောင်ချီးမြှောက်သုတ်သင်နိုင်၏။

၈။ ဓမ္မဒီပကတိပရာယဏတောပိ၊ပိဋကတ်သုံး
ဖြာဒေသနာ ဆိမ်းမီးလျှင် စိတ်၏ တည်ရာ
လည်းလျောင်းရာ ရှိသေးသော အားဖြင့်
သည်း။ဒက္ခိဏာ၊ဒါယကာတို့၏အလှူဒါနကို။
ဝိသောခေတိ၊အကျိုးကြီးအောင်ချီးမြှောက်
သုတ်သင်နိုင်၏။

၉။ ဗုဒ္ဓေါ၊ဘုရားသည်။ အဂ္ဂေါ၊ မြတ်၏။ ဣတိ၊
ဤသို့။ကေန္တဥဇုဒိဋ္ဌိတာယပိ၊စင်စစ်ဖြောင့်
စင်းသော အယူရှိသော အားဖြင့်လည်း။

ဒက္ခိဏာ၊ ဒါယကာတို့၏ အလှူဒါနကို။ ဝိ
သောဓေတိ၊ အကျိုးကြီးအောင် ချီးမြှောက်
သုတ်သင်နိုင်၏။

၁၀။ ဥပေါသထ သမာဒါန တောပိ၊ ဥပုသ်
ဆောက်တည်မှု ရှိသော အားဖြင့်လည်း။
ဒက္ခိဏာ၊ဒါယကာတို့၏အလှူဒါနကို။ ဝိသော
ဓေတိ၊ အကျိုးကြီးအောင်ချီးမြှောက် သုတ်
သင်နိုင်၏။

[ဤကား အလှူအကျိုးကြီးရသော အကြောင်းတရား ဆယ်ပါး
တည်း။]

ရဟန်းဇာတ်မရှိ ပကတိ လူသက်သက် ဖြစ်သောသူ
သည် သင်္ကန်းသပိတ်ပရိက္ခရာကို ဆောင်ခြင်းစသည်ကိုပြု
သော်လည်း ဒက္ခိဏာဝိသုဒ္ဓိဂုဏ်မဖြစ်။ မုံရွာလှေကူးအရပ်
၌ ဒါယိကာမကြီးတယောက်သည် ရဟန်းကြီးတပါးကိုမ
ကြည်ညိုနိုင်ရှိ၏။ အိမ်ပေါက်ဝ၌ နေ့တိုင်း ဆွမ်းရပ်လာ
သည်ကို နေ့တိုင်းကန်တော့၍ လွှတ်၏။ ဤအကြောင်းကို
လျှောက်ထားကြားသိရာ ထိုဒါယိကာမကြီးကို ဤသို့ဆုံး
မပေ၏။ ယခုအခါသာသနာတွင်း၌ ကြုံကြိုက်၍ ရှိသော
ဤမျက်စိနှစ်လုံးသည် ဒဿနာနုတ္တရိယ၏ အကြောင်းဖြစ်
ပေ၏။ ကြည်ညိုသောစိတ်ဖြင့် အရဟတ္တ ဓဇဖြစ်သော
သင်္ကန်းတော်ကိုမြင်ရခြင်းသည်ပဒေသရာဇ်ဧကရာဇ်စကြာ
မန္ဓာတ်မင်းတို့၏ စည်းစိမ်ကြက်သရေကို မြင်ရသည်ထက်
လွန်မြတ်၏။နတ်ပြည်ခြောက်ထပ်နတ်မင်းသိကြားမင်းတို့
၏ စည်းစိမ်ကြက်သရေကို မြင်ရသည်ထက် လွန်မြတ်၏။
ပုထုဇ္ဇန်ဗြဟ္မာမင်းတို့၏ ဘုန်းတန်ခိုးကြက်သရေကို မြင်ရ
သည်ထက်လွန်မြတ်၏။ ကြည်ညိုသောစိတ်ဖြင့်တကြိမ်တ
ခါမျှ မြင်ရခြင်းသည် အကုဋေမက အဘိုးထိုက်တန်၏။
တောသွားယောကျ်ားတယောက်သည် တောအရပ်တွင်

တောချုံပေါ်၌တင်၍ နေသောသက်နိုးတော်တပိုင်းတစိတ်ကို တွေ့မြင်လေရာ အရဟတ္တဖိုလ်ကို တွေ့မြင်ရပေသည်ဟု အလွန်ကြည်ညိုစွာရှိခိုးပူဇော်၍ သေလွန်သောအခါ ထိုစိဝရပူဇာအမင်္ဂလာကုသိုလ်နှင့်ပင် နတ်ရွာသုဂတိသို့ လားလေ၍ ငါတို့ဘုရားလက်ထက်၌ အကျွတ်ရဘူးသောစိဝရပူဇနီယဝတ္ထုများအပဒါန်ကျမ်းတွင်ထင်ရှားရှိ၏။

ဒါယိကာမကြီး၏သွမ်းတစ္စန်းသည် အဘယ်မျှလောက်အဘိုးတန်သနည်း။ သက်နိုးတော်ကို မြင်ရသောအမှုသည်အဘယ်မျှအဘိုးတန်လိမ့်မည်နည်း။သာသနာမရှိသောအခါ၌၍သက်နိုးတော်ကိုခြုံ၍နေ့စဉ်ကြွခဲ့ပါ့သက်နိုးတော်နှင့် ကျွန်တော်မ မျက်စိတွေ့ရှိပါရစေ, တနေ့နေ့လျှင် ငွေတရာ ပေးပါမည်ဆိုသော် ရနိုင်မည်လောဟု မေးပေ၏။ မရနိုင်ပါလျှောက်၏။ ထိုနောင်ငွေတထောင် ပေးသော် တသောင်းတသိန်းပေးသော် ရနိုင်မည်လောဟုမေးပေ၏။ မရနိုင်ပါလျှောက်၏။ ထိုအခါမှ တကာမကြီးမျက်စိကိုသက်နိုးတော်ရောင်ဖြင့် အဘိုးအနန္တပိုက်တန်အောင်ချယ်လှယ်၍ပေးပေသော ထိုရဟန်းကြီးကို ဆွမ်းကလေးတစ္စန်းလောက်နှင့် အကဲရောက်လို သင့်လျော်မည်လောဟုဆုံးမပေ၏။ထိုနေ့မှစ၍ ထိုဒါယိကာမကြီးမှာ မြင်တိုင်းကိုကြည်ညိုနိုင် သောသဒ္ဓါ ကောင်းကောင်း တည်လေ၏။

[ဤကဲ့သို့သောအနက်ကို " အာဟာဝကာဝစခေါရဏာတာယပိဒကျွဏ်ဝိသောခေတီ" ဟူသောပါဠ်ဖြင့်ပြတော်မူပေ၏။]

ဤဒက္ခိဏာဝိသုဒ္ဓိ၏ အကြောင်း ဂုဏ်ပုဒ် ဘယ်ပါး တို့တွင်အချို့သောဂုဏ်ပုဒ်မှာ ထိုဒုဿိလ ရဟန်း၌ကား နစ်မွန်းဘို့ဖြစ်၏။ ဉာဏ်လိမ္မာ၍ လှူဒါန်းသူမှာ ဒက္ခိဏာဝိသုဒ္ဓိဖြစ်ဘို့ဖြစ်၏၊ မလိမ္မာ၍စွပ်စွဲ ဆဲရေးသူမှာ အပြစ်လေးဘို့ဖြစ်၏။ ဤပါဠိတော်ကို ထောက်၍ ရဟန်းဒုဿိလ သည့်

အလှူခံတဆဲ့လေးပါးတွင်ပါဝင်ကြောင်းကိုသိအပ်၏။ ထိုသို့ဖြစ်ခဲ့သော်ရဟန်းဒုဿီလကိုလှူလျှင်မဟာဖလမဟာနိသံသမဖြစ်ဟု အဘယ်ကြောင့် ဟောတော်မူပြန်ပါသနည်း ဆိုရန်ရှိ၏။

သီလဝန္တ ရဟန်းကို လှူရသလောက် အကျိုး မကြီး၍ ဟောတော်မူသည်ဟုမှတ်ရမည်။

ပုဂ္ဂလိကတဆဲ့လေးတွင်တိရစ္ဆာန်ကိုလှူရာ၌အဆတရာသောအကျိုးကိုဟောတော်မူသည်။ သာသနာပလူဒုဿီလကိုလှူရာ၌ အဆ တထောင်သော အကျိုး, သာသနာပ လူသီလဝန္တကိုလှူရာ၌အဆတသိန်းသောအကျိုး, သာသနာပဈာန်ရရသေ့ကိုလှူရာ၌ အဆအကုဋေတသိန်းသောအကျိုး ရှေး၌ပြဆိုခဲ့ပြီးသောသရဏဂုံတည်သောသူ လူဂဟဋ္ဌမှစ၍ သောတာပတ္တိမဂ္ဂဋ္ဌပုဂ္ဂိုလ်တိုင်အောင် သောတာပတ္တိဖလသစ္ဆိကိရိယာယ ပဋိပန္နပုဂ္ဂိုလ်ကိုလှူရာ၌ အဆအသင်္ချေယျ အပ္ပမေယျအကျိုးကိုဟောတော်မူသည်။ ထိုနောက်အထက် အရိယာခုနစ်ယောက်, ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ, သဗ္ဗညုဘုရား, ဤကိုးပါးတို့၌လည်း အဆအသင်္ချေယျ အပ္ပမေယျအကျိုးကိုဟောတော်မူသည်။

အသင်္ချေယျချင်းချင်းအထူးကား......

ကောက်နယ်တလင်းတခုစာ၌မဟာပထဝီမြေမှုန့်သည်လည်း အသင်္ချေယျပင်ဖြစ်၏။ ။တရွာနယ်ရှိ မဟာပထဝီမြေမှုန့်သည်လည်း အသင်္ချေယျပင် ဖြစ်၏။ ။တမြို့ နယ်တွင်းရှိ မဟာပထဝီမြေမှုန့်သည်လည်းအသင်္ချေယျပင်ဖြစ်၏။ ဤသို့စသည်ဖြင့်အသင်္ချေယျချင်းကွာပုံကိုအဋ္ဌကထာ၌ပြပေ၏။

ထိုတဆဲ့လေးတွင် ရှေးရှေးပုဂ္ဂိုလ်ကိုလှူသောအလှူထက်နောက်နောက်ပုဂ္ဂိုလ်ကိုလှူသောအလှူသည် မဟာဖလမဟာ

နိသံသဖြစ်၏။ နောက်နောက် ပုဂ္ဂိုလ်ကို လှူသော အလှူကို ထောက်စာသော် ရှေးရှေး ပုဂ္ဂိုလ်ကို လှူသော အလှူသည် မဟပ္ဖလမဟာနိသံသမဟုတ်၊ ထိုနည်းအတိုင်း တိရစ္ဆာန်စသည်ကို လှူသောအလှူထက် ဒုဿီလရဟန်းကို လှူသော အလှူသည် မဟပ္ဖလမဟာနိသံသဖြစ်၏။ သီလဝန္တရဟန်းနှင့် ထောက်စာသည် ရှိသော် ဒုဿီလရဟန်းကို လှူသော အလှူသည် မဟပ္ဖလမဟာနိသံသမဟုတ်။ ဒုဿီလရဟန်းမှ ထောက်စာသော် သီလဝန္တပုထုဇ္ဇန်ရဟန်းကိုလှူသောအလှူသည် မဟပ္ဖလမဟာနိသံသဖြစ်၏။ အရိယာ ပုဂ္ဂိုလ်မှ ထောက်စာသော်သီလဝန္တပုထုဇ္ဇန်ရဟန်းကိုလှူသောအလှူသည် အကျိုးအာနိသင် မကြီးသော အလှူပင် ဖြစ်ပြန်၏။ ဤသို့ အထက်ပုဂ္ဂိုလ်ကို ထောက်၍ ဒုဿီလ ရဟန်းကို လှူသောအလှူသည်မဟပ္ဖလမဟာနိသံသမဖြစ်ဟုဟောတော်မူသတည်း။

အရိယာပုဂ္ဂိုလ်ကို လှူရသောအခွင့်သည် လောက၌အလွန်နည်းပါး၏။ ပုထုဇ္ဇန်သီလဝန္တရဟန်းကို လှူရသောအခွင့်ကား အလွန်များပြား၏။ ထိုကြောင့်ပုထုဇ္ဇန်သီလဝန္တရဟန်းကိုမူကား မဟပ္ဖလမဟာနိသံသအရာ၌ပင်အမြဲထားရသည်။

"တိဏဒေါသာနိခေတ္တာနိ၊ ရာဂဒေါသာအယံပဇာ။
တသ္မာ ဝိဂတရာဂေသု၊ ဒိန္နံ ဟောတိ မဟပ္ဖလံ"။

စသော ဒေသနာတော်များ၌ကား ပုထုဇ္ဇန် သီလဝန္တရဟန်းသည် မဟပ္ဖလမဟာနိသံသ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်စု၌ အပပင်ဖြစ်ချေသည်။

[ဤသို့ဒေသနာတော်တို့၏အထူးအပြားကိုသိရာသည်။]

ဥဒသမပုစ္ဆာအဖြေပြီး၏။

တေရသမ ပုစ္ဆာအဖြေ

ရင်းသံဃိကဒါန တပါးတပါးကို လှူဒါန်းရခြင်းနှင့်အလှူခံ ပုဂ္ဂိုလ်တကာတို့၏ အထွဋ်အထိပ် ဖြစ်တော်မူသော သဗ္ဗညု ဘုရားရှင် တပါးတည်းကို ပုဂ္ဂလိက လှူဒါန်းရခြင်းသည် မည်သည့် အလှူက သာလွန်၍အကျိုးကြီးမည်ကို သိလိုပါသည်။

ဟူသောပုစ္ဆာ၌—

ရင်းဒက္ခိဏာဝိဘင်္ဂသုတ်ဒေသနာတော်မြတ်မှာ......

နတွေဝါဟံ အာနန္ဒ ကေနစိ ပရိယာယေန သံဃဂတာယ ဒက္ခိဏာယ ပါဋိပုဂ္ဂလိကံ ဒါနံ မဟပ္ဖလတရံဝဒါမိ။

အာနန္ဒ၊အာနန္ဒာ။ သံဃဂတာယ ဒက္ခိဏာယ၊သံဃိက အလှူမျိုးထက်။ ပါဋိပုဂ္ဂလိကံဒါနံ၊ ပုဂ္ဂလိကအလှူမျိုးကို။ ကေနစိ ပရိယာယေန၊ တစုံတခုသော အကြောင်းပရိယာယ်ဖြင့်။ မဟပ္ဖလတရံ၊ သာလွန်၍အကျိုးကြီးသည်ဟူ၍၊အဟံ၊ ငါဘုရားသည်။ နတွေဝဝဒါမိ၊ ဟောတော်မမူသည်သာလျှင်တည်း။

ဟူ၍ တင်းတင်းကြပ်ကြပ် ဟောတော်မူအပ်သောအမိန့်တော်မြတ် ရှိချေသောကြောင့် သံဃိကအလှူမျိုးထက် တစုံတခုသော ပုဂ္ဂလိကအလှူမျိုးက အကျိုးသာလွန်၍ကြီးသည်ဟုမဖြေဝံ့ချေ။

အဋ္ဌကထာ၌လည်း......

သံဃေ စိတ္တီကာရံ ကာတုံ သက္ကောန္တဿ ဟိ

နိဿာသဝေ ဒိန္နဒါနတော ဥဒ္ဓိသိတ္တာ ဂဟိတော
ဒုဿီလေပိ ဒိန္နဒါနံ မဟပ္ဖလတရမေဝ။

ဟုမိန့်တော်မူ၏။

သံဃေ၊သံဃာ၌။စိတ္တိကာရ၊ရိုသေခြင်းအမှုကို။ကာတုံ၊ ပြုခြင်းငှါ။ သက္ကောန္တဿ၊ တတ်စွမ်းနိုင်သောသူအား။ နိဿာသဝေ၊ ရဟန္တာ့ဝပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၌။ ဒိန္နဒါနတော၊ လှူရသောအလှူထက်။ဥဒ္ဓိသိတ္တာ၊သံဃာမှည္ဟွန်းချ၍။ဂဟိတော၊ ရယူအပ်သော။ ဒုဿီလေပိ၊ဒုဿီလရဟန်း၌သော်လည်း။ ဒိန္နဒါနံ၊လှူအပ်သောအလှူသည်။မဟပ္ဖလတရမေဝ၊အလွန် အကျိုးကြီးသေးသည်သာလျှင်တည်း။

ဟူ၍ တင်းတင်းကြပ်ကြပ်ပင် မိန့်ဆိုလျက် ရှိပြန်ချေ သည်။ သို့သော်လည်း—

"သံဃေ တုံ့ ဂေါတမိ ဒေဟိ။သံဃေ တေ ဒိန္နေ အဟဉ္စေဝ ပူဇိတော ဘဝိဿာမိ သံဃောစ"

ဟူသော ပါဠိတော်မြတ် အဖွင့်၌ ဤပုဏ္ဏာ ဝိဝါဒနှင့် တကွ အဋ္ဌကထာဝိနိစ္ဆယကိုပြဆိုဦးအံ့။

မိထွေးတော် ဂေါတမီသည် သက်နီးနှစ်စုံကို မြတ်စွာ ဘုရားအား လှူဒါန်းရာ တစုံကိုသာခံတော်မူ၍ တစုံကို သံဃာအား လှူလော့ဟု ဟောတော် မူရာ၌ အဘယ် ကြောင့် မြတ်စွာဘုရားသည် သံဃာအား အလှူစေခိုင်း တော်မူလေသနည်းဟူ၍ ပုဏ္ဏာစကားဖြစ်ပွါးရာ၌ ဝိတဏ္ဍာ ပါဒိဆရာတို့က ဘုရားကိုလှူသည်ထက် သံဃိကဒါနက သာလွန်၍ အကျိုးကြီးသောကြောင့် တစုံကို သံဃာအား အလှူစေခိုင်းတော်မူသည်ဟုဖြေ၏။

ထိုဝါဒကိုပယ်၍ဤသို့အဋ္ဌကထာ၌ဖြေဆိုဆုံးဖြတ်၏........

နဲ ဟိ ဋ္ဌာမသ္မိံ လောကေ ပရသ္မိံ ဝါပနဗုဒ္ဓသာ
သေဋ္ဌော သဒိသော ဝါ ဝိဇ္ဇတိ။ ယမာဟ ဒက္ခိဏေ-
ယျာနံ အဂ္ဂတံ ဂတော၊ ပုညတ္ထိကာနံ ဝိပုလဖလေ-

သိနဒ္ဓိ ဝစနတော သဏ္ဌာရော ဥတ္တရိတရော ဒက္ခိ-
ဏောယျောနာမ နတ္ထိ၊ တသ္မာသာ ဆာ၊ စေတနာ
ကေတော ဟုတွာ ဒိယရဏ္ဍ် ဟိတာယ သုခါယ
ဘဝိဿန္တီတိ ဒါပေသိ။

[အဋ္ဌကထာပါဠိ၊]

အမိပ္ပါယ်ကား ဘုရားကိုလှူသော ပုဂ္ဂလိကအလှူထက်
သံဃာကိုလှူသော သံဃိကအလှူက သာလွန်၍ အကျိုး
ကြီးသောကြောင့် သံဃာကို အလှူစေခိုင်းတော် မူသည်
မဟုတ်။ ဘုရားထက် မြတ်သော ပုဂ္ဂလိကအလှူခံ သံဃိက
အလှူခံဟူ၍မရှိပြီ။ ထိုကြောင့် မိထွေးတော်အား တစုံသော
သက်နိုးအဘွက် ငါဘုရား၌ စေတနာသုံးတန်ဖြစ်ပြီ။သံဃာ
ကို လှူသော် တစုံသောသက်နိုးအဘွက် သံဃာ၌ စေတနာ
သုံးတန်ဖြစ်ပြန်ရာ၏။ ထိုစေတနာ ခြောက်တန် တို့သည်
မိထွေးတော်အား ရှည်မြင့်စွာသော ကာလပတ်လုံး ချမ်း
သာစီးပွါး များခြင်းအကျိုး၌ ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့ဟု နှလုံးပိုက်
တော်မူ၍ တစုံကို သံဃာအား အလှူစေခိုင်းတော်မူသည်
ဟု ဖြေဆိုဆုံးဖြတ်ပေ၏။ ၍အဋ္ဌကထာဝိနိစ္ဆယအလိုသော်
ဘုရားတပါးကိုလှူရသော ပုဂ္ဂလိကဒါနသည် သံဃိကဒါန
ခုနစ်ပါးထက်ပင် သာလွန်၍ အကျိုးကြီးမြတ်သည်ဟု ဖြေ
ဆိုရန်ရှိ၏။

[ထိုသို့ ဖြေဆိုခဲ့သော် ယခင် ပါဠိတော်နှင့် မဆန့်ကျင်လေဟူမူ
ပါဠိတော်မှာ ဘုရားဘပါးကိုလှူသော ဗုဒ္ဓပုဂ္ဂလိကဒါနကိုချန်လှပ်၍ ဟော
တော်မူသည်ဟုယူလျှင် မဆန့်ကျင်ရာပြီ။]

တနည်းကား ....

မိထွေးတော်သည်ကား ယခုဘဝ၌ပင်ရဟန္တာမ ဖြစ်၍
ဘဝဆုံးတော့မည့်သူဖြစ်ပေရကား ထိုစီဝရဒါန အကျိုးအ
ဘွက်နှင့် မိထွေးတော်အပေါ် ၌ ဖြေခါဘွယ်ကိစ္စမရှိပြီ။

စင်စစ်မူကား တစုံသော သက်နှုန်းဖြင့်ပင်လျှင် ကိုယ်တော်မြတ်မှာ မျှတရန်ကိစ္စပြီးပြီဖြစ်၍ ဒုတိယအစုံသည် အပိုဖြစ်၏၊ မြတ်စွာဘုရားတို့မည်သည် အပိုအမိုအတွက် ဘယ်သူ့ကိုငါပေးမည်ဟု ပစ္စည်းလေးပါးတို့၌ ကြောင့်ကြစိုက်ခြင်းမရှိကုန်။ ထိုကြောင့် အပိုဖြစ်သည့် အတွက်ကြောင့် သံဃာကိုလှူလော့ဟု စေခိုင်းတော်မူသည်။ သံဃာကို လှူလျှင် ငါဘုရားကိုလည်းလှူသည်မည်ပါ၏ဟု ဟောတော်မူသည်မှာလည်း ထိုအခါမိထွေးတော်စိတ်ကို စောင့်တော်မူသော အားဖြင့်ဟောတော်မူသည်။ ။ဤသို့ဖြေဆိုလျှင်လည်းသင့်မြတ်ရာပါ၏။

[ဤသို့ဖြေခဲ့သော ယခုမေးလျှောက်ရင်း ပုစ္ဆာမှာ ပကတိအတိုင်း ပင်ရှိပြန်၏။]

သံဃိကဒါန ခုနှစ်ပါးထက် မြတ်စွာဘုရား တပါးကိုလှူရသောပုဂ္ဂလိကဒါနသည် သာလွန်၍ အကျိုးကြီးမကြီးကို ဘယ်သို့ဖြေဆိုမည်နည်း ဟူမူ။

"နတွေဝါဟံ အာနန္ဒ ကေနစိ ပရိယာယေန သံဃဂတာယ ဒက္ခိဏာယ ပါဋိပုဂ္ဂလိကံ ဒါနံ မဟပ္ဖလတရံ ဝဒါမိ"ဟူသော အမိန့်တော်မြတ်ကလည်း ကြပ်တဲ့, အတုမရှိသောဘုရားတည်းဟူသော အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်ထက် သံဃိက အလှူခံ ခုနစ်ရပ်တွင် ဘယ်အလှူခံက သာလွန်သည်ဟု ဆို၍လည်းမဘွယ်,ငါတို့နှယ် သူများနှင့်တန်သော ပုစ္ဆာ မဟုတ်ချေ။သံဃိကခုနစ်ပါးထက် ဘုရားတပါးကိုလှူသော ပုဂ္ဂလိကဒါနကသာလွန်၍ အကျိုးကြီးမြတ်သည်ဟု သာဓကဂါထာနှင့်တကွ အဋ္ဌကထာဖြေဆိုချက်အတိုင်းကိုသာ မှတ်ကုန်ရာသည်။

ဤအရာ၌ ပညာရှင်တို့ ဆင်ခြင်ရန်ရှိသည်ကိုခန့်ခွဲ........

သက်တော်ထင်ရှား ရှိတော်မူသော သဗ္ဗညု မြတ်စွာ

ဘုရားကြီးကို ကိုယ်တိုင်ဒိဋ္ဌတွေ့ကြုံရ၍လျှုရသော သဗ္ဗညု ဗုဒ္ဓပုဂ္ဂလိက ဒါနဥ္စကား အဋ္ဌကထာ ဖြေဆိုတော်မူသည့် အတိုင်း မှတ်ရပြီ။ သက်တော် ထင်ရှား ရှိတော် မူသော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားကြီးပရိနိဗ္ဗာန်စံလွန်တော်မူပြီးသော ယခုအခါ၌ ပရိနိဗ္ဗာန် စံလွန်တော်မူပြီးသော မြတ်စွာ ဘုရားကြီးကို အာရုံပြု၍ ကိုယ်စားတော်မြတ် ဖြစ်တော် မူသော ရုပ်ပွါးတော် ဆင်းတုတော်မြတ်ကို လှူဒါန်းသော ကုသိုလ်နှင့် သက်သက်သော သံဃိကဒါန ကုသိုလ်သည် အဘယ်ကသာမည်နည်း။ ။ဘုရားတည်သော ကုသိုလ် နှင့် သံဃိကကျောင်း ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းသော ကုသိုလ် သည် အဘယ်ကသာမည်နည်းဟု ကြံဘွယ်ရှိချေ၏၊ ။ အဘယ်ကြောင့်ကြံဘွယ်ရှိသနည်း။

တိဋ္ဌန္တေ နိဗ္ဗုတေစာပိ၊ သမေ စိတ္တေ သမံ ဖလံ။
စေတောပဏိဓိဟေတူဟိ၊ သတ္တာဂစ္ဆန္တိ သုဂ္ဂတိံ။

ဟုဝိမာနဝတ္ထုမှာလာရှိပြီ။

အဓိပ္ပါယ်ကားသဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားကြီးကို ကိုယ်တိုင် တွေ့ကြုံရသည်ဖြစ်စေ, မတွေ့ကြုံရသည်ဖြစ်စေ, စိတ်တွေ့ သာပဓာနဖြစ်သည်။ စိတ်သည်သာ သုဂတိနိဗ္ဗာန်အကျိုး ကိုပေးနိုင်သည်။ ထိုကြောင့် သက်တော်ထင်ရှားရှိ၍ကိုယ် တိုင်တွေ့ရသည်ဖြစ်စေ, ပရိနိဗ္ဗာန်စံပြီးဖြစ်၍ ကိုယ်တိုင်မ တွေ့ရသည်ဖြစ်စေ, စိတ်စေတနာ သဒ္ဓါတူမျှကြပါမူကား အကျိုးအတူတူပင်ဖြစ်သည်ဟူလို၊ စိတ်စေတနာသဒ္ဓါတူမျှ ရန် အရေးမခက်လော။ ။သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားကြီးကို ကိုယ်တိုင်ဒိဋ္ဌ တွေ့မြင်ရသောစိတ်နှင့် ရုပ်ပွါးတော်မျှကို တွေ့မြင်ရသောစိတ်သည်တူနိုင်မည်လော။အဘယ်မျှကွာ လှမ်းကြလိမ့်မည်ဟုကြံဘွယ်ရှိ ချေ၏။ကြံကြလေကုန်၊

ဩဝါဒကထာ

[ယခုအခါ ဤပုစ္ဆာဘဆဲ့သုံးပါးကို လျှောက်ထားသူ ဒါယကာတို့ အားနှလုံးထားကြရန် ဥပရိပဏ္ဏာသ ဗာလပဏ္ဍိတသုတ်မှလာသော ကာဏကစ္ဆပေါပမ ဒေသနာတော်အရနှင့် ဩဝါဒပေးလိုက်အံ့။]

ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ သေယျထာပိ၊ ဥပမာဆိုသည်ရှိသော်ကား။ ပုရိသော၊ တဦးသောယောကျ်ားသည်။ ဧကစ္ဆိဂ္ဂလံ၊ အပေါက်တခုသာရှိသော။ ယုဂံ၊ ထမ်းပိုးတခုကို။ မဟာသမုဒ္ဒေ၊ မဟာသမုဒ္ဒရာအလယ်၌။ ပက္ခိပေယျ၊ ချထားလေရာ၏။ တမေနံ၊ ထိုထမ်းပိုးကို။ ပုရတ္ထိမောဝါတော၊ အရှေ့အရပ်မှလာသောလေသည်။ ပစ္ဆိမေန၊ အနောက်အရပ်သို့။ သံဟရေယျ၊ ရွေ့စေရာ၏။ ပစ္ဆိမောဝါတော၊ အနောက်အရပ်မှလာသောလေသည်။ ပုရတ္ထိမေန၊ အရှေ့အရပ်သို့။ သံဟရေယျ၊ ရွေ့စေရာ၏။ ဥတ္တရောဝါတော၊ မြောက်အရပ်မှလာသောလေသည်၊ ဒက္ခိဏေန၊ တောင်အရပ်သို့။ သံဟရေယျ၊ ရွေ့စေရာ၏။ ဒက္ခိဏောဝါတော၊ တောင်အရပ်မှ လာသောလေသည်။ ဥတ္တရေန၊ မြောက်အရပ်သို့။ သံဟရေယျ၊ ရွေ့စေရာ၏။ တတ္ထ၊ ထိုမဟာသမုဒ္ဒရာ၌။ ကာဏော၊ မျက်စိနှစ်လုံးကွယ်ဆုံးပြီးသော။ ကစ္ဆပေါ၊ လိပ်ငယ်သည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ သော၊ ထိုလိပ်ငယ်သည်။ ဝဿသတဿ၊ အနှစ်တရာသည်ရင်း။ ဝဿသဟဿဿစ၊ အနှစ်တထောင်သည် ရင်း။ အစ္စယေန၊ လွန်သောအခါမှ။ သကိံ၊ တကြိမ်။ ဥမ္မုဇ္ဇေယျ၊ ပေါ်ရာ၏။

ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ တံ၊ ထိုလိပ်ငယ်ကို။ ကိံ မညထ၊ အဘယ်သို့ သိကြကုန်မည်နည်း။ သော ကာဏော ကစ္ဆပေါ၊ ထိုလိပ်ကာဏ်းသည်။ ဧကစ္ဆိဂ္ဂလေ၊ တခုသောအပေါက်ရှိသော။ အမုကသ္မိံ ယုဂေ၊ ထိုထမ်းပိုး၌။ ဂီဝံ၊ ဦး

ခေါင်းလည်ပင်းကို။ ပဝေသေယျအပိနု၊ သွင်းမိ နိုင်မည်လော။ဉာတိ၊ ဤသို့မေးတော်မူ၏။ဘန္တေ၊ အရှင်ဘုရား။ဧတံ၊ ဤသို့သွင်းမိမှုသည်၊နော ဟိ ဖြစ်နိုင်ခွင့်မရှိပါ။ပန၊ထိုသို့ပင် မရှိသော်လည်း။ဘန္တေ၊အရှင်ဘုရား။ကာဒါစိ၊ရံခါ။ဒီဃဿ၊ ရှည်လျားစွာသော။ အဒ္ဓုနော၊ ကာလ၏။ အစ္စယေန၊ လွန်သောအခါ၌၊ ယဒိပဝေသေယျ။ သွင်းမိသော် သွင်းမိရာပါသေး၏။ဉာတိ၊ ဤသို့လျှောက်ကြကုန်၏။

ဘိက္ခဝေ၊ရဟန်းတို့။ သော ကာဏော ကစ္ဆပေါ၊ထိုလိပ်ကာဏ်းသည်။ဧကစ္ဆိဂ္ဂလေ၊ တခုသောအပေါက်ရှိသော။ အမုကသ္မိံ ယုဂေ၊ထိုထမ်းပိုး၌။ ဂီဝံ၊ဦးခေါင်းလည်ပင်းကို။ ခိပ္ပတရံ ပဝေသေယျ၊ သွင်းမိရန်အခွင့် အလွန်မြန်သေး၏။ ဘိက္ခဝေ၊ရဟန်းတို့။သကိံ၊ တကြိမ်။ ဝိနိပါတဂတေန၊ အပါယ်ဘုံသို့ကျရောက်လေသော။ဗာလေန၊သူမိုက်သည်။တတော၊ ထိုလိပ်ကာဏ်းလည်ပင်းထမ်းပိုးပေါက်၌ သွင်းမိခြင်းထက်။မနုဿတ္တံ၊ လူ့ဘဝသို့တဖန် ပြန်လာရန်အခွင့်ကို၊ဒုလ္လဘတရံ၊အလွန်ရခဲလှ၏ဟူ၍။အဟံ၊ငါဘုရားသည်။ ဝဒါမိ၊ ဟောတော်မူ၏။ တံ၊ ထိုသို့အလွန်ရခဲ ခြင်းသည်။ ကိဿဟေတု၊အဘယ်ကြောင့်နည်းဟူမူ။ဘိက္ခဝေ၊ရဟန်းတို့။ ဧတ္ထ၊ ဤအပါယ်ဘုံ၌။ ဓမ္မစရိယာ၊တရားကျင့်ရန်အခွင့်သည်။ နတ္ထိ၊မရှိ။ သမစရိယာ၊ကောင်းမွန်ညီညွတ်စွာကျင့်ရန်အခွင့်သည်။ နတ္ထိ၊မရှိ။ ကုသလကိရိယာ၊ကုသိုလ်ပြုရန်အခွင့်သည်။နတ္ထိ၊ မရှိ။ ပုညကိရိယာ၊ ကောင်းမှုပြုရန်အခွင့်သည်၊နတ္ထိ၊ မရှိ။ဘိက္ခဝေ၊ရဟန်းတို့။ ဧတ္ထ၊ဤအပါယ်ဘုံ၌။ အညမညခါဒိကာ၊ အချင်းချင်း သတ်ပုတ် ညှဉ်းဆဲခြင်းသည်သာလျှင်။ ဝတ္တတိ၊ ဖြစ်၏။ ဒုဗ္ဗလခါဒိကာ၊ အားနည်းသူကိုသတ်ပုတ်ညှဉ်းဆဲခြင်းသည်။ဝတ္တတိ၊ဖြစ်၏။

[၎င်းပါဠိတော်အနက်။]

လေးကျွန်း လုံးကို တပြင်တည်း ပတ်၍နေသော အန

ယူဇနာရှစ်သောင်းနှစ်ထောင်, အလျားပတ်လည်ယူဇနာ သုံးသန်းကျော် ရှိသော မဟာသမုဒ္ဒရာကြီး မှာ ဇမ္ဗူဒီပါမှ တောင်ဘက်သမုဒ္ဒရာအလယ်၌ဂုင်းထမ်းပိုးကိုချထားရာ၏။ မြောက်ကျွန်း မြောက်ဘက် သမုဒ္ဒရာ အလယ်၌ ထိုလိပ်ကာဏ်းရှိနေရာ၏၊ ထမ်းပိုးလည်း လေရေ ဆောင်ရာမျောပါ၍နေရာ၏။ လိပ်ကာဏ်းလည်း ရောက်မိရောက်ရာလှည့်လည်၍နေ၏။ ထမ်းပိုးလည်း မဆွေးမပုတ် ခဲ့သော် လိပ်ကာဏ်းလည်း အသက်ရှည်ခဲ့သော် ကမ္ဘာကြီး မပျက်မီအတွင်း လည်ပင်းနှင့် ထမ်းပိုးပေါက်စွပ်မိရာသေး၏။ အပါယ်ဘုံသို့တကြိမ်ကျရောက်၍ သွားသောသူသည်တဘန်လူ့ပြည်သို့ ပြန်လာရန် အခွင့်သည် ထိုထက် ကြုံကြိုက်ခဲလှ၏ဟုအဌကထာတို့၌ဖွင့်ကြပေကုန်၏။

အဘယ်ကြောင့်ထိုမျှလောက်ခဲယဉ်းလှလေသနည်းဟူမူ သုဂတိဘဝသို့ရောက်မှုမည်သည် သေခါနီးမရဏာသန္နဇောမှာ ကုသိုလ်ဇောစော၍ ကုသိုလ်အာရုံကို အောက်မေ့ထင်မြင်၍သေရမှ သုဂတိဘဝသို့ ရောက်မြဲ ဓမ္မတာ ရှိသည်။ သေခါနီး မရဏာသန္နဇောမှာ အကုသိုလ် ဇောစော၍ အကုသိုလ်အာရုံကို အောက်မေ့ထင်မြင်၍ သေခဲ့လျှင် အပါယ် ဘဝသို့သာ ကျရောက်မြဲ ဓမ္မတာ ရှိသည်။ အပါယ်ဘုံဆိုသည်ကား ကုသိုလ်မှန်း ကောင်းမှုမှန်း ဒါနမှန်း သီလမှန်း သိကြသော ဘုံမဟုတ်။ မျက်မြင်ဖြစ်သော နွားကျွဲ ခွေး ဝက် ကြက် ငှက် သန်း ကြမ်းပိုး ပိုးရွခြပုန်းအစ ရှိသောအပါယ်ဘုံသားတို့၏စိတ်နေပုံကိုရှု။

ထိုကြောင့် သေခါနီးမှာကုသိုလ်ဇောစော၍ ကုသိုလ်အာရုံကို အောက်မေ့ ထင်မြင်၍ သေကြရာရန် အခွင့်အဘယ်မှာရှိနိုင်အံ့နည်း။ အားရှိအားခဲ့ သတ်ဖြတ်နှိပ်စက်လုယက်ညှဉ်းပန်းခြင်းမကောင်းမှုတို့ကိုမူကား နေ့ရှိသမျှဖြစ်ပွါးစေ၍နေကြကုန်၏။သေခါနီးမှာအကုသိုလ်ဇောစော၍

အကုသိုလ်အာရုံကို အောက်မေ့ ထင်မြင်၍သာ သေကြရကုန်သည်။ ရှေးသမ္ဗုဒ္ဓခါန် လေးပါးအရာ၌ ပြုခဲ့ပြီး သောအတိုင်း တယောက်တယောက်သောသတ္တဝါမှာ ရှေးရှေးကပြုခဲ့၍ အပါယ်သို့ချရန်အခွင့်ကိုစောင့်စား၍ နေကြကုန်သောအကုသိုလ် ကံဟောင်းတို့သည်လည်း ငါတို့၏နှလုံးထဲစိတ်ထဲမှာ အသေ့ချေ့ အသေ့ချေ့ မရေတွက်နိုင်အောင်ပါရှိ၍နေကြသည်။ ။အသစ်ဖြစ်သော အကုသိုလ် လက်ခံရှိခဲ့လျှင် ရှိတိုင်းထိုကံဟောင်းတို့ အခွင့်ရကုန်သည်။

ထို့ကြောင့် အပါယ်သို့တကြိမ် တခေါက် ကျရောက်၍ သွားသောသူမှာထိုကံဟောင်းတို့ ကောင်းကောင်းအခွင့်ရကြလေတော့သည်။ကံတခုလျှင်တဘဝကံတခုလျှင်တဘဝအစဉ်အတိုင်းအခွင့်ရကြသဖြင့်အပါယ်သို့တကြိမ်ကျခဲ့လျှင် ထိုအပါယ်ဘုံတို့၌ဘဝအသေ့ချေ့ အသေ့ချေ့ ကံဟောင်းတွေအတွက်ပင် ဆက်ကာ ဆက်ကာကျ၍ မဆုံးနိုင်မကုန်နိုင်ရှိကြ၏။ ဖြစ်ရာဖြစ်ရာဘဝတို့၌ အသစ်အသစ် ဖြစ်ပွါးသောအကုသိုလ်ကံသစ်တွေ အတွက်လည်းတမျိုး, ထို့ကြောင့် သမ္မောဟဝိနောဒနီ အမည်ရှိသော အဘိဓမ္မာဉာဏဝိဘင်းအဋ္ဌကထာကြီး၌။ ။လူ့ပြည်မှာ အနည်းငယ် မျှသောအကုသိုလ်ကံကလေးအတွက်ကြောင့်အပါယ်သို့ကျရောက်လေသောအခါ အသေ့ချေ့ အသေ့ချေ့ မရေတွက်သာ များလှစွာသော ကံဟောင်းတို့သည် နောက်ဘဝ သူကဆက်မည်ငါကဆက်မည်ဟု လုယက်ဗိုင်းဝန်း၍ နေကြကုန်၏။

ဥပမာဆိုသောဝါကား ......

လူ့ပြည်မှာ ပြည့်ရှင်မင်း အထံမှ အခွင့်ကြီးရ၍ ဘုန်းတန်ခိုးကြီးမား လှစွာသော အလွန်ဆိုးဝါးသော သူတယောက်သည် တိုင်းတွင်း နိုင်ငံတွင်းမှာ များစွာသောပြည်သူ လူအပေါင်းတို့ကို သတ်ဖြတ်ခြင်း ပစ္စည်း ဥစ္စာကို

သိမ်းယူခြင်း သွီးပျို သားပျိုတို့ကို သိမ်းယူခြင်းတို့ဖြင့် အတင်း အခမ္မ နှိပ်စက်၏။ ပြည့်ရှင်မင်းထံ ပေါက်ရောက်အောင် တစုံတယောက်သောသူမျှ မတတ်နိုင်ကြ။ ကာလရှည်ကြာစွာခံ၍ နေကြရ၏။ ကာလကြာမြင့်လတ်သော် ပြည့်ရှင်မင်းမနှစ်လိုသော အမှုငယ်တခုအတွက် ပြည့်ရှင်မင်းအမျက်ထွက်၍ အမှုရောက်လေ၏။ ထိုအခါမှ အခွင့်ရကြ၍ တိုင်းသူ ပြည်သား အပေါင်းတို့သည် ဝိုင်းကာညာကာ လာကြကုန်၍ ပြည့်ရှင်မင်းအား အကုန်လုံး လျှောက်ကြားကြကုန်၏။

[ဤဥပမာအတူတည်း။]

ထိုကြောင့် အနည်းငယ်မျှသော အကုသိုလ်ကံနှင့် အပါယ်ဘုံသို့တကြိမ်ကျရောက်၍ ထိုကံဟောင်းတို့ အတွက် တကမ္ဘာလုံး အပါယ်မှ မတက်ရဘဲ ငရဲသစ်ငုတ်ဖြစ်၍နေကြကုန်သော သူတို့သည် အသချေ်္ခ အသချေ်္ခ မရေတွက်နိုင်ရှိကြကုန်၏ဟု ဥပမာနှင့်တကွ ပြဆိုတော်မူပေ၏။

[မြတ်စွာဘုရားဟောတော်မူသော လိပ်ကာဏ်း ဥပမာနှင့် ဤအဋ္ဌကထာကြီးစကားသည် ညီညွတ်လှ၏။]

အပါယ်သို့ တကြိမ်ကျရောက်၍ သွားကြသောသူ အသိန်းအသောင်းတွင်မှ တယောက်တလေမျှသာ လူ့ပြည်သို့ပြန်သူရှိကြ၏။ ထိုကြောင့် "မနုဿဘာဝေါ ဒုလ္လဘော" ဟူ၍လည်း ဟောတော်မူသည်။

မေတ္တေယျ မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း ယခုအန္တရကပ်ကုန်၍ နောက်အန္တရဆုတ်ကပ်တွင် လူတို့အသက်တသိန်းတမ်း၌ ပွင့်တော်မူလတ္တံ့။ အနှစ် နှစ်သိန်း သုံးသိန်းမျှ သာသနာတော်တည်ထွန်း၍ ကွယ်လတ္တံ့။ အနှစ် နှစ်သိန်း သုံးသိန်းဆိုသော ကာလသည် ငရဲဘုံ၌ တဘာဝ နှစ်ဘာဝစာမျှသာ ရှိချေသည်။ မေတ္တေယျ မြတ်စွာဘုရား သာသနာ

ကွယ်သည့်နောက် ဤကမ္ဘာမှာ ပွင့်လာရန် ဘုရားမရှိပြီ။ ဤကမ္ဘာကုန်လျှင်လည်း သုညကမ္ဘာတွေ များစွာလာ၍ မှောင်တောကြီးအတိ သွားတော့မည်။ ယခုငါတို့ဂေါတမ မြတ်စွာဘုရားသာသနာတော်တွင် လူ့အဖြစ်ရှင်အဖြစ်ကို ရကြကုန်သောသူတို့မှာ နောက်ဘုရားသာသနာနှင့်အလွန် အခွင့် သင့်လျော်ကြကုန်၏။ အလွန် စခန်းဆိုက် တိုက်ကြကုန်၏။ လူ့အဖြစ်ကို ရကြသော်လည်း ရင်းနှီးရန်လက်ရှိ ဘုရားသာသနာနှင့် ကျွတ်လွတ်ရန် နောက်ဘုရားသာသနာ နီးလှစွာကို အလွန်ကြုံကြိုက်ခဲလှ၏။ ယခုကြုံကြိုက်ကြရပေကုန်၏။

ယခုသာသနာ၌ပြုသော ဒါနသီလဘာဝနာ ကုသိုလ်ကြောင့် ယခုဘဝမှ စုတေ၍ သာသနာ တည်ထွန်းရာ လူမျိုးမှာ ဖြစ်ရလျှင်လည်း ကုသိုလ်ပါရမီတရား ပွါးများခွင့်ရကြပြန်လတ္တံ့။ အထက်စတုမဟာရာဇ်မှာ ဖြစ်ရလျှင်လည်း မြတ်စွာဘုရား သားတော်အစစ် ဖြစ်ကြပေကုန်သော သောတာပန် သကဒါဂါမ် အရိယာ သူမြတ်တို့၏ အလယ်၌ဖြစ်၍ ဘုရားဂုဏ်ကျေးဇူးတရားတော်ဂုဏ်ကျေးဇူး သံဃာတော် ဂုဏ်ကျေးဇူး နက်နဲသော သတိပဋ္ဌာန် သမ္မပ္ပဓာန်စသော တရားစကားတို့ကို ကြားနာ၍ နေကြရလတ္တံ့။ တာဝတိံသာမှာ ဖြစ်လျှင်လည်း ထိုအတူပင်။ ထိုနတ်ပြည်တို့၌လည်း ယခုအခါ ဘုရားသာသနာ စည်ကားဆဲ စည်ကားတုန်းပေတည်း။ အစိုးရဖြစ်သော နတ်မင်းကြီး သိကြားမင်းကြီး တို့ကလည်း ဘုရားသားတော် အစစ် အရိယာပုဂ္ဂိုလ်တို့ပေတည်း။

ယခုအခါ စတုမဟာရာဇ်မှာ ဘုရားပရိနိဗ္ဗာန်စံ၍ အရက်လေးဆယ်ကျော် ငါးဆယ်ခန့်သာရှိသေးသည်။ တာဝတိံသာမှာ အရက်နှစ်ဆယ်ကျော်ခန့်သာ ရှိသေးသည်။ ယခုအခါ ဘုရားသာသနာ နတ်ပြည်ဗြဟ္မာ့ပြည်မှာထွန်း

ကားဆဲလွန်းကားတုန်းဖြစ်သည်။ ဘုရားလက်ထက်တော် ၌ရှိကြသော သာဝတ္ထိပြည်သူ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သူ အစရှိကုန်သော ကုဋေသိန်းသန်းမက များလှစွာ ကုန်သော မဇ္ဈိမတိုင်းသူ တိုင်းသား ဘုရားသားတော် သမီးတော်အစစ် ဖြစ်ကြပေကုန်သောသူတို့သည် ယခုအခါ စာတုမဟာရာဇ်မှာ အပြည့် တာဝတိံသာမှာ အပြည့် ယာမာ တုသိတာမှာ အပြည့် ရှိနေကြကုန်သည်။

မေတ္တေယျ ဘုရားအလောင်းတော်လည်း တုသိတာမှာရှိသည်။ ဘုရားပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မူသည့်နောက် အနှစ် နှစ်ဆယ်ကျော်ခန့်အတွင်းမှာဖြစ်ကြကုန်သော မဇ္ဈိမတိုင်းသူ တိုင်းသား ဘုရားသားတော် သမီးတော်တို့သည်း ယခု နတ်ပြည်မှာ အပြည့်ရှိကြသည်။ ထို့နောက် သီဟိုဠ်သို့ သာသနာတော်ရောက်၍ သီဟိုဠ်မှ ဖြစ်ကြကုန်သော ဘုရားသားတော် သမီးတော်အစစ်တို့လည်း ယခု နတ်ပြည်မှာ အပြည့်ရှိကြကုန်သည်။

ယခု လူတို့မှာ ဝိသာခါ အနာထပိဏ် အစရှိသော သူတို့ကို စာဆိုစာတွေ့နှင့် လွမ်းကြရကုန်သည်။ ယခုဘဝမှ သေ၍ နတ်ပြည်သို့ရောက်ကြလျှင် ဝိသာခါ အနာထပိဏ် အစရှိသော ဘုရားလက်ထက်တော်၌ သာဝတ္ထိပြည်သူ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သူ အစရှိသော ကုဋေသိန်းသန်းမကသော သူတို့နှင့်နတ်ပြည်သို့ကျမှ ဇာတ်ပေါင်းရကြကုန်လတ္တံ့။ ထိုအခါ ထိုသူတို့ကိုကြည်ညိုအားကျ၍ အဆုံးအမကို ခံယူ၍ သောတာပန်လည်းဖြစ်နိုင်၏။ သကဒါဂါမ်လည်းဖြစ်နိုင်၏။ ထိုသို့ပင် မဖြစ်ရသော်လည်း ယခုဘဝ၌ ပြုကြသော ဒါန သီလ ဘာဝနာကုသိုလ်ကြောင့် နတ်ပြည်မှသည်လူ့ပြည် ၌ လူ့ပြည်မှသည် နတ်ပြည်၌ ဆက်ကာဆက်ကာဖြစ်၍ မေတ္တေယျမြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်နှင့် တွေ့ကြ၍ အတုမရှိသော မြတ်စွာဘုရား၏ အနန္တဘုန်းတော် တန်ခိုး

တေဘ်တို့ကို ကိုယ်တိုင်ဒိဋ္ဌ ဘူးမြင်ကြရ၍ အကျွတ်တရားကို ရကြကုန်လတ္တံ့။

[ဤသို့ယခုဘ၀ ဘုရားသာသနာတော်တွင်း၌ ကြုံကြိုက်ရှိနေကြကုန်သော ယခုမျက်မြင် လူရှင်အပေါင်းတို့၏ စခန်းကောင်းထိုင်မိချက်ကို သိအပ်၏။]

ထိုသို့ ယခုဘဝမှစ၍ ပြဆိုလိုက်သော လမ်းစဉ်စခန်း စဉ်အတိုင်း ဖြောင့်မတ်စွာ သွားမှုမှာလည်း ဒါနကုသိုလ် မှုနှင့် မိတ်မချသာချေ။အားမကိုးသာချေ ရှင်ရဟန်း ဖြစ်သူ တို့မှာ ပြဆိုခဲ့ပြီးသော စတုပါရိသုဒ္ဓိသီလ သပ္ပုရိသအင်္ဂါ တို့နှင့်ခိုင်လုံစွာပြည့်စုံပါမှမိတ်ချလက်ချအားကိုးရချေသည်၊ လူဖြစ်သူတို့မှာလည်း အာဇီဝဋ္ဌမကသီလ သပ္ပုရိသအင်္ဂါ တို့နှင့် ခိုင်လုံစွာ ပြည့်စုံပါမှ မိတ်ချလက်ချ အားကိုးရချေ မည်။ ထိုသို့ ခိုင်လုံကြ၍ ပြဆိုခဲ့ပြီးသော လမ်းစဉ် စခန်း စဉ်သို့ အစဉ်အဖြောင့် သွားပေလတ္တံ့သောသူတို့ကို ဤ သာသနာ၌ ရှုဋ္ဌသောတာပန်ဆိုသည်။

သောတာပန်သည် အပါယ်တံခါးပိတ်သကဲ့သို့ ဤသူ တို့လည်း ယခုဘဝမှစ၍ အပါယ်တံခါး ပိတ်ကြကုန်ပြီး ဖြစ်၍ သောတာပန် လမ်းစခန်းသို့ ဆိုက်ရောက်သည့်အ တွက်ကြောင့် သောတာပန်အစစ် မဟုတ်ကြသေးသော် လည်း သောတာပန်ပင်ဆိုရကုန်သည်။ ဤသို့ ယခုဆိုက် တိုက်၍ နေရသော ဒိဋ္ဌိကိုယ် အဖြစ်ကို ကောင်းကောင်း ကြီးမြေ၁်မိကြ၍ သူတပါးတို့၏ အလင်္ကာဝမ္ဘ အသပ္ပုရိသ ဓမ္မအတွက်များနှင့် နားရွက်မှမခတ်ဘဲ တည့်မတ်ငြိမ်သက် စွာ နေတတ်ကြပါမှ ထိုစခန်း ထိုလမ်း ဖြောင့်တန်းစွာ သွားကြမည်။ တည့်မတ်ငြိမ်သက်စွာ မနေတတ်ကြ၍ အ လင်္ကာဓမ္မ အသပ္ပုရိသဓမ္မ အတွက်နှင့် နားရွက်များ ခတ်ကြ လျှင် ကာယကံ ဝစီကံ မနောကံ တရားတခုခု တိမ်းပါးမှု နှင့် လူ့အဖြစ် ရှင်အဖြစ် မစင်ကြယ်သည့်အတွက် သော၁

နိုး အချက်တွင် အပါယ်ဘက်သို့ တချက် စောင်းမိချောက ထုတ်ပြခဲ့ပြီးသော ပါဠိတော်ကြီး အဋ္ဌကထာကြီးများကလွဲလျှင် လွဲပါ၍ ပါဠိတော်ကြီး အဋ္ဌကထာကြီးများမည်သည် လွဲသည်ဟူ၍မရှိ။ မလွဲခဲ့လျှင်လည်း ငရဲထက်ငရဲ ပြိတ္တာထက်ပြိတ္တာ အပါယ်ရွာ အပါယ်ခွင် နယ်စဉ်တလွှားတက်တက်ချောအောင် အမျောကြီးမျော၍ သွားပြန်ဦးတော့မည်။

ထိုသို့အမျောကြီးမျော၍ သွားကြလျှင် လူဖြစ်ရန်အရေး နတ်ဖြစ်ရန်အရေးနှင့် အဝေးကြီးဝေးကြသဖြင့် ပြဆိုခဲ့ပြီးသော သာဝတ္ထိပြည်သူ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သူ အစရှိသော မြတ်စွာဘုရား သားတော်အစစ် သမီးတော်အစစ် အရိယာသူမြတ် နတ်ပြည်သူ နတ်ပြည်သားတို့နှင့် ဇာတ်ပေါင်းရန်အရေးအဝေးကြီးဝေးလေ၏။ မေတ္တေယျမြတ်စွာဘုရား သာသနာတော် မြတ်နှင့်လည်း အဝေး ကြီးဝေးလေ၏။ ယခုဘဝပြုကြသော ဒါနမှု သီလမှု ဘာဝနာမှု ဘုရားတကာလုပ်မှု ကျောင်းတကာလုပ်မှု ဥပုသ်စောင့်မှု အစုစုအရပ်ရပ်သော ကုသိုလ်ကောင်းမှုတို့သည်လည်း သံသရာထဲ ရေသွန်ဖြစ်၍ကုန်လေ၏။

အဘယ်သို့ သံသရာထဲ ရေသွန်ဖြစ်၍ ကုန်ပါသနည်းဟူမူလူ့ချမ်းသာ နတ်ချမ်းသာ အတွက်မှာမူကား အပါယ်တခွင်တက်တက်စင်ပြီးနောက် တခေါက်တခါ လူ့ဘုံလူ့ရွာသို့ ပြန်ခွင့်ရသောအခါ ယခုဘဝ ပြုကြသောကံစုနှင့်ပင် လူပြန်၍ဖြစ်ရပေလတ္တံ့။ နတ်ပြန်၍ဖြစ်ရပေလတ္တံ့။ သေဒ္ဓေသူကြွယ်ပဒေသရာဇ် ဧကရာဇ် စကြာမင်း နတ်သိကြားဖြစ်ရပေလတ္တံ့။ ယခုအခါပြုကြသော ကုသိုလ်မျိုးမှာ ထိုကဲ့သို့သော ဘဝသမ္ပတ္တိမျိုးကို အကျိုးကောင်း အကျိုးမြတ်ပြုလိုရင်းမဟုတ်။ ဘဝများစွာ မကြာမတင် လျင်လျင်ဆောဆော မဂ်တရားဖိုလ်တရား နိဗ္ဗာန်တရားဟောင်မြတ်ကိုရပါ

လို့ကုန်၏ဟူ၍ ဆုတောင်းပဏ္ဏာကြီးအပြီးနှင့် မဂ်တရား ဖိုလ်တရား နိဗ္ဗာန်တရားကို ဘဝများစွာ မကြာမတင် လျင်လျင်ဆောဆော ရမှုရောက်မှုသည်သာ ယခုအခါအထွန်ရှ အမြတ်ပြုစအပ်သော အကျိုးမြတ် အကျိုးထူး ပေတည်း။ ထိုလိုရင်း လိုပတ် အကျိုးမြတ် အကျိုးထူး တို့သည် ဤသာသနာနှင့်လည်းလွဲ မေတ္တေယျ ဘုရား သာသနာနှင့် လည်းလွဲသဖြင့် သံထဲရေသွန် ဖြစ်ကြလေကုန်သတည်း။ သုညကပ္ပ ၁နယ်မှာထိုအကျိုးတို့အခွင့်မရှိပြီ။

မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်အကျိုးကိုဆောင်နိုင်းသော ပါရမီကုသိုလ် မည်သည်.......

၁။ နိယတကုသိုလ်,

၂။ အနိယတကုသိုလ်,

ဟူ၍နှစ်ပါးအပြားရှိ၏။

၁။ **နိယတ**ဗျာဒိတ်ကို ရကြကုန်ပြီးသော အလောင်းတော်ကြီးများ၏ ကုသိုလ်သည် နိယတကုသိုလ်မည်၏။ ပြယ်ပျောက်ခြင်းမရှိပြီ။ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်သို့ ဆိုက်အောင်အမြဲဆောင်လေ၏။

[ဤကားနိယတကုသိုလ်သဘောတည်း။]

၂။ အနိယတ ကုသိုလ်ဆိုသည်ကားအခြေမမြဲမနက်နဲသောကုသိုလ်မျိုးဖြစ်၍ ရှေ့သို့ဘုရားသာသနာအလှမ်းအကမ်းနီး၍ အခန့်သင့်ကြုံတွေ့လျှင် မဂ်အကျိုး ဖိုလ်အကျိုး နိဗ္ဗာန်အကျိုးကိုဆောင်ပါ၏။ ဘုရားသာသနာ အလှမ်းအကမ်း ကွာဝေး၍ အမိုက်တရား အားကြီးစွာ အဆက်ဆက်ဖုံးလွှမ်းဘိဝိုး၍သွားဘန်များပြန်လျှင်ပြယ်ပျောက်၍ ကုန်ပြန်၏။ ဤအနိယတ ကုသိုလ်မျိုးသာရှိသော သူတို့သည် ဘုရားနှင့် တွေ့ရသော်လည်း နိယတ ဗျာဒိတ်ချိုကို မမှုထိုက်ကုန်။ ဤသို့သော အခွင့် အလမ်းကို မြော်မြင်မိသဖြင့်

ယခုဘဝမှ အပါယ်သို့ တချက်စောင်းခဲ့လျှင် ယခုဘဝ အားထုတ်ကြသော ကုသိုလ်အစုစု ကောင်းမှုအရပ်ရပ်တို့ သည်အကျိုးမနပ်ဘဲ သဲထဲရေသွန် ဖြစ်ရန်အခွင့်ကို ဆိုပေ တည်း။

[ဤကားအနိယတကုသိုလ်သဘောတည်း။]

ဤအရာ၌ ယခုဘဝ ကောင်းမြတ်လှသည်ကို သိကြ၍ အလင်္ကာဓမ္မ အသပ္ပုရိသဓမ္မတို့ အတွက်နှင့် နားရွက်မှမခတ် ဘဲ တည့်မတ်ငြိမ်သက်စွာနေရန်အမှုကို ဥပမာနှင့်ပြဦးအံ့။

သင်္ဘောပျက်သူ လူအများသည် မဟာသမုဒ္ဒရာ အ လယ်၌ နစ်မွန်းမျောပါး၍ နေကြရာ၏။ သမုဒ္ဒရာစောင့်နတ် မြင်၍ ဆယ်တင်လိုသော်လည်း ထိုသူတို့မှာ ကုသိုလ်ကံ ဟောင်း နည်းပါးလှ၍ အပြီးဆယ်တင်ခွင့်မရ။ ထိုအခါ တဆင့်တဆင့် ဆယ်တင်ရန် တိုင်တခုစီ ဘန်ဆင်း၍ပေး၏။ မိမိတိုင်ကို မိမိမြဲမြဲ ကိုင်၍နေကြ။ ငါးပါးသီလနှင့်တကွ ကာယကံ ဝစီကံ မနောကံများကို ခိုင်လုံစွာ စောင့်ထိန်း ကြ။ ရေသူရေသား ငါးလိပ်မကာရ်းတို့ကိုမြင်လျှင် စိတ်မှ မပြစ်မှားကြနှင့်။ သမုဒ္ဒရာ၌ရှိသော ရက္ခိုသ်ခေါ်သော ရေဘီလူးတို့သည် ပြောင်လာပြက်လာ ချောက်မြိမ်းလာ ကြလိမ့်မည်။ စိတ်မှ မပြစ်မှားကြနှင့်။ စိတ်ပြစ်မှားလျှင် ဤတိုင်ပေါ်ကကျလိမ့်မည်။ သမုဒ္ဒရာအစာဖြစ်လိမ့်မည်။

ငါမှာတိုင်းကောင်းစွာနေနိုင်လျှင် ဤကုသိုလ်အတွက် ကြောင့် နက်ဖြန်ခါကျယ်ဝန်းစွာသော သောင်ကြီးတခု သို့ရောက်၍ အစားအစာနှင့် ကျယ်ဝန်းစွာ နေကြရလိမ့် မည်။ ထိုသောင်ကြီးလည်း ရေမလွတ်သေး။ ထိုနောက် သောင်အဆင့်ဆင့်ပြောင်း၍ ချမ်းသာစွာနေကြရလိမ့်မည်။ ဆယ်ရက်တိုင်ရောက်လျှင် သမုဒ္ဒရာစောင့် နတ်မင်းကြီးတ ယောက်လာ၍ သင်တို့ကို ရတနာသင်္ဘောကြီးနှင့် တင်ယူ ၍ ဘေးကင်းရာ သမုဒ္ဒရာကမ်းသို့ တင်ပို့လိမ့်မည်။ ထို

ကမ်းတွင် အတုမရှိ သာယာသောမြို့ကြီး၌ ကြီးကျယ်စွာသော သေဒ္ဓေးသူကြွယ်စည်းစိမ်နှင့် နေကြရလိမ့်မည်ဟုဆိုပေ၏၊ထိုသူတို့သည် နတ်မင်းကြီးပြောပေ၍ မိမိတို့ချမ်းသာရန် ရှေ့စခန်းတွေကို သိမြင်ကြသဖြင့် ထိုစခန်းစဉ်အတိုင်း မချွတ်ရောက်နိုင်ရန် ခိုင်မြဲသောစိတ်တခုကို သန်သန်ကြီးထားကြ၍ နတ်မင်းကြီးဆုံးမခဲ့သော အချက်စုကို တခုမျှ မပျက် မကွက် ရအောင် ကာယကံ နားရှက်ခတ်ခြင်း, ဝစီကံနားရှက်ခတ်ခြင်း,မနောကံနားရှက်ခတ်ခြင်းကိုမျှမပြုကြဘဲ ထိုတနေ့အဘို့မှာ တည့်မတ်ငြိမ်သက်စွာ နေထိုက်လှ၏။

ပထမသမုဒ္ဒရာစောင့်နတ်မင်းကြီးနှင့် ငါတို့ဘုရားတူ၏။ ဒုတိယ သမုဒ္ဒရာစောင့်နတ်မင်းကြီးနှင့် မေတ္တာယျမြတ်စွာဘုရားတူ၏။တိုင်နှင့်ယခုလူ့ဘဝတူ၏။ သောင်အဆင့်ဆင့်နှင့်သုဂတိဘဝအဆင့်ဆင့်တူ၏။ တဘက်ကမ်းရှိမြို့ကြီးနှင့်နိဗ္ဗာန်တူ၏။ငါးလိပ်မကာရ်းတို့နှင့် ခပ်သိမ်းသောသတ္တဝါသာမညတူစေ။ ။ပြောင်၍ ပြက်၍ ပြုလာ မြိမ်းချောက်လာသောရေစောင့်ဘီလူးတို့နှင့် သာသနာတွင် မသူတော်လူရှင် အလဇ္ဇိဒုဿီလတူစေ။ ။ထိုသူတို့ ပြုချက်ကြောင့်နားရှက်ခတ်မှုဆိုသည်ကား ထိုလူတို့နှင့် စပ်လျဉ်း၍ ရုန့်ရင်းသော ကာယကံဖြစ်မှု ဝစီကံဖြစ်မှု မနောကံဖြစ်မှုပေတည်း။ ။အကြွင်းသိသာလှပြီ။

၍သို့ဒေသနာတော်နှင့်တကွ ဘော်ပြခဲ့ပြီးသော လမ်းနှစ်ကြောင်းကို ကောင်းစွာ မြော်မြင် နိုင်ကြ ကုန်သော ပညာရှိအပေါင်း သူတော်ကောင်းတို့သည်ကား ယခုဘဝ သေနေ့ကျအောင် သူတပါးတို့၏ အလဇ္ဇိဝမ္မ ဒုဿီလဝမ္မ အသပ္ပုရိသဝမ္မတို့အတွက်နှင့် နားရှက်ခတ်ခြင်းကိုမျှ မပြုကြကုန်မူ၍ ယခုရရှိသော အဘိုးတန်ဘဝကို သေနေ့ကျအောင် လှလှကြီး စောင့်ရှောက်ပြီးလျှင် သိမြင်ပြီးသော

သုဂတိအဆင့်ဆင့် နောက်ဘုရားသာသနာ ချမ်းသာသော လမ်းစခန်းသို့ မချွတ်မလွဲ အမြဲကေန် သွားကြရန်စိတ်တခု ကိုသာ ခိုင်မြဲစွာထားကြကုန်ရာသည်။

၁။ ထိုသို့သောလမ်းကောင်းဖြင့် နောက်ဘုရား သာသနာသို့ ချမ်းသာစွာ ရောက်နိုင်ရန် တရားတပါး,

၂။ နောက်ဘုရား သာသနာသို့ ချမ်းသာစွာ ရောက်ကြ၍ ဘုရားနှင့် တွေ့ကြသောအခါ ကျွတ်နိုင်ရန် တရားတပါး,

၍နှစ်ပါးသော တရားမေ္ဗ မျိုးဗီဇကိုလည်း ယခုဘဝက အရ ကြိုးစားကုန်ရာသည်။

ကြိုးစားရန်တရားဆိုသည်ကား.....

၁။ ဝိဋ္ဋာတရားဘပါး,

၂။ စရဏတရားတပါး,

၍နှစ်ပါးတည်း။

ဝိဋ္ဋာဆိုသည်ကား........

အနိစ္စ ဝိပဿနာဉာဏ် ဒုက္ခ ဝိပဿနာဉာဏ်, အနတ္တ ဝိပဿနာဉာဏ်၍သုံးပါးတည်း။

စရဏဆိုသည်ကား......

အောက်ကပြဆိုခဲ့ပြီးသောလူတို့မှာ အာဇီဝဋ္ဌမကသီလ သပ္ပုရိသ အင်္ဂါစုတည်း။ ရဟန်းတို့မှာ စတုပါရိသုဒ္ဓိသီလ သပ္ပုရိသအင်္ဂါစုတည်း၊

ထိုဝိဋ္ဋာ စရဏမျိုး ဗီဇနှစ်ပါးတို့တွင် စရဏတရားကား အပါယ်လမ်းမှ လွတ်ကင်း၍ သုဂတိအဆင့်ဆင့် မြင့်မြတ် သော လမ်းစခန်းဖြင့်သာ နောက်ဘုရား သာသနာသို့ ဖြောင့်မတ်စွာ ဆိုက်ရောက်နိုင်ရန် တရားတည်း။ ဝိဋ္ဋာမျိုး

ဗိဇတရားကား နောက်ဘုရားနှင့် တွေ့ကြုံကြသောအခါ အကျွတ်ရနိုင်ရန်တရားတည်း။ အကြင်သူသည် ယခုဘဝ၌ ဝိဇ္ဇာမျိုးကားရှိ၏။ စရဏတရား လုံလောက်စွာမရှိ။ ထိုသူသည် နောက်ဘုရားသာသနာသို့ ချမ်းသာစွာရောက်နိုင်ရန် လမ်းရိက္ခာမရှိ။လမ်းရိက္ခာမရှိက နောက်ဘုရားသာသနာနှင့် ငါတွေ့ရလိမ့်မည်ဟု မထင်စားရ။အကြင်သူသည် ယခုဘဝ၌ သီလသံဝရ စရဏတရားနှင့် ပြည့်စုံ၏။ ဝိဇ္ဇာတရားမူကား အတုအပနှင့်ပြီးရ၍ မျိုးဗိဇ အသံမသော ဉာဏ်ပညာမရှိ။ ထိုသူသည် နောက်ဘုရားသာသနာသို့ ချမ်းသာစွာရောက်ရ၍ ဘုရားနှင့် တွေ့သော်လည်း အကျွတ်မရ၊ ဘုရားတကာ ကျောင်းတကာ တန်ဆောင်းတကာ သိမ်တကာ ဥပါသကာ ဥပါသိကာ ဘိက္ခု ဘိက္ခုနီခေါ်ရုံအမှုနှင့်ပင် ထိုတသာသနာပြီးရှာပြန်လတ္တံ့။

ဥပမာကား......

စရဏတရား မည်သည် ကျေးငှက်တို့မှာ အတောင်အင်္ဂါ ခြေအင်္ဂါနှင့်တူ၏။ ဝိဇ္ဇာတရားမည်သည် မျက်စိအင်္ဂါ နှုတ်သီးအင်္ဂါနှင့်တူ၏။ ဤသာသနာနှင့် နောက်ဘုရားသာသနာနှစ်ပါးသည် တယူဇနာမျှ ကွာခြား၍နေကြသော အဇ္ဇန္တရသရက်တောကြီးနှစ်ခုနှင့်တူ၏။သုဂတိဘဝတို့သည် အကြား တယူဇနာ ခရီးတွင် လမ်းစဉ် တလျှောက် ခဲတကျကွာ နှစ်ကျကွာရှိနေကြသော တောသရက်ကြမ်းပင်ကြီးတွေနှင့် တူ၏။ အောက်မြေပြင် တလျှောက်၌ကား ကျေးငှက်တို့ကိုတွေ့ရှိလျှင် ဖမ်းဆီး၍ မျိုစားသော မြွေဆိုးစသည်အန္တရာယ်ရှိ၏။ မြေသို့ကျရောက်သမျှသော ကျေးငှက်သည် အသက်ချမ်းသာသည်မရှိ။ ဤ၌ မြေပြင်တလျှောက်နှင့် အပါယ်တို့တူ၏။ အတောင်အင်္ဂါ ခြေအင်္ဂါ မျက်စိအင်္ဂါ နှုတ်သီးအင်္ဂါ အလုံးနှင့်ပြည့်စုံကြကုန်သော ကျေးငှက်တို့သည် အဇ္ဇန္တရ သရက်တောကြီး

တခု အသီးတုံးလျှင် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် သစ်တပင်မှ သစ်တပင် ကောင်းကင်ခရီးဖြင့်သာ အသီးသီးရာ အဇ္ဈတ္တိရ သရက်တောကြီးတခုသို့ သွားရောက်၍ စားသောက် ပျော်မြူးကာနေကြကုန်၏။

[ယခုအခါ ဤသာသနာ၌ ပြဆိုခဲ့ပြီးသော ကာမာဝစရ ဝိဇ္ဇာစရဏ ဓမ္မတို့နှင့်ပြည့်စုံကြကုန်သော ရှင်လူအပေါင်းတို့သည် ထိုကျေးငှက် တို့နှင့် တူကုန်၏။]

အချို့သော ကျေးငှက်တို့သည် အတောင်ကား ရှိကြကုန်၏။ နှုတ်သီးအင်္ဂါကျိုးပျက်၍ နှုတ်သီးကားမရှိကြကုန်။ ထိုကျေးငှက်တို့သည် ပထမငှက်တို့နှင့်အတူပင် ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် အဇ္ဈတ္တိရ သရက်တောကြီးသို့ ရောက်နိုင်ကြကုန်၏။ နှုတ်သီးမရှိသည့်အတွက်သရက်သီးအရသာကိုကား မရနိုင်ကြကုန်။ သရက်တောကြီး၏ အရိပ်ကို ခိုရကုန်၏။ သရက်တောကြီး၏ တင့်တယ်ခြင်း ကြက်သရေကို ကြည်လင်စွာ မြင်ကြရကုန်၏။ နှုတ်သီးမရှိသည့်အတွက် အသီးအရသာကိုမရ။ အရွက်နုအရွက်ကြမ်းမျှနှင့် မျှတကြရကုန်၏။ ဤကျေးငှက်တို့နှင့် ဤသာသနာဝယ်ဝိဇ္ဇာမျိုးကို မကြိုးမစားသီလတရားမျှနှင့်ပြီး၍ နောက်သာသနာ၌ အကျွတ်မရထိုက်သော သူတို့တူကုန်၏။ အကြင်ကျေးငှက်တို့သည် နှုတ်သီးအင်္ဂါနှင့် ပြည့်စုံကြကုန်၏။ အတောင်ကျိုးပျက်၍ အတောင်အင်္ဂါမရှိကြကုန်။ ထိုငှက်ကျေးငှက်တို့သည် ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် မပျံနိုင်ကြကုန်မူ၍ မြေပြင်မှာ လျှောက်သွားကြရကုန်၏။ အဇ္ဈတ္တိရ သရက်တောကြီးသို့ ချောမောစွာ ရောက်ပေါက်ရန် အခွင့်အလမ်းနည်းလှ၏။

[ယခုအခါ သုတ်အဘိဓမ္မာကျမ်းဂန်ကိုသာဘတ်သိ၍ စာတုပါရိသုဒ္ဓိသီလစရဏဘရားမှချို့တဲ့သောသူတို့သည်ထိုကျေးငှက်တို့နှင့်တူကြကုန်၏။]

ထိုကြောင့်ယခုအခါသာသနာတော်မြတ်၌ကြုံကြိုက်ကြရကုန်သောသူတော်ကောင်းအပေါင်းတို့သည်ပထမကျေး

ငှက်တို့နှင့်တူစွာ ဤဘဝမှသေလွန်ကြလျှင် သုဂတိစခန်း မြတ်သောလမ်းဖြင့် နောင်ဘုရားသာသနာတော်သို့ ချမ်းသာစွာဆိုက်ရောက်ကြပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရား၏ တရားဓမ္မဒေသနာတော်ကို ကြားနာရသည့် အဆုံး၌ အကျွတ်တရားကို ရနိုင်ကြရန် နှစ်တန်သော ဝိဇ္ဇာဓမ္မစရဏဓမ္မများကို ယခုဘဝအရအမြဲကြိုးစားကြကုန်ရာသတည်း။

[ဤတွင် ၁၃-ပုစ္ဆာ လျှောက်ထားသူ ဒါယကာတို့ကို ဩဝါဒပေးလိုက်သော ဩဝါဒခန်းပြီး၏။]

ဓမ္မဒီပနီပြီး၏။

ပုဏ္ဏောဝါဒဘဓမ္မာနီး

နမော ဘဿ ဘဂဝတော အရဟတော
သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

ဥဒ္ဒေသ

၁။ အယံကာယော၊ဤကိုယ်သည်။ဘူတသင်္ခယော၊
ဓာတ်ကြီးလေးပါးဟုဆိုအပ်သော မဟာဘုတ်
တို့၏အပေါင်းအစုသည်။ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။

၂။ ဆန္ဒပသာဒါနံ၊ ခြောက်မျိုးသော အကြည် အ
လင်း အတွင်းဓာတ်နှ တို့ဖြင့်။ပူရော၊ ပြည့်၏။

၃။ အဋ္ဌဟိအင်္ဂဟိ၊ ရှစ်မျိုးသော ဓာတ်ဒိုးတို့သည်။
နိဗ္ဗံ၊ အမြဲ။ အာဟိတော၊အုပ်စိုးအပ်၏။

၄။ ပဥ္စဟိဿဇာဟိ၊ငါးမျိုးသောဓာတ်ဆိ တို့သည်။
ရက္ခိတော၊စောင့်အပ်၏။ ထမ္ဘိတော၊ထောက်
ပံ့အပ်၏။

၅။ ဓာတုဘာဂေဟ၊ ဖြစ်ပွါးသမျှသော ဓာတ်ကြမ်း
ဓာတ်နုတို့ကိုဖြပုံသေစား၍နေသော၊ဇော၊
တခုသော။ဓာတုယာဂေန၊ ဓာတ်ဘိလူးသည်။
အဓိပဇ္ဇော၊အုပ်စိုး၏။

M.-3-19

၆။ တဒ္ဒသာ၊ ထိုခေတ်ဘီလူး၏။ ပက္ခာ၊ အပင်းအသင်းတို့သည်ကား။ ဗဟူ၊ အသိန်းမကများပြားကုန်၏။

အယံ၊ ဤသည့်ကား။ ဥဒ္ဒေသော၊ အကျဉ်းတည်း။

နိဒ္ဒေသ

မဟာဘုတ်တို့၏အပေါင်းအစု

ဝိတ္ထာရော၊ အကျယ်မှုကား။ ဣမသ္မိံ ကာယေ၊ ဤကိုယ်အလုံးကို။ စတုဓာ၊ လေးပုံလေးစု။ ကတော၊ ပြုအပ် သည် ရှိသော်။ ပထဝီ၊ မြေကြီး တစု။ အာပေါ၊ ရေတစု။ တေဇော၊ မီးတစု၊ ဝါယော၊ လေတစု။ ဣတိ၊ ဤသို့။ စတုဘာဂေါ၊ လေးပုံလေးစုဖြစ်၏။ တတ္ထ၊ ထိုလေးစုတို့တွင်။

၁။ မုဒုခရာ၊ အနု အကြမ်း စမ်း၍သိရသော အမှုသည်။ ပထဝီ၊ မြေကြီးအစုတည်း။

၂။ ဒဝတာ၊ စိုစွပ်စေးဘွဲ့သောအမှုသည်။ အာပေါ၊ ရေအစုတည်း။

၃။ သီတုဏှော၊ အေးမှု နွေးမှုသည်။ တေဇော၊ မီးအစုတည်း။

၄။ ဝိတ္ထမ္ဘော၊ လျော့ရဲတောင့်တင်း ထောက်ခံခြင်းအမှုသည်။ ဝါယော၊ လေအစုတည်း။

ခြေအစု ......

ပထဝီ၊ မြေသည်။ သိလာ၊ သိလာပထဝီလည်းကောင်း။ ပံသု၊ ပံသုပထဝီလည်းကောင်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဒွိဓာ၊ နှစ်ပါးအပြားရှိ၏။ ။နခါ။ နှစ်ဆယ်သောခြေသည်းလက်သည်းတို့သည်လည်းကောင်း။ ဒန္တာ၊ သုံးဆဲ့နှစ်ချောင်းသောသွားမှိုးတို့သည်လည်း ကောင်း။ အဋ္ဌိ၊ သုံးရာမျှသော အရိုးကြီး

ငယ် တို့သည်လည်း ကောင်း။ သိလာ၊ သိလာ ပထဝိ တို့သာ တည်း။ ဝါ၊ ကျောက်မြေ တို့သာတည်း။ ။ဋ္ဌမာ၊ ဤသုံးရာ ငါးဆယ် မျှသောကျောက်စုကျောက်ခဲတို့သည်။ ဧကဒေ္တနှ၊စင်စစ်အားဖြင့်။ ပထဝိယေဝ၊ ခတ်မြေ အစုတို့သာတည်း။ နိသတ္တာ၊ သတ္တဝါ မဟုတ်ကုန်။ နိဇိဝါ၊အရှင်မဟုတ်ကုန်။အစေတနာ၊သိမှုကြံမှုမရှိကုန်။

ကေသာ၊ ဆံပင် တို့လည်း ကောင်း။ လောမာ၊ မွေးညှင်း တို့လည်း ကောင်း။ တစော၊ အရေ လည်း ကောင်း။ မံသံ၊ကိုးရာသောအသားစိုင်အသားခဲလည်းကောင်း။နှာရူ၊ကိုးရာသော အကြောကြီးအကြောငယ် တို့လည်းကောင်း။ အဋ္ဌိမိဥ္ဇံ၊ ရိုးတွင်း ခြင်ဆီ စုလည်း ကောင်း။ ဝက္ကံ၊ အညှို့ ခဲလည်းကောင်း။ ဟဒယံ၊ နှလုံးခဲလည်းကောင်း။ ယကနံ။ အသည်း ခဲလည်းကောင်း။ ကိလောမကံ။ အတွင်း အမြှေးလွှာအပြင်အမြှေးလွှာလည်း ကောင်း။ ပိဟကံ၊ အဖျဉ်းခဲလည်းကောင်း။ ပပ္ဖါသံ၊ အဆုပ်ခဲ လည်းကောင်း။ အန္တံ၊ အူမလွှာလည်းကောင်း။ အန္တဂုဏံ၊ အူနှ အူသိမ် လည်းကောင်း။ဥဒရိယံ၊အစာသစ်လည်းကောင်း။ ကရီသံ၊အစာကျက်လည်းကောင်း။မတ္ထလုင်္ဂံ၊ဦးနှောက်ခဲလည်းကောင်း။ ဋ္ဌမာ၊ ဤမြေတို့ သည်ကား။ ပံသုပထဝိ၊ ရွှံ့မြေ ညွှန်မြေ အမှုန့်မြေတို့သာတည်း။နိသတ္တာ၊သတ္တဝါမဟုတ်ကုန်။ နိဇိဝါ၊ အရှင်မဟုတ်ကုန်။အစေတနာ၊ကြံမှုသိမှုမရှိကုန်။

တံသဗ္ဗံ၊ ထိုအလုံးစုံသည်။ ကမ္မဇံ၊ ကံမှဖြစ်သောမြေ။ စိတ္တဇံ၊စိတ်မှဖြစ်သောမြေ၊ ဥတုဇံ၊ ဓာတ်မီးမှဖြစ်သောမြေ၊ အာဟာရဇံ၊ခတ်ဆိမှဖြစ်သောမြေဟူ၍။စတုဗ္ဗိဓံ၊လေးပါး အပြားရှိ၏။

အာပေါယိကာ၊ငရဲကောင်ပြိတ္တာကောင်အသုရကာယ်ကောင် တိရစ္ဆာန်ကောင် ဖြစ်၍နေသော ပြေစိုင်မြေခဲစုသည်။ သြဠာရိကာ၊ ကြမ်းထန်း၏။မာနူသော၊ လူကောင်

သဏ္ဌာန်ဖြစ်၍နေသောမြေဖုံင်မြေခဲစုသည်။ သုခုမာ၊သိမ်မွေ့နူးညံ့၏။ တတော၊ ထိုထက်။ စာတုမဟာရာဇိကာ၊ စတုမဟာရာဇ် နတ်ကောင်းသဏ္ဌာန် ဖြစ်၍နေသော မြေစိုင်မြေခဲစုသည်။ သုခုမာ၊သိမ်မွေ့နူးညံ့၏။ အပိစ၊ဆိုဘွယ်အထူးကား။ တဿ၊ထိုစတုမဟာရာဇ်နတ်မြေစုတွင်။ ဘူမာဒေဝါ၊ ဘူမဖိုဝ်းခေါ်သော မြေစိုင်မြေခဲစုတို့သည်။ သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ တဿ၊ ထိုဘူမဖိုဝ်းခေါ်သော မြေစိုင်မြေခဲစုတို့တွင်။ ကေစိ၊ အချို့ကုန်သော။ အပ္ပပုညာ၊ ဘုန်းကံမဲ့ကုန်သော။ဝိနိပါတိကာ၊နတ်ဆိုး နတ်ဝါး အစိန်းသားရဲ တစ္ဆေမှင်စာစသော ဝိနိပါတိက အသုရာခေါ်ရသော ဒုက္ခိတဘူမဖိုဝ်းမြေစိုင်မြေခဲစု တို့သည်ကား။ သြဠာရိကာ၊ မြေကြမ်းတို့ပင်ဖြစ်ကုန်၏။ ။တတော၊ ထိုစတုမဟာရာဇ်နတ်ကောင်ဖြစ်သော မြေစုထက်။ တာဝတိံသာ၊ တာဝတိံသာနတ်ခေါ်ရသော မြေစိုင်မြေခဲစုသည်၊ သုခုမာ၊သိမ်မွေ့နူးညံ့၏။ ဧဝံ၊ ဤအတူ။ အကနိဋ္ဌာ၊ အကနိဋ္ဌဗြဟ္မာမင်းကြီးခေါ်ရသော မြေစိုင်မြေခဲစုတိုင်အောင်။ ဥပရူပရိ၊ တဆင့်ထက်တဆင့်။ သုခုမဘာဝေါ၊ သိမ်မွေ့နူးညံ့သော အဖြစ်ကို။ ဝေဒိတဗ္ဗော၊သိအပ်၏။ ဥပရိ၊ အကနိဋ္ဌ ဗြဟ္မာခေါ်ရသော မြေစိုင်မြေခဲစုမှအထက်၌၊ ပထဝီနာမ၊မြေစိုင်မြေခဲစုမည်သည်။ နတ္ထိ၊ မရှိပြီ။

ပထဝီ၊မြေဓာတ်သည်။နိဋ္ဌိတာ၊ပြီးပြီ။

ရေအခန်း.......

ပိတ္တံ၊သည်းခြေရည်သည်းခြေခဲလည်းကောင်း။ သေမှံ၊ သလိပ်ရည် သလိပ်ခဲလည်းကောင်း။ ပုဗ္ဗော၊ ပြည်ရည်ပြည်ခဲလည်းကောင်း။လောဟိတံ၊ သွေးရည်သွေးခဲလည်းကောင်း။ သေဒေါ၊ ချွေးရည်ချွေးခဲလည်းကောင်း။ မေဒေါ၊ အဆီပြင် အဆီခဲလည်းကောင်း။ အဿု၊ မျက်ရည်လည်း

ကောင်း။ ဝသာ၊ အဆီကြည်လည်းကောင်း။ ခေဠော၊ တံထွေးရည်တံထွေးခဲလည်းကောင်း။ သိင်္ဃာနိကာ၊ နှာရည်နှာခဲလည်းကောင်း။ လသိကာ၊ အစေးပုပ်လည်းကောင်း။ မုတ္တံ၊ကျင်ငယ်လည်းကောင်း။ဣမေ၊ဤဒွါဒသ စုတို့သည်။အာပေါ၊ရေအစုတို့တည်း။ ။ဒွိသု၊နှစ်မျိုးကုန်သော။ဥဒကေသု၊ရေချီ ရေငံတို့တွင်၊လောဏာ၊ ရေငံသက်သက်တို့သာတည်း။ ဣမေ၊ဤရေတို့သည်။နိသတ္တာ၊သတ္တဝါမဟုတ်ကုန်။နိဇ္ဇီဝါ၊အရှင်မဟုတ်ကုန်။ အစေတနာ၊ ကြံမှုသိမှုမရှိကုန်။

တံတင့်၊ ထိုအလုံးစုံသောရေစုသည်။ ကမ္မဇံ၊ကံမှဖြစ်သောရေ။စိတ္တဇံ၊စိတ်မှဖြစ်သောရေ။ဥတုဇံ၊ ဓာတ်မီးမှဖြစ်သောရေ။ အာဟာရဇံ၊ ခါတ်ဆီမှဖြစ်သော ရေဟူ၍။ စတုဗ္ဗိဓံ၊ လေးပါးအပြားရှိ၏။

အာပေါယိကော၊အပေါယ်ဘုံသားသတ္တဝါန်ဖြစ်၍နေသောရေရည် ရေခဲ စုသည်။ ဩဠာရိကော၊ ကြမ်း ထန်း ၏။ မာနုသော၊ လူရည်လူဂေးဖြစ်၍နေသောရေစုသည်။ သုခုမော၊ သိမ်မွေ့နူးညံ့၏။ ဤတိအာဒိနာ၊ ဤသို့အစရှိသည်ဖြင့်။အကနိဋ္ဌာ၊အကနိဋ္ဌဗြဟ္မာရည်ဗြဟ္မာစေးဖြစ်၍နေသောရေစုတိုင်အောင်။ ဝတ္တဗ္ဗံ၊ဆိုအပ်၏။ ဥပရိ၊ အကနိဋ္ဌဗြဟ္မာရည်ဗြဟ္မာစေးဖြစ်၍နေသောရေအစုမှအထက်၌၊အာပေါနာမ၊ရေမည်သည်။နတ္ထိ၊ မရှိပြီ။

အာပေါ၊ရေဓာတ်သည်။နိဋ္ဌိတော၊ပြီးပြီ။

ဓါးအခု......

ဥသ္မာ၊ တကိုယ်လုံးကို ပေါင်းနွေး၍ သွေး သည်းခြေ လေသလိပ် တို့ကို ကြည်လင် စေတတ် သော ဥသ္မာခေါ် သော ကိုယ်စောင့် ခါတ်မီးလည်း ကောင်း။ ပါစကော၊ အစာအိမ်၌ ဆိုက်လာသမျှသော အရည်အဖတ်တို့ကို ကျိုချက်သမှု အနှုအကြမ်း ခွဲခြမ်းရွေးနုတ် အဆီထုတ် သော

ပါစကဓာတ်မီးလည်းကောင်း။ ဇိရဏာ။ နုံ့နယ်သော အရွယ်အဆင်းကို ရင့်သန် မောက်မာ ခြင်းသို့ ရောက် လေအောင် ရင့် သန် မောက်မာ သော အရွယ် အဆင်း တို့ကိုတရွေ့တရွေ့ ခြောက်သွေ့ ကုန်ခန်း ဟောင်း နွမ်းဆွေးမြေ့ ခြင်းသို့ ရောက်လေအောင် အမြဲဆောင်သောဇိရဏာဓာတ်မီးလည်းကောင်း။ သန္တာပေါ၊ ရက်ဆက်ရက်ချွန်များမှ ထုံကျင်ကိုက်ခဲမှုစသည်ကိုပြုတတ်သောသန္တာပမည်သော ဒဟပျက်ဓာတ်မီးလည်းကောင်း။ ဒါဟော၊ ပေါက်နာကျောက်နာဝက်သက်နာ နူနာစသည်ဖြစ်၍ သွေးသည်းခြေတို့ကို အခြေပျက်အောင် လောင်ကျွမ်းလျက် မန်းရည်ငန်းရည် ပြည်ပုပ်သွေးပုပ်ဖြစ်အောင် ပြုတတ်သော ဒါဟဓာတ်မီးလည်းကောင်း။ ။ဇရမေ၊ ၍အစုတို့သည်။ တေဇော၊ မီးအစုတို့တည်း။ ။ဒွိသု၊ နှစ်မျိုးကုန်သော။ အင်္ဂသု၊ အေး၍လောင်မှုပူ၍လောင်မှုတို့တွင်။ ဥဏှာ၊ ပူလောင်သောဥဏှဓာတ်မီး တို့သာတည်း။ ဇရမေ၊ ၍မီးတို့ သည်လည်း။ နိသတ္တာ၊ သတ္တဝါမဟုတ်ကုန်။ နိဇီဝါ၊ အရှင်မဟုတ်ကုန်။ အစေတနာ၊ ကြံမှုသိမှုမရှိကုန်။

တံသဗ္ဗံ၊ ထိုအလုံးစုံသော ဓာတ်မီးစုသည်။ ကမ္မဇံ၊ ကံမှဖြစ်သောဓာတ်မီး။ စိတ္တဇံ၊ စိတ်မှဖြစ်သောဓာတ်မီး။ ဥတုဇံ၊ ဥတုမှဖြစ်သောဓာတ်မီး။ အာဟာရဇံ၊ ဓာတ်ဆီမှဖြစ်သောဓာတ်မီးဟူ၍။ စတုဗ္ဗိဓံ၊ လေးပါးအပြားရှိ၏။

အဝီစိ၊ အဝီစိငရဲကောင်ရှိဓာတ်မီးသည်။ အတိဩဠာရိကော၊ အလွန်ကြမ်းထန်း၏။ ။အကနိဋ္ဌော၊ အကနိဋ္ဌဗြဟ္မာပူဗြဟ္မာငွေ့သည်။ အတိသုခုမော၊ အလွန်သိမ်မွေ့၏။ အန္တရေ၊ အလယ်အကြားဘုံစဉ္ဈ။ ဥပရူပရိ၊ တဆင့်ထက်တဆင့်။ သုခုမဘာဝေါ၊ သိမ်မွေ့သောအဖြစ်ကို။ ဝေဒိတဗ္ဗော၊ သိအပ်၏။ ။ဒွိန္နံ၊ ဓာတ်မီးတို့၏ပူမှုအေးမှုနှစ်ပါးတို့တွင်။ ဥဏှဘာဝေါ၊ ပူလောင်မှုသည်။ အဝီစိအဂ္ဂိနာ၊ အဝီစိငရဲမီးဖြင့်

လည်းကောင်း၊ ကပ္ပဂ္ဂိနာ၊ စကြဝဠာကုဋေတသိန်းအတွင်း ပထမဗျာန်သုံးဘုံတိုင်အောင် အကုန်လောင်သော ကမ္ဘာပျက်မီးဖြင့်လည်းကောင်း။ ပါကဋော၊ ထင်ရှား၏။ ။သီတဘာဝေါ၊ အေးမှုမှုကား၊ လောကန္တရေနံ၊ လောကန္တရိက်ငရဲရေဖြင့်လည်းကောင်း။ ကပ္ပုဒကေန၊ စကြဝဠာကုဋေတသိန်းအတွင်းဒုတိယဈာန်သုံးဘုံတိုင်အောင် အကုန်လောင်သော ကမ္ဘာပျက်ရေဖြင့်လည်းကောင်း။ ပါကဋော၊ ထင်ရှား၏။ ။စ၊ သက်အံ့။ ဧတ္ထ၊ ဤရေဖြင့် ကမ္ဘာပျက်ရာ၌။ ပိနာသော၊ ပျက်မှုသည်၊ သီတဂ္ဂိနော၊ သီတမီး၏၊ ဝသော၊ အစွမ်းပေတည်း။ အာပဿ၊ ရေဓာတ်၏။ ဝသော၊ အစွမ်းသည်။ န၊ မဟုတ်။

တေဇောဓာတ်သည်။ နိဋ္ဌိတော။ ပြီးပြီ။

လေအစု ......

အဿာသော၊ ထွက်သက်လေလည်းကောင်း။ ပဿာသော၊ ဝင်သက်လေလည်းကောင်း။ ဗလံ၊ ကိုယ်၏သန်မြန်ခြင်း၊ ဦးခေါင်းခြေလက်စသောအင်္ဂါကြီးငယ်တို့၏သန်မြန်ခြင်းတည်းဟူသော အားခွန်ဗလ ခေါ်ဆိုကြသော ဗလဓာတ်လေလည်းကောင်း။ ထမ္ဘနံ၊ ထမ်းခွင့်ဆိုက်ခါ ဖြစ်ပေါ်လာ၍ကိုယ်အင်္ဂါကြီးငယ်ကို ထမ်းသောထမ္ဘနဓာတ်လေလည်းကောင်း။ ဓာရဏံ၊ ဆောင်ခွင့်ဆိုက်ခါ ဖြစ်ပေါ်လာ၍ ကိုယ်အင်္ဂါကြီးငယ်ကို ပင့်ဆောင်သော ဓာရဏဓာတ်လေလည်းကောင်း။ စလနံ၊ ကိုယ်အင်္ဂါကြီးငယ်ကို ရွေ့ရှားစေတတ်သောစလနဓာတ်လေလည်းကောင်း၊ ဂမနံ၊ သွားလိုသောအခါ ဖြစ်ပေါ်လာသော ဂမနဓာတ်လေလည်းကောင်း။ ဌာနံ၊ တန့်တန့်ကြပ်ကြပ်ရပ်လိုသောအခါ ဖြစ်ပေါ်လာသော ဌာနဓာတ်လေလည်းကောင်း။ နိသဇ္ဇာ၊ ထိုင်လိုသောအခါ ဖြစ်ပေါ်လာသော နိသဇ္ဇာဓာတ် လေလည်း

ကောင်း။ ဥက္ခေပေါ၊ ကိုယ်အင်္ဂါကြီးငယ်ကို ချီးမြှောက်သောအခါ ဖြစ်ပေါ်လာသော ဥက္ခေပ ဓာတ် လေလည်းကောင်း။နိက္ခေပေါ၊ပစ်ချလိုသောအခါ ဖြစ်ပေါ်လာသောနိက္ခေပဓာတ်လေလည်းကောင်း။ဝိက္ခေပေါ၊ထိုမှဤမှပစ်လိုသောအခါ ဖြစ်ပေါ်လာသော ဝိက္ခေပ ဓာတ်လေလည်းကောင်း။ သမိဉ္ဇနံ၊ အင်္ဂါကြီးငယ်တို့ကို ကွေးလိုကောက်လိုသောအခါ ဖြစ်ပေါ်လာသော သမိဉ္ဇနဓာတ် လေလည်းကောင်း။ပသာရဏံ၊အင်္ဂါကြီးငယ်တို့ကိုဆန့်တန်းလိုသောအခါဖြစ်ပေါ်လာသောပသာရဏဓာတ်လေလည်းကောင်း။ဂဟဏံ၊ကိုင်လိုဆွဲလိုသောအခါဖြစ်ပေါ်လာသောဂဟဏဓာတ်လေလည်းကောင်း။အာကုဉ္စနံ၊ဆွဲငင်သောအာကုဉ္စနဓာတ် လေလည်း ကောင်း။ အပကုဉ္စနံ၊ တွန်းဖယ်သောအပကုဉ္စန ဓာတ်လေ လည်းကောင်း။ ကထနံ၊ စကားစမြီပြောဆိုလိုသောအခါဖြစ်ပေါ်လာသော ကထနဓာတ်လေလည်းကောင်း။ ကမ္ပနံ၊ တုန်လှုပ်သော ကမ္ပန ဓာတ် လေလည်းကောင်း။ ဖရဏံ၊ဝမ်းမီးစစ်၍အနှစ်အဆီရအပ်သောရသဓာတ်ရည်ကိုလည်းကောင်း,နှလုံးအိမ်သည်းခြေအိမ်အသဲသွေးတို့၌ထာဝရဖြစ်ပွါးသောသွေးရည်သည်းခြေရည်တို့ကိုလည်းကောင်း, ကိုယ်လုံး ပြန့်နှံ့အောင်ဖြန့်ဖြူးသောဖရဏဓာတ်လေလည်းကောင်း။ ကုစ္ဆိသယော၊ ဝမ်းတွင်း၌ကိန်းသော ဓာတ်လေလည်းကောင်း။ကောဋ္ဌာသယော၊အူတွင်း၌ကိန်းသော ဓာတ်လေလည်းကောင်း။ ဥဒ္ဓင်္ဂမော၊ပျို့ခြင်းအန်ခြင်း စသည်ဖြင့် အထက်သို့ ဆန်တက်သောဓာတ် လေလည်းကောင်း။အဓောဂမော၊အောက်သို့သက်သောဓာတ်လေလည်းကောင်း။ ။ဣမေ၊ဤနှစ်ဆဲ့လေးပါးသော အစုတို့သည်။ ဝါတာ။လေအစုတို့တည်း။ ။ဣမေ၊ဤလေအစုတို့သည်။နိသတ္တာ၊သတ္တဝါမဟုတ်ကုန်။ နိဇ္ဇီဝါ၊အရှင်မဟုတ်ကုန်။ အစေတနာ၊ ကြံမှုသိမှုမရှိကုန်။

တံသဇ္ဇံ၊ ထိုအလုံးစုံသောလေစုသည်။ ကမ္မဇံ၊ကံမှဖြစ်သောလေ။ စိတ္တဇံ၊ စိတ်မှဖြစ်သောလေ။ ဥတုဇံ၊ ဥတုမီးမှဖြစ်သောလေ။ အာဟာရဇံ၊ ဩဇာဆီမှဖြစ်သောလေဟူ၍။ စတုဇ္ဇိံ၊ လေးပါးသောအပြားရှိ၏။ ။(သြိဋ္ဌာရိက သုခုမမှာဆိုပြီဆို။)

ဝါယောလေဓာတ်သည်။နှိဋ္ဌိတော ပြီးပြီ။

[ဘူတသင်္ဂဟယော ဟူသောပထမစကားဦး၌အကျယ်ပြချက်ပြီး၏။]

အကြည် ၆-မျိုးကိုယ်လုံးဖြိုး

ဗဟိဒ္ဓါ၊ အပဉ္ဇ။ နိမိတ္တာနံ၊ နေ့ရိပ် လရိပ် မျက်နှာရိပ် အစရှိကုန်သော အရိပ်သဏ္ဍာန်တို့၏။ ဥပဋ္ဌာနာ၊ ထင်ရာပေါ်ရာဖြစ်ကုန်သော။အတိပသန္နာ၊ အလွန်ကြည်လင် လှစွာကုန်သော။ အာဒါသာဒယောဝိယ၊ မှန်ကြည် ဖလ်ကြည်စသည်တို့နှင့် ထပ်တူ။ ကာယေ၊ တွင်းပသိမ်းကျုံးတကိုယ်လုံး၌။ ကမ္မဇာ၊ ကံမှဖြစ်ကုန်သော။ ဆပသန္နာ၊ ခြောက်မျိုးသော အကြည်ဓာတ် အလင်းဓာတ် တို့သည်။ သဏ္ဌိတာ၊ ကောင်းစွာတည်ကုန်၏။ ကတမေ၊ အဘယ်သည်တို့နည်း ဟူမူကား။

၁။ စက္ခု၊ စက္ခု ဟူသော အကြည်ဓာတ် လည်းတပါး။

၂။ သောတံ၊ သောတ ဟူသော အကြည် ဓာတ်လည်းတပါး။

၃။ ဃာနံ။ ဃာနဟူသော အကြည်ဓာတ်လည်းတပါး။

၄။ ဇိဝှါ၊ ဇိဝှါ ဟူသော အကြည် ဓာတ်သည်းတပါး။

၅။ ကာယော၊ ကာယ ဟူသော အကြည်ဓာတ်လည်းတပါး။

၆။ မနော၊ စိတ်ဟူသော အကြည် ဓာတ်လည်း တပါး။

ဣမေသ၊ ဤခြောက်ပါးတို့တည်း။

စက္ခုအကြည်စသည်......

တတ္ထ၊ ထိုခြောက်ပါး သော အကြည် တို့တွင်။ စက္ခု၊ စက္ခုဟူသောအကြည်သည်သာလျှင်။ဝဏ္ဏသဟိတံ၊အဆင်းနှင့်တကွကြည်သည်ဖြစ်၍။ ဒဿနီယံ၊ မျက်စိဖြင့်ပင်မြင်၍သိရ၏။ သေသာ၊ ကြွင်းသော အကြည်ငါးပါး တို့ကိုမူကား။ နဒဿနီယာ၊ မျက်စိဖြင့်ကြည့်၍မသိရကုန်။ ဉာဏဝိသယာ၊ ဉာဏ်ဖြင့် သိရသော အရာသာဖြစ်ကုန်၏။ ။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ဣဒံစိတ္တံ၊ ဤသတ္တဝါ တို့၏စိတ် ဟူသော ဓာတ် အထူးသည်။ ပဘဿရံ၊ တလျှမ်း လျှမ်း တလက်လက် ပြိုးပြိုးပြက်လျှင် ကြည်လင် တောက် ထွန်း၏ ဟူ၍လည်းကောင်း။စိတ္တံ၊စိတ်မည်သောဓာတ်အထူးသည် ပဏ္ဍရံ၊ဆွတ်ဆွတ်ဖြူလျှင်ကြည်လင် တောက်ထွန်း၏ ဟူ၍ လည်းကောင်း။ ဝုတ္တံ ဟောတ္တာ၊မြတ်စွာဘုရားဟောကြားတော်မူသောကြောင့်။ တေသု၊ထိုခြောက်ပါးသောဓာတ်ကြည်မျိုးတို့တွင်။စိတ္တံ၊စိတ်ဟူသောဓာတ်ကြည် သည်။အတိဝိယ၊အတိုင်းထက်အလွန်ပင်။ပသန္နံ၊ကြည်လင်လှ၏။ပဏ္ဍရံ၊ ဖြူစင်လှ၏။ ပဘဿရံ၊ ပြိုးပြိုးပျက် တလက်လက် တောက်ထွန်း၏ ဟူ၍။ဒဋ္ဌဗ္ဗံ၊ရှုအပ်၏။ ။တေသု၊ ထိုခြောက်ပါးသောအကြည်တို့တွင်။ စက္ခု၊ အမြင်ဓာတ်ဟူသော စက္ခုသည်။ စက္ခုမှိ၊ မျက်လုံးအိမ်အလယ်၌။ဌိတံ၊ဘည်၏။ ။

၂။ သောတံ၊အကြားဓာတ်ဟူသော သောတသည်။ကဏ္ဏဗိလေ၊ နားတွင်း၌။ဌိတံ၊တည်၏။

၃။ ဃာနံ၊ အနံ့ဓာတ်ဟူသောဃာနသည်။ဃာနဗိလေ၊နှာခေါင်းတွင်း၌။ ဌိတံ၊တည်၏။

၄။ ဇိဝှါ၊ အလျက်ခေတ် ဟူသောဇိဝှါသည်။ ဇိဝှါမဏ္ဍေ၊ လျှာလယ်၌။ ဌိတံ၊တည်၏။
၅။ ကာယော၊ အတွေ့ခေတ်ဟူသော ကာယသည်ကား။ ကာယေ၊ တကိုယ်လုံး၌။အနောကာသောနာမ။ သူမရှိသော အရပ်မည်သည်။နတ္ထိ၊မရှိ။ သဗ္ဗံ၊ အလုံးစုံသော။ ကာယံ၊ အတွင်းအပရှိသမျှသော တကိုယ်လုံးကို။ဗျာပေတွာ။ပြန့်နှံ့၍၊ဌိတော၊ တည်၏။ ကာယော၊ တကိုယ်လုံးသည်။ ဖလိတက္ခန္ဓေဝိယ။ကြည်စွာသောဖလ်တုံးကြီး မှန်တုံးကြီးနှင့်ထပ်တူ။ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။
၆။ မနော၊ အတုမရှိ ထွန်းတောက်ဘိသော စိတ်အကြည်မူကား။ဟဒယေ၊ နှစ်လုံးအိမ်တွင်း၌။နိစ္စံ၊အမြဲ။ပဝတ္တတိ၊ဖြစ်၏။

၁။ ယဒါ၊ အကြင်အခါ၌။ ရူပနိမိတ္တာနိ၊ အဆိုးသဏ္ဌာန် ခွက် သဏ္ဌာန်စသော အဆင်းသဏ္ဌာန် အရိပ်အရောင်တို့သည်။ စက္ခုမှိ၊စက္ခုအကြည်၌။ ဩဿန္တိ၊ ထင်လာကုန်၏။ ဃဋ္ဋေန္တိ၊ခိုက်လာကုန်၏။ တဒါ၊ထိုအခါ၌။ ဟဒယေ၊ နှလုံး၌။စိတ္တသန္တာနံ၊ စိတ်အစဉ်သည်။ ဆိဋ္ဌတိ၊ပြတ်၏။ စက္ခုမှိ၊စက္ခုအကြည်၌။ ဇာယတိ၊ဖြစ်ပေါ်၏။

၂။ ဧဝံ၊ ဤနည်းအတူ။ သဒ္ဒနိမိတ္တေသု၊ အသံရိပ်တို့သည်။ သောတေ၊ သောတအကြည်၌၊ ဩဿန္တေသု၊ထင်လာကုန်သည် ရှိသော်။ ဃဋ္ဋေန္တေသု၊ ခိုက်လာကုန်သည် ရှိသော်။ ဟဒယေ၊ နှလုံး၌။ စိတ္တသန္တာနံ၊ စိတ်အစဉ်သည်။ဆိဋ္ဌတိ၊ပြတ်၏။သောတေ၊ သောတအကြည်၌။ ဇာယတိ၊ဖြစ်ပေါ်၏။

၃။ ဂန္ဓေသု၊အနံ့တို့သည်။ ဃာနေ။ ဃာနအကြည်၌။ ဩဿန္တေသု။ ထင်လာကုန်သည်ရှိသော်။ ဃဋ္ဋေန္တေသု

ခိုက်လာကုန်သည်ရှိသော်။ ဟာဒယေ၊ နှလုံး၌။ ဝိတ္တသန္တာန်၊ စိတ်အစဉ်သည်။ ဆိဏ္ဍတိ၊ ပြတ်၏။ ဃာနေ၊ ဃာနအကြည်၌။ ဇာယတိ၊ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

၄။ ရသေသု၊ အရသာတို့သည်။ ဇိဝှါယ၊ ဇိဝှါခေတ်အကြည်၌။ ဝိသမ္ဘေသု၊ ထင်လာကုန်သည် ရှိသော်။ ဃဋ္ဋေန္တေသု၊ ခိုက်လာကုန်သည် ရှိသော်။ ဟာဒယေ၊ နှလုံး၌။ ဝိတ္တသန္တာန်၊ စိတ်အစဉ်သည်။ ဆိဏ္ဍတိ၊ ပြတ်၏။ ဇိဝှါယ၊ ဇိဝှါအကြည်၌။ ဇာယတိ၊ ဖြစ်ပေါ်၏။

၅။ ကာယေ၊ တွင်းပသိမ်းကျုံးတကိုယ်လုံးတွင်။ ယတ္ထ၊ အကြွင်နေရာ၌။ ဖောဋ္ဌဗ္ဗာနိ၊ အနု အကြမ်းဟူသော မြေခေတ်အတွေ့၊ အ႟ အအေးအပူဟူသော မီးခေတ်အတွေ့၊ အလျှပ်အရှား အတင်းအလျော့ ဟူသော လေခေတ်အတွေ့တို့သည်။ ဖုသန္တိ၊ တွေ့ထိကုန်အံ့။ ဃဋ္ဋေန္တိ၊ ခိုက်တိုက်ကုန်အံ့။ ဟာဒယေ၊ နှလုံး၌။ ဝိတ္တသန္တာန်၊ စိတ်အစဉ်သည်။ ဆိဏ္ဍတွာ၊ ထိုတွေ့ထိရာအရပ်ပြတ်၍၊ တတ္ထ၊ ထိုတွေ့ထိရာ အရပ်၌။ ဇာယတိ၊ ဖြစ်ပေါ်၏။

၆။ ပဗ္ဗတကုဋ္ဌိမှိ၊ စိုပြည် ရွှမ်း ရွှမ်း တောင်အဝှမ်း၌။ သိလာဗိလေ၊ ကျောက်ဘွင်း၌။ ဥဒ္ဒိဒ္ဒိနာမ၊ ဖွက်ဖွက်ဖွက်ဖွက်အမြဲထွက်၍နေသော စိမ့်ရေစမ်းရေမည်သည်။ အတ္ထိ ကိရ၊ ရှိသတတ်။ ဧဝံ၊ ဤအတူ၊ ကာယမဇ္ဈေ၊ ကိုယ်၏အလယ်၌။ ဟာဒယဗိလေ၊ နှလုံးအိမ်တည်းဟူသောတွင်း၌။ ဥဒ္ဒိဒ္ဒိ၊ အမြဲပွက်၍ထွက်၍နေသော။ ဘဝင်္ဂသန္တာန်၊ ဆွတ်ဆွတ်လင်းကြည် ဘဝင်ရည်တည်းဟူသော စိတ်ခေတ်သည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ သဗ္ဗနိမိတ္တာနိ၊ အလုံးစုံသောအာရုံနိမိတ်သဏ္ဌာန်ရိပ်တို့သည်။ တတ္ထ၊ ထိုလက်လက်လက်လက် အမြဲပွက်၍ပေါ်ထွက် ဖြစ်ပွါးကာနေသော ဘဝင်အစဉ်၌။ ဝိဿန္တိ၊ ထင်ရကုန်၏။ ယဒါ၊ အကြင်အခါ၌။ ဘဝင်္ဂ၊ ကိုဘဝင်ဟူသော ခေတ်ကြည်၌။ ကိဉ္စိ၊ တစုံတခုသော အာရုံသစ်သည်။

ဒိဿတိ၊ ထင်၏။ တဒါ၊ ထိုအခါ၌။ ဂန္တွေ၊ အကြိမ်တရာ ချက်၍ ထက်မြက်လှစွာသော ယမ်းအစု၌။ အဂ္ဂိပါတံဝိယ။ မီးပွါးကျသောအခါကဲ့သို့။ သဝေဂံ၊ ထက်သန် ပြင်းထန် အလွန်မြန်သော အဟုန်ရှိသော။ ဇဝနသန္တာနံ။ ဇောစိတ် အစဉ်သည်။ ဥဋ္ဌဟိတွာ၊ တိမ်တိုက်ဘွင်းမှ တလျှမ်းလျှမ်း ထသောလျှပ်ချက်ကဲ့သို့ လျှမ်းလျှမ်း တက်ထကြွ၍။ သဗ္ဗ ကိစ္စံ၊ကိုယ်၏ လှုပ်ရှားမှုအမျိုးမျိုး နှုတ်၏လှုပ်ရှားမှု အမျိုး မျိုး စိတ်၏လှုပ်ရှားမှုအမျိုးမျိုးကို။ သာဓေတိ၊ ပြီးစီးစေ၏။ အာ ရမ္မဏော၊ ထင်လာသော အာရုံနိမိတ် အာရုံရိပ်သည်။ ဝိဂတော၊ ကင်းကွာ ကွယ်ပျောက်ပြန်သည်ရှိသော်။ တံ၊ ထိုလျှမ်းလျှမ်း တောက်ထသော ဇောခေတ်အစဉ်သည်။ ဝိဂစ္ဆတိ၊ ကွယ်ဆုံး ပျောက်ပျက်ပြန်၏။ ။ဣမေ၊ ဤ ခြောက်ပါးသော အကြည်တို့သည်။ နိသတ္တာ၊ သတ္တဝါမဟုတ်ကုန်။ နိဇ္ဇီဝါ၊ အရှင်မဟုတ်ကုန်။ အစေတနာ၊ ကြံမှုသိမှုကြောင့်ကြပြုသောဗျာပါရမရှိကုန်။ ။ဣမေ၊ ဤခြောက်ပါးသော အကြည်တို့သည်။ အပါယတော၊ အပါယ်အကြည်မှ။ ဘဝဂ္ဂါ၊ နေဝသညာနာသညာ ပြဟ္မာအကြည် တိုင်အောင်။ ဥပရူပရိ၊ အဆင့်ဆင့်။ အဓိကာ၊ လွန်ကဲကုန်၏။ ။ဗုဒ္ဓါ၊ဘုရားခေါ်ရသော အကြည်တို့သည်။ သေဋ္ဌာ၊ အထွဋ်အထိပ်တို့ပေတည်း။

ဆဗသာဒါ၊ အကြည်ခြောက်မျိုးတို့သည်။
နိဋ္ဌိတာ၊ ပြီးကုန်ပြီ။

ခေတ်မီး ၈-မျိုးမြဲအုပ်စိုး

အဋ္ဌဟိအင်္ဂဟိ၊ ရှစ်မျိုးသော ခေတ်မီးတို့သည်။ အယံ ကာယော၊ ဤကိုယ်ကောင်အလုံးကို။ အာဟိတော၊ အုပ်စိုး အပ်၏။ တေ၊ ထိုရှစ်မျိုးသော ခေတ်မီးတို့ဟူသည်။ ကတမေ၊ အဘယ်သည်တို့နည်း။ ။ကမ္မဇော၊ ရှေးရှေးဘဝပြုခဲ့ကြ

သောကာမှဖြစ်သောကမ္မဇဓာတ်မီးတမျိုး။ စိတ္တဇော၊ စိတ်မှ ဖြစ်သောစိတ္တဇဓာတ်မီးတမျိုး။ ဥတုဇော၊ တခုတခုသော ဓာတ်မီးမှ အဆင့်ဆင့်ဖြစ်ပွါးသော ဥတုဇဓာတ်မီးတမျိုး။ အဟာရဇော၊ ဓာတ်ဆီမှဖြစ်ပွါးသော ဓာတ်မီးတမျိုး။ ဣတိ ဧဝံ၊ ဤလေးမျိုးသော ဓာတ်မီးတို့သည်။ သီတုဏှဝသေန၊ သီတ လေးပါး ဥဏှလေးပါး၏အစွမ်းဖြင့်။ အဋ္ဌဓာ၊ ရှစ်ပါး ပြားကုန်၏။

တတ္ထ၊ ထိုရှစ်ပါးတို့တွင်။ ပုရိမာ၊ ရှေးဖြစ်ကုန်သောကမ္မဇဓာတ်မီးစိတ္တဇဓာတ်မီးနှစ်မျိုးတို့သည်။ အဇ္ဈတ္တ ၁၊ သတ္တဝါကောင်သန္တာန်တွင်သာရအပ်ကုန်၏။ ဗဟိဒ္ဓါ၊ သတ္တဝါမဟုတ်သောအပသန္တာန်၌။ နတ္ထိ၊ မရှိကုန်။ ဥတုဇော၊ ဥတုမှဖြစ်ပွါးသော ဓာတ်မီးသည်။ အဇ္ဈတ္တံ၊ သတ္တဝါတွင်အကျုံးဝင်သော ဓာတ်မီးလည်းကောင်း။ ဗဟိဒ္ဓါ၊ ရေမြေတောတောင်စသောဗဟိဒ္ဓတွင် အကျုံးဝင်သောဓာတ်မီးလည်းကောင်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဒွိဓာ၊ နှစ်ပါးပြား၏။ ။အဟာရဇော။ အဟာရဇဓာတ်မီးသည်လည်း။ တထာ၊ ထိုဥတုဇဓာတ်မီး အတူအဇ္ဈတ္တဗဟိဒ္ဓနှစ်ပါးပြား၏။ ။သဗ္ဗော၊ အလုံးစုံသော။ ဗာဟိရော၊ မြေကြီးမြင့်မိုရ် စကြဝဠာ ဟိမဝန္တာ သီဒါ သမုဒ္ဒရာ တောတောင်သစ်ပင်ချုံနွယ် ဘုံဗိမာန်အဝတ်ပုဆိုးစသောအပဝတ္ထုစုသည်။ အဂ္ဂိနော၊ ဗဟိဒ္ဓဓာတ်မီး၏။ ဥဒယော၊ အပွါးအစီးစုသာတည်း။

သတ္တသန္တာနေပန၊ သတ္တဝါတို့၏ ကိုယ်သန္တာန်၌ကား။ ကလလတော၊ ကလလရေကြည်မှ။ ပဋ္ဌာယ၊ စ၍။ အာယုဝေမတ္တံ၊ အသက်အရွယ်အလယ်ပိုင်းတိုင်အောင်။ ဣတိ ဧဝံ၊ ဤရှစ်မျိုးသောဓာယ်မီးတို့သည်။ သမုဒိတာ၊ တနေ့တခြားတိုးပွါးတက်ထွန်းကုန်လျက်။ ဘူတာနိစ၊ ဆိုခဲ့ပြီးသော မံသ အဋ္ဌိအစရှိသောမြေစုမြေခဲ,ပိတ္တ လောဟိတ အစရှိသော ရေရည်ရေခဲ,ဥဿ္မာပါစက အစရှိသောမီးအစုအသာသာသ

ပဿာသဗလအစရှိသော လေအစုတို့ကိုလည်းကောင်း။ တေသံ၊ ထိုဓာတ်ကြီးလေးပါးတို့၏။ မဇ္ဈာဒိ၊အခေါင် အရည်အကြည်အမွှမ်းဖြစ်ကုန်သော။ ပသန္နာဒိစ၊ ခြောက်မျိုးသောဓာတ်ကြည်တို့ကိုလည်းကောင်း။ ဝဍ္ဎယန္တိ၊တနေ့တခြားတိုးပွါးကြီးရင့်စေကုန်၏။ ။သမ္ဘာရာယော၊ကိုယ်အလုံးသည်။ အင်္ဂိနံ၊ ရှစ်ပါးသောဓာတ်မီးတို့၏။ ဥဒယော။ အပွါးအစီးစသာတည်း။

မဇ္ဈတော၊ အသက်ဘမ်းအလယ်ပိုင်းမှ။ ပစ္ဆာ၊နောက်၌။အင်္ဂီသု၊ ဓာတ်မီးတို့သည်။ ဟာယန္တေသု၊တနှစ်တခြားလျော့ပါးဆုတ်ယုတ်ကုန်သည်ရှိသော်။သဗ္ဗေ၊အလုံးစုံကုန်သောဓာတ်ကြီးစုတို့သည်။ ဟာယန္တိ၊ ဆုတ်ယုတ်ကုန်၏။ ဇရာမေပိ၊ ဤဓာတ်မီးတို့သည်လည်း။ နိဿတ္တာ၊ သတ္တဝါမဟုတ်ကုန်။နိဇ္ဇီဝါ၊အရှင်မဟုတ်ကုန်။အစေတနာ၊ကြံမှုသိမှုမရှိကုန်။

ဥတုဓာတ်မီးအခန်းသည်။နိဋ္ဌိတော၊ပြီးပြီ။

၅-မျိုးဓာတ်ဆီစောင့်ရှောက်သည်

ကမ္မဇော၊ ကံမှဖြစ်ပွါးသောဓာတ်ဆီ။ စိတ္တဇော၊စိတ်မှ ဖြစ်ပွါးသော ဓာတ်ဆီ။ ဥတုဇော၊ ဓာတ်မီးမှ ဖြစ်ပွါးသောဓာတ်ဆီ။ အာဟာရဇော၊ အဇ္ဈတ္တဩဇာမှ ဖြစ်ပွါးသောဓာတ်ဆီ။ ဗာဟိရော၊ ပျိုအပ်သမျှ အာဟာရမှ ဖြစ်ပွါးသော ဗာဟိဒ္ဓဓာတ်ဆီဟူ၍။ ပဉ္စဝိဓော၊ငါးပါးပြား၏။

ပုဗ္ဗေ၊ ရှေး၌။ ဝုတ္တာ၊ဆိုခဲ့သမျှသောဓာတ်ကြီးလေးပါးဓာတ်ကြည်ခြောက်ပါး ဓာတ်မီးရှစ်ပါးတို့သည်။အာဟာရပဋိသရဏာ၊ ဓာတ်ဆီ ငါးမျိုး လျှင် ကိုးကွယ် ရာ ရှိကြကုန်၏။ ဒကဇာ၊ ရေ၌ ဖြစ်ပွါးသော ငါးအစရှိသော ရေသတ္တဝါတို့သည်။ ဒကပဋိသရဏာ၊ ရေလျှင်ကိုးကွယ်ရာရှိကြကုန်သကဲ့သို့တည်း။ တိဏာ၊ မြေအပြင်ရှိမြက်ဟူသမျှ

တို့သည်။ ဝုဋ္ဌိပဋိသရဏာ၊ မိုယ်းရေမိုယ်းပေါက်လျှင် ကိုး ကွယ်ရာရှိကြကုန်သကဲ့သို့တည်း။

ဟိ၊ ထိုစကားမှန်၏။ အာဟာရေသု၊ ခေတ်ဆိတို့သည်။ ဥဒိတေသု၊ တက်ပွါးကုန်သည်ရှိသော်။ အဂ္ဂယော၊ ခေတ် ဆိတို့သည်။ ဥဒယန္တိ၊ တက်ပွါး ကုန်၏။ အဂ္ဂိသု၊ ခေတ်မီး တို့သည်။ ဥဒိတေသု၊ တက်ပွါးကုန်သည်ရှိ သော်။ ဘူတာနိ၊ ခေတ် ကြီး လေး ပါး တို့ သည်။ ဥဒယန္တိ၊ တက် ပွါး ကုန်၏။ ဘူတေသု၊ ခေတ်ကြီးလေးပါးတို့သည်။ ဥဒိတေသု၊ တက်ပွါးကုန်သည်ရှိသော်။ ပဿာဒါ၊ ခေတ်ကြည်ခြောက် ပါးတို့သည်။ ဥဒယန္တိ၊ တက်ပွါးကုန်၏။ အာဟာရေသု၊ ခေတ်ဆိတို့သည်။ ဟာယန္တေသု၊ လျော့ပါးကုန်သည် ရှိ သော်။ ကမေန၊ အစဉ်အားဖြင့်။ ဟာယန္တိ၊ ဆုတ်ယုတ်လျော့ ပါးကြကုန်၏။ ၊ ဍူမေပိ၊ ဤကိုယ်လုံးပြည့်ထွေ စောင့်၍ နေသော ခေတ်ဆိငါးမျိုးတို့သည်လည်း။ နိသတ္တာ၊ သတ္တဝါ မဟုတ်ကုန်။ နိဇ္ဇီဝါ၊ အရှင်မဟုတ်ကုန်။ အစေတနာ၊ ကြံမှု သိမှုမရှိကုန်။

အာဟာရော၊ အာဟာရသည်။ နိဋ္ဌိတော၊ ပြီးပြီ။

ခေတ်ဘီလူးကြီးအုပ်စိုးနည်း

ဓာတုဘာဂေ့ာ။ ဖြစ်ဖြစ်သမျှသောခေတ်ကြီး ခေတ်နုတို့ ကိုတခုတန်မျှ မကျန်ရအောင် အမြဲပုံသေ စား၍နေသော။ ယက္ခော၊ ခေတ်ဘီလူးမျိုးဟူသည်။ ကတမော၊ အဘယ် နည်း။ ။မရဏံ၊ မရဏဟူသောခေတ်မျိုးပေတည်း။

ယထာ၊ ဥပမာမည်သည်ကား။ အယော၊ သံတုံး၌။ မလံ၊ သံချေးသည်၊ အယမေဝ၊ သံသားကိုသာလျှင်၊ နိစ္စံ၊ အမြဲ။ ခါဒတိ၊ စား၏။ လောဟေ၊ ကြေးခဲ၌။ မလံ၊ ကြေးချေးသည်။ လောဟမေဝ၊ ကြေးသားကိုသာလျှင်။ နိစ္စံ၊ အမြဲ။ ခါဒတိ၊ စား၏။ အယလောဟေသု၊ သံတုံးကြေးတုံးတို့၌။ တေသံ၊

ထိုသံချေးကြေးချေးတို့၏။ အနောကာသောနာမ၊ မရှိသော အရပ်မည်သည်၊ နတ္ထိ၊ မရှိ။ ဥပ္ပန္နုပ္ပန္နာ၊။အသစ်အသစ်ဖြစ်ဖြစ်သမျှသော သံသားကြေးသားတို့သည်။ တေသံ၊ ထိုသံချေးကြေးချေးတို့၏။ ဘက္ခာ၊အစာတို့သည်သာ။ ဟောန္တိ၊ ဖြစ်ရကုန်၏။ ။ဧဝံ၊ ဤနည်းအတူ၊ ခေတ္တဘက္ခာ၊ မရဏဟူသော ခေတ်ဘီလူး မျိုးတို့သည်။ ခေတ္တယောဧဝ၊ မြေခေတ်ရေခေတ်အစရှိသော ခေတ်တို့ကိုသာလျှင်။ နိစ္စံ၊အမြဲ။ ခါဒန္တိ၊ စားကုန်၏။ ဥပ္ပန္နုပ္ပန္နာ၊ အသစ်အသစ်ဖြစ်ဖြစ်သမျှကုန်သော ခေတ်တို့သည်။ တေသံ၊ ထိုခေတ်ဘီလူး တို့၏။ ဘက္ခာ၊ အစာတို့သည်သာ။ ဟောန္တိ၊ ဖြစ်ရကုန်၏။

ကထံဟောန္တိ၊အသို့ဖြစ်ကုန်သနည်း။ ။ပဋိသန္ဓိတော။ ပဋိသန္ဓေမှ။ ပဋ္ဌာယ၊ စ၍။ကေကာသ္မိံ၊တခုတခုသောခေတ်သည်။ ဥပ္ပန္နေ၊ ဖြစ်ပေါ်လာသည် ရှိသော်။ ကေကော၊ တခုတခုသော ခေတ်ဘီလူး သည်။ သဟိဘောဝ၊ တကွထက်ကြပ်ပါမြဲသာတည်း။တသ္မာ၊ ထိုကြောင့်။ကာယော၊ ခေတ်ခဲ ခေတ်တုံး တကိုယ်လုံးသည်။ ယက္ခပူရော၊ ခေတ်ဘီလူးအပြည့်ရှိနေသည်ဖြစ်၍။ ယက္ခခန္ဓော၊ ခေတ်ဘီလူးခဲပင်ဖြစ်၏။ ။တေသံ၊ထိုခေတ်ဘီလူးတို့ကို။ပရိဝေသကာ၊ အစာသမင်း အမြဲသွင်းရကုန်သော ခေတ်တို့ကား။ ကမ္မံ၊ ရှေးကံ ဟောင်းလည်း တခု။ စိတ္တံ၊စိတ်လည်း တခု။ ဥတု၊ ခေတ်မိုးရှစ်မျိုး လည်းတခု။ ဩဇာ၊ ခေတ်ဆီ ငါးမျိုးလည်း တခု။ ဣမေ၊ဤလေးမျိုးတို့သည်။ပရိဝေသကာ၊ခေတ်ဘီလူးတို့စားသောက်ရန် အစာထမင်းအမှန်သွင်းရသော ခေတ်တို့ပေတည်း။ ။တေ၊ထိုလေးပါးသောခေတ်မျိုးတို့သည်။ သယံပိ၊မိမိတို့သည်လည်း။ဘက္ခာ၊ ဘီလူးစာတို့ပင်တည်း။

ဟိ၊ ထင်ရှားစေအံ့။ဒိနေ ဒိနေ၊နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း၊ဘုတ္တေ၊ မျိုမျိုသမျှကုန်သောအစာရေစာတို့ကို။ ဒွေဘာဂေ၊ နှစ်ဘို့တို့ကို။ကတွာ၊ ပြု၍။ ဧကော၊ ထက်ဝက် ဘာဂ ကား။

အာဟာရော၊ ဝတ်ဆီစု ပေတည်း။ ။အာဟာရေ၊ မျိုး လိုက်သောဗဟိဒ္ဓဩဇာသည် ဌာနပဏ္ဏတ္တ၊ အစာသစ်အိမ် သို့ဆိုက်ရောက်သည်ရှိသော်။ အဇ္ဈတ္တာ၊ ကိုယ်နှင့်အမျှ ရှိ နေကြသော အဇ္ဈတ္တ ဝတ်ကြီးလေးပါး, ဝတ်မီး ရှစ်ပါး, ဝတ်ဆီလေးပါးတို့သည်။ ဗလလဒ္ဓါ၊ အသစ်သော အား အစွမ်းကိုရကြကုန်သည် ဖြစ်၍။ ဥဋ္ဌဟန္တိ၊ ထကြကုန်၏။ ယထာ၊ ဥပမာကား။ ဂိမှေ၊ နွေလ၌။ မဟာမေဃော၊ ကြီးစွာ သော မိုးသည်။ ဝဿန္တေ၊ ရွာသည် ရှိသော်။ ရုက္ခတိဏာ၊ သစ်ပင်မြက်ပင်တို့သည်။ ဥဋ္ဌဟန္တိ၊ ထကြွကုန် သကဲ့သို့တည်း။

အဇ္ဈတ္တာ၊ အဇ္ဈတ္တဝတ်မီးတို့သည်။ ပုပ္ဖန္တိ၊ အသစ်အ သစ်သောရုပ်ကလာပ်ပွင့်တို့ကိုပွင့်ကြကုန်၏။ ဖလန္တိ၊ သီး ကြကုန်၏။ ဝဍ္ဎေန္တိ၊ အဆင့်အဆင့်ကလာပ်ပွင့်တို့ကို တိုး ပွါးစေကြကုန်၏။ ။တဒါ၊ ထိုအခါ၌။ ကာယော၊ တကိုယ် လုံးသည်။ ဗလဝန္တေဟိ၊ အားအင်ရှိကုန်သော။ ရူပေဟိ၊ ရုပ်သစ် ကလာပ်သစ် တို့ဖြင့်။ ဃနပူရော၊ တခဲနက် ပြည့် ၏။ ။သော သတ္တော၊ ထိုသတ္တဝါသည်။ တေ၊ ထိုတကိုယ် လုံးဖြစ် ကလာပ်သစ်တို့ကို။ ပရာမသိတွာ၊ ငါဟုအလွဲ အ ထင်စွဲ၍။ အဟံ၊ ငါသည်။ ဗလဝါ၊ အားရှိသည့်အမှု ဖြစ်၏။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဥဒဂ္ဂစိတ္တော၊ ရွှင်လန်းတက်ကြွ ရိုးရိုးရှသော စိတ်ရှိသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။

(နွေအခါ ခြောက်သွေ့ နွမ်းပါး၍ နေသော တောချုံ မြက်ခင်းမှာ မိုးကြီးရွာ၍ အသစ်သော အညွန့် အရွက် အပွင့် အသီးတို့ပေါ်ပေါက်ဖြစ်ပွါး စည်ကားစည်ပင် စိမ်း ရှင်ညိုမှိုင်းဆိုင်းဆိုင်းညို့ညို့ရှိပြန်သကဲ့သို့ ဆာမွတ်ခေါင်း ပါး၍နေသောသူမှာ အစာရေစာမျိုးသောအခါ၌ တကိုယ် လုံးရှိဝတ်ဆီဝတ်မီးတို့မှ အသစ်အသစ် ပြိုင်းပြိုင်း ထ၍ ဖြစ်ကြကုန်သော မြေကလာပ် ရေကလာပ် လေကလာပ်

မီးကလာပ် အကြည်ကလာပ်တို့ဖြင့် တခဲနက်ပြည့်၍ နေသောအခါ ရုပ်နာမ်တရားတို့၏ ဥဒယလက္ခဏာကိုအဘာပ် မြင်အောင်ကြည့်ရမည်။)

တသို့၊ထိုတကြိမ်မျှ၍တ ကိုယ်လုံးပြန့်နှံ့ပြီးသောခေတ် ဆီစုသည်။ ပိရေန၊ နှစ်ပဟိုရ်သုံးပဟိုရ်စာအတန်ငယ်ကြာ သဖြင့်။ဇီရိတွာ၊ပုပ်ရိနွမ်းပါး၍၊ ယက္ခာဘက္ခေ၊ ခေတ်ဘီလူး တို့၏ အစာသည်။ ဇာတေ၊ ဖြစ်ပြန်ခဲ့သော်။ တေ၊ ထိုတ ကိုယ်လုံး၌ အခုန်းအခုန်းတက်ဖြစ်ပွါးကြကုန်သော ကလာပ် သစ်တို့သည်။သူ့ရောဒယေ၊နေဘက်သောအခါ၌။ဥဿာဝ ဗိန္ဒုနိဝိယ၊ ဆီးနှင်းပေါက်တို့ကဲ့သို့လည်းကောင်း။ ဂိမှေ၊ တပေါင်း တန်ခူး၌။ ဝါဘပ္ပဟာတာနိ၊ လေပြင်း ခတ်ကုန် သော။ ပဏ္ဏာနိဝိယ၊ သစ်ရွက် ဟောင်းတို့ ကဲ့သို့ လည်း ကောင်း။ ပတန္တိ၊ တကိုယ်လုံးမှတဖြုတ်ဖြုတ်ကြွေပျောက် ကြလေကုန်၏။

တဒါ၊ ထိုအခါ၌။ ကာယော၊ ကိုယ် အင်္ဂါ စုသည်။ သုက္ခဝနံဝိယ၊ကျဲကျဲသောက်သောက်သွေ့ခြောက်ခေါင်း ပါးသော တောချုံ မြက်ခင်းကဲ့သို့။ ဒုဗ္ဗလော၊ ခေါင်းပါး ရော့ရဲအားအင်နဲ့သည်။ ဟောတိ၊ဖြစ်၏။ ။သောသတ္တော၊ ထိုသတ္တဝါသည်။ တေ၊ ထိုအားအင်ပြော့နဲ့ ကျဲရဲရှိကုန် သော ကလာပ်ကျန် ကလာပ်ကြွင်းတို့ကို။ ပရာမသိတွာ၊ ငါဟုအလွဲအထင်စွဲ၍။အဟံ၊ ငါသည်။ဒုဗ္ဗလော၊ အားနည်း သည်။အမှိ၊ ဖြစ်၏။ ဇရတိ၊ ဤသို့။ မိလာတစိတ္တော၊ညှိုးငယ် နွမ်းပါးသောစိတ်ရှိသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။

(အစာ သစ် ဖိမ်၌ အစာ သစ် ပြည့် သော အခါ တကိုယ် လုံး၌ ကလာပ်သစ် ရုပ်သစ် တို့သည် အပြည့် အနှက် ပွက်ပွက်ဆူ တိုးပွါး ကုန်၏။ ။ထို အခါ မျက် လုံးသား နှစ်ခု လည်း သိပ်သည်း တောင့် တင်း၏။ ။ အစာလည်၍ အောက်သို့လျှောကျလေသောအခါ ချက်လုံး

တွင်းရှိကလာပ်သစ် ကလာပ်နုတို့သည် ရေပွက်ရေမြှုပ်တို့ တဖြုတ်ဖြုတ် ပျက်ဆုံးကုန် သကဲ့သို့ ဖြုတ်ဖြုတ်ဖြုတ်ဖြုတ်ဆုတ်ယုတ်ပျက်ဆုံးကြကုန်၏။ ။မျက်လုံးသား၌ ရုပ်ကလာပ်လျော့ပါးလေ၏။ ။ရုပ်နုကလာပ် နုတို့၏ တည်နေရာဖြစ်သော ဥတုဇ ရုပ်ကြမ်းတို့သည်ကား သေသည့် နောက်မှာပင် အတော်ကြာ တည်နိုင်ကုန်သေး၏။

[ဤကားမျက်လုံးတွင်ကွက်၍ ရုပ်ကလာပ်တို့၏ဖြစ်ပွါးခြင်း ဥဒယသဘော ပျက်ပြားခြင်း ဝယသဘောများကို အတပ်မြင်၍ထင်အောင်ရှုနည်းကို ဆိုလိုက်သည်။]

ဤမျက်လုံးနည်းတူ နှလုံးခဲ အဆုတ်ခဲ အသဲလွှာအမြှေးလွှာ ဦးနှောက်ခဲ ကျောဘက် ရင်ဘက်လက်ဝဲနံ လက်ျာနံ စသော အသားလွှာ အသားစိုင် အသားခဲတို့၌လည်း နေ့စဉ်စားသောက်သောအာဟာရနှင့်စပ်၍တနေ့သုံးခါတက်တုံသက်တုံနေသော ဒီရေကဲ့သို့ ရုပ်ကလာပ်တို့ တိုးတက်ဖြစ်ပွါးတုံ ဆုတ်ယုတ်ကွယ်ဆုံးတုံ နေပုံကို အတပ်မြင်၍ ထင်အောင်ရှုလေ။ ။ဤကားမျိုသောအစာရေစာကိုထက်ဝက်ပြု၍ တစုတဘို့ဖြစ်သော အာဟာရဓာတ်ဆီကြောင့် တကိုယ်လုံး၌ ဒီရေတက်သကဲ့သို့ ရုပ်သစ်ကလာပ်သစ် တို့ ဖြစ်ပွါးတိုးတက်ပုံ ဒီရေကျ၍ ရွံ့ညွှန်မျှကျန်သကဲ့သို့ တိုးတက်သမျှရုပ်ကလာပ်တို့ကိုဓာတ်ဘီလူးစား၍ကွယ်ဆုံးပုံ ရုပ်ကလာပ်တို့ကို ဖြစ်ပွါးစေတတ်သော အာဟာရဓာတ်ဆီတို့သည် ဓာတ်ဘီလူးတို့၏ အလုပ်အကျွေးဖြစ်ပုံ မိမိတို့လည်း ဓာတ်ဘီလူးစာဖြစ်၍ ကွယ်ဆုံးပုံများကို ထင်ရှားအောင်ပြသောစကားရပ်တည်း။

မျိုသောအစာတို့ကို ထက်ဝက်ပြု၍ တစုတဘို့ဖြစ်သော ဓာတ်မီးတို့ကြောင့် အလုံးစုံသော ရင်တွင်းသား မျက်လုံး ဦးနှောက်ခဲတို့နှင့်တကွ ကိုးရာသော အသားစုကိုးရာသော အကြောစုတို့၌ရှိသော ဓာတ်ဆီဓာတ်မီးတို့သည် ရိုးရိုးရွရွ

ထကုန်ကြ၍ တကိုယ်လုံး ပွက်ပွက်ဆူ ရုပ်သစ် ကလာပ် သစ်တို့ကို ဖြစ်စေကြ ပွါးစေကြကုန်၏။ ။ထင်းအား မီး အားကောင်းလှ၍ ခွင်ပေါ်အိုးတွင်း ရှိရေမှ ခေတ်မီးထ လျက် ပွက်ပွက်ဆူစေသော ရေပွက်ကဲ့သို့ရှု။ ။ချောင်း လုံးပြည့် ဝိရေတက်ချက်နှင့်လည်း တူပါ၏။ ။အစာသစ် အိမ်မှာ အစာသစ်ကြကျက် လျော်ကျသောအခါ ယခင် ဖြစ်ပွါးတိုးတက်သမျှသောရုပ်ပွက် ကလာပ် ပွက်တို့သည် ခြေဖျားလက်ဖျားမျက်လုံးခဲဦးနှောက်ခဲတို့မှစ၍ တရွေ့တ ရွေ့ချုပ်ပျက်ကွယ်ပျောက်ကြလေကုန်၏။ ။အောက်ကမီး ဆုတ်လျှင် အိုးတွင်းရေပွက်တို့ ဆုတ်ယုတ်ပျက်ပြားမှု ဝိရေ ကျမှုများနှင့်အတူရှု။ ။တနေ့တနေ့လျှင်နှစ်ကြိမ်စားသော သူတို့မှာနေ့စဉ် အမှန်နှစ်ကြိမ်တက် နှစ်ကြိမ်ကျပြု၍ရှု။ ။တ ကြိမ်တကြိမ်သာ စားသောသူတို့မှာ တကြိမ်တကြိမ်ကျ ပြု၍ရှု။ ။အနမတဂ္ဂ သံသရာ၌ သတ္တဝါအနန္တ အနှံ့အ ပြားရှု။

ဤကားမျိုးသောအစာရေစာ၌ပါသော ဗဟိဒ္ဓ ခေတ်မီးတို့ကြောင့်ကိုယ်တွင်းရှိအဇ္ဈတ္တခေတ်မီး ရှစ်ပါး ခေတ်ဆိုလေးပါးတို့ထကြ၍ ရိုးရိုးရွရွတ ကိုယ်လုံးရုပ်ခိုး ရုပ်လျှံကလာပ်ခိုး ကလာပ်လျှံ ဖြစ်ပွါပုံ ,ဖြစ်ပွါးသမျှတို့သည်လည်း မကြာမီ ခေတ်ဘီလူး၏ အစာဖြစ်၍ ချုပ်ဆုံးပုံ, ဗဟိဒ္ဓ ခေတ်မီးတို့လည်း အဇ္ဈတ္တ ခေတ်ဘီလူးတို့၏ အစ လုပ်အကျွေးဖြစ်ပုံကိုဆိုသောစကားရပ်တည်း။

စိတ်မှာလည်း......

၁။ လောဘဇောထ၍ဖြစ်သော ရုပ်ကား အ သွေးအဆင်းတမျိုး,

၂။ ဒေါသဇောထ၍ဖြစ်သောရုပ်ကားအသွေး အဆင်းတမျိုး,

၇။ မောဟဇော ဉာဏသာဇော မဇ္ဈိရိယဇော
သဒ္ဓါဇော ပညာဇော မေတ္တာဇော ကရုဏာ
ဇော စသည်တို့ထရာ၌ လည်းရုပ်သွေးရုပ်
ဆင်းတမျိုးစီ,

လေးတောင်ရှိ လိုဏ်ဂူတွင်းမှာ အလယ်၌ ညှိထွန်း၍ ထားသောဆီမီးအရောင်သည် ဆီမီးတောက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် လိုဏ်အလုံး ပြန့်နှံ့ ထွန်းလင်းသကဲ့သို့ ဟဒယ ဝတ်ဒါမိမှထသောသာဇောတို့၏ အခိုးအလျှံဖြစ်သော ရုပ်ကလာပ်တို့သည် ဇောထသည်နှင့် တပြိုင်နက် တကိုယ်လုံးပြန့်နှံ့၍ တည်ကုန်၏။ ။တခု တခု သောဇော ချုပ်ငြိမ်းပြန်လျှင်တကိုယ်လုံးမှာပင်ကွယ်ပျောက်ပျက်ဆုံးပြန်၏။ ။တထိုင်တည်းမှာပင် ဇောဝတ်မျိုးအထွေတရာမက ဖြစ်တုံပျက်တုံ ဖြစ်နိုင်၏။ ဝတ်မီးနှင့် တကွသော စိတ္တဇ ရုပ်ကလာပ်တို့လည်း တထိုင်တည်းမှာပင် အထွေတရာမက လျှပ်စစ်ပြက်သကဲ့သို့ တရှိန်းရှိန်းတက်၍ တမြိန်းမြိန်း ကွယ်ပျက်ကုန်၏။

[မြင်အောင်ကြည့်။]

ကမ္မဇရုပ်ကလာပ်ဘို့မှာနူကား........

တခြားတပါးသော ရုပ်ကလာပ်တို့ တိုးတက်ပွါးများ လျှင်လည်း တိုးတက်ပွါးများ ကုန်တော့သည်။ တခြားတ ပါးသော ရုပ်ကလာပ်တို့ ဆုတ်ယုတ် ပျက်ပြုန်း ပြန်လျှင် လည်းဆုတ်ယုတ်ပျက်ပြုန်းကုန်တော့သည်။ ။အနေ့ာက် ကနေရောင်အရှေ့ကမိုးယံးတိမ်တိုက်ကြိမ်ကြိုက်သောအခါ ဖြစ်ပေါ်လာသော သက်တန့်ရေးသည် လေတိုက်၍ တိမ် တိုက်အခြေပျက်လျှင် ပျက်တော့သည်။ တိမ်တိုက်ကျယ် ပွါးလျှင် ရှည်လျားတော့သည်။ တိမ်တိုက် ကွယ်ပျောက် လျှင် ကွယ်ပျောက်တော့သည်။ ။တိမ်တိုက်ပင် မကွယ် သော်လည်း နေကွယ်၍သွားလျှင် ကွယ်ပျောက် ရတော့

သည်။ ။နေနှင့်ရွေးကံတူသည်။ မိုဃ်းတိမ်တိုက်နှင့် ဥတု
ဇရုပ်ကလာပ် အာဟာရဇရုပ်ကလာပ်အစုအခဲတူသည်။
သက်တန့်ရေးနှင့် အကြည်ခြောက်ပါး စသော ကမ္မဇရုပ်
ကလာပ်နာမ်ကလာပ်စုတူသည်။ ။တထိုင်တည်း မှာပင်
အမျိုးမျိုးသော ဇောစိတ်တို့ကြောင့် တကိုယ်လုံး အထွေ
ထွေဖြစ်ပေါ်ရသောစိတ္တဇရုပ်စု, ဥတုဇအာဟာရဇစိတ္တဇ
ရုပ်ကလာပ်တို့ တိုးတက်လျှင် တိုးတက်ဖြစ်ပွါးကုန် သော
ကမ္မဇရုပ်ကလာပ်တို့သည်ခေတ်ဘီလူး၏အစာဖြစ်၍ကွယ်
ဆုံးကုန်သောကြောင့် ထိုစိတ်ထိုကံတို့သည်လည်း ခေတ်
ဘီလူး၏အလုပ်အကျွေး တို့သာဟုမှတ်အပ်၏။

ခေတ်ဘီလူးအုပ်စိုးမှုပြီး၏။

ခေတ်ဘီလူးမှာသင်းများစွာ

အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တ လက္ခဏာရေးသုံးပါးကို ရှုလိုမြင်လို
သောသူသည် မရှုမီရှေးအဘို့၌ ခန္ဓာငါးပါးရုပ်နာမ်တရား
တို့ကို ရိုးရိုးရှရှ အကုန်ထအောင်ဆွရသေးသည်။ ။ဆွ၍
ညက်၌ထပြီးကြွပြီးနောက်မှထိုခန္ဓာတို့၌ရှိသောလက္ခဏာ
ရေးသုံးပါးကိုအတပ်မြင်သာသည်။ ဆွဟူသည်လည်း ဖြစ်
တုံပျက်တုံကျတုံနေချက်ကိုအခြေရှာ၍နေရာကျအောင် ပြု
ခြင်းပင်တည်း။

[ဤတွင်ရွေ့ကားခန္ဓာငါးပါးအပေါင်းဖြစ်သောဘကိုယ်ကောင်လုံး
ကိုရိုးရိုးရှရှအကုန်ထအောင်ဆွနည်းပြီး၏။]

အနိစ္စရှုနည်း……

ယခုအခါကိုယ်လုံးပြည့်ရှိနေသောမရဏခေတ်
ဘီလူးတို့၏ အပင်းအသင်းတို့ကို ထင်လင်းစွာပြ၍
အနိစ္စလက္ခဏာ ဒုက္ခလက္ခဏာ အနတ္တ လက္ခဏာ
တို့ကို အတပ်မြင်အောင်ဆင်ခြင်၍ ကြည့်ရှုနည်း
ကိုဆိုပေအံ့။

သခေ်ပတော၊ အကျဉ်း အားဖြင့်။ အဗ္ဗုဒရောဂါ၊ ရှစ်ပါး သောအနာရောဂါမျိုးတို့သည်။ယက္ခာနုံ၊ ဘေတ်ဘီလူးတို့၏။ သဟာယာ။ အပင်းအသင်းတို့တည်း။ ။ဝိတ္ထာရတော၊ အကျယ်အကျယ်ထက်အကျယ်အားဖြင့်။ ဆန္နဝုတိရောဂါ၊ ကိုးဆဲ့ ခြောက်ပါး သော အနာ ရောဂါ တို့သည် လည်း ကောင်း။ ဗဟုရောဂါ၊ အသိန်းမကသော ရောဂါတို့သည် လည်းကောင်း။ ယက္ခာနုံ၊ ဘေတ်ဘီလူးတို့၏။ သဟာယာ၊ အပင်းအသင်း တို့တည်း။

အဗ္ဗုဒရောဂါနာမ၊ ရှစ်ပါးသောရောဂါတို့မည်သည်ကား ......

၁။ ဝါတိကော၊လေပျက်၍ဖြစ်သော ရောဂါတမျိုး။
၂။ ပိတ္တိကော၊သည်းခြေပျက်၍ ဖြစ်သောရောဂါ တမျိုး။
၃။ သေမှိကော၊ သလိပ်ပျက်၍ ဖြစ်သောရောဂါ တမျိုး။
၄။ သန္နိပါတိကော၊ လေသည်းခြေသလိပ်သုံး ပါး စုံပျက်၍ဖြစ်သောရောဂါတမျိုး။
၅။ အာဟာရိကော။အာဟာရ ဘောက်ပြန်၍ဖြစ် သောရောဂါတမျိုး။
၆။ ဝိသမိသော၊ သတိကင်းလွတ် ချော်ချွတ်တိမ်း ပါး၍ဖြစ်သောရောဂါတမျိုး။
၇။ ဩပက္ကမိကော၊ရိုက် နှက် ထောင်းထုပင်ခတ်မှု စသော လုံ့လ ပယောဂ ကြောင့် ဖြစ်သော အနာရောဂါတမျိုး။
၈။ ကမ္မဇော၊ ဥပပိဠကကံ ဥပစ္ဆေဒကကံ တို့ ကြောင့်ဖြစ်သောအနာရောဂါတမျိုး။

ဏ္ဍမေ၊ ၍ရှစ်ပါးတို့တည်း။ ။ဏ္ဍမေဟိ၊ ၍ရှစ်ပါးသော အနာ ရောဂါ တို့ကြောင့်။ မရဏာ၊ သေ ခြင်း တို့ကို။

ဒုဋ္ဌမရာဇာ၊ရှစ်ပါးသောသခြင်းတို့ဟူ၍၊ဝဏ္ဏ၊ဆိုအပ်ကုန်၏။သဗ္ဗသံ၊အလုံးစုံကုန်သော။ ရောဂါနံ၊ရောဂါမျိုးတို့၏။မူလံ၊အမှုသည်ရင်းကား။အဋ္ဌ၊ခတ်မိးရှစ်ပါးတည်း။အဋ္ဌမှ၊ရှစ်ပါးသော ခတ်မိးစုသည်။ ကုပန္တေ၊ မဉ္ဇိမမျှထကြွသောင်းကျန်းခဲ့သည်ရှိသော်။ တေတေရောဂါ၊ထိုထို ရောဂါတို့သည်။ဇာယန္တိ၊ဖြစ်လာကုန်၏။ အဋ္ဌမှိ၊ ခတ်မိးရှစ်ပါးသည်။သမေ၊ ညီမျှငြိမ်သက်ခဲ့သည်ရှိသော်။ တေတေရောဂါ၊ထိုထိုရောဂါတို့သည်။ သမ္မန္တိ၊ငြိမ်းကုန်၏။ အဋ္ဌသု၊ရှစ်မျိုးကုန်သော။အဋ္ဌသုစ၊ခတ်မိးတို့တွင်လည်း ဧကသ္မိံ၊တမျိုးသောခတ်မိးသည်။ ကုပန္တေ၊ ထကြွသောင်းကျန်းသည်ရှိသော်။ သဗ္ဗေ၊ အလုံးစုံကုန်သောခတ်မိးတို့သည်။ကုပန္တိ၊ ထကြွသောင်းကျန်းကုန်၏။ ။ဗဟိဒ္ဓါ၊ မျိုသောအစာမှပါကုန်သော ခတ်ဆိခတ်မိး၊ မြေခိုးမြေငွေ့မှပါကုန်သော ခတ်ဆိခတ်မိး၊ ရေခိုးရေငွေ့မှ ပါကုန်သောခတ်ဆိခတ်မိး၊ အရပ်လေးမျက်နှာ လေမှပါကုန်သောခတ်ဆိခတ်မိးဟုဆိုအပ်ကုန်သောဗဟိဒ္ဓခတ်ဆိခတ်မိးတို့သည်။အဇ္ဈတ္တံ၊အဇ္ဈတ္တ ခတ်ဆိခတ်မိးကို။ဥဋ္ဌပေန္တိ၊မထ ထအောင် မကြွ ကြွအောင်နှိုးတတ်ကုန်၏။ ကောပေန္တိ၊မသောင်းကျန်းသောင်းကျန်းအောင်ဆွတတ်နှိုးတတ်ကုန်၏။ ။သပ္ပါယာ၊ အတွင်းခတ်တို့နှင့် သင့်မြတ် ကုန်သောဗဟိဒ္ဓခတ်ဆိခတ်မိးတို့သည်။ကာယဿ၊တကိုယ်လုံး၏။သရဏာ၊ကိုးကွယ်ရာတို့သည်။ ဟောန္တိ၊ဖြစ်ကုန်၏။

ယထာ၊ ဥပမာကား။ ပတိသောတေ၊ မြစ်ညာ တချောက်၌။ ကုသောဗ္ဘေသု၊ အလုံးစုံသော ချောင်းကြီးချောင်းငယ် မြောင်းကြီးမြောင်းငယ် ရိုးကြီး ရိုးငယ် စိမ့်ရေစန်းရေ ဟူသမျှတို့သည်။ဝိဂတေသု၊မြစ်ခတွင်းသို့ အဆင်းအဝင် မရှိကုန်သည်ရှိသော်။ နဒီ၊မြစ်မကြီးသည်။ မိယျတိ၊ခဏခြင်း ကုန်ခန်း၏။ ကုသောဗ္ဘေသု၊ အလုံးစုံသော

ချောင်းကြီး ချောင်းငယ် မြောင်းကြီး မြောင်းငယ်ရိုးကြီးရိုး
ငယ် စိမ့်ရေစမ်းရေ ဟူသမျှတို့သည်။ နိစ္စံ၊အမြဲ။ ပဝိဋ္ဌေသု၊
စီးဝင်ကြကုန်သည်ရှိသော်၊ နဒီ၊ မြစ်မကြီးသည်၊အနုနာ။
မလျော့ပါးသည်။ ဟောတိ၊ဖြစ်သကဲ့သို့တည်း။ ။တဿာ၊
ထိုကြောင့်။ပဋိသန္ဓိတော။ပဋိသန္ဓေမှ။ပဋ္ဌာယ၊စ၍။ ယသ္မိံ
ဒိနေ၊အကြင်နေ့၌၊အာဟာရော၊အာဟာရသည်။ဝိဂတော၊
ကင်း၏။ တသ္မိံ၊ ထိုနေ့၌။ ဥဒကာ၊ရေမှ။ ဥဒ္ဓရေ၊ ဆယ်
ယူ၍။ ဥဏှေ၊ မြေပူနေပူလေပူ၌။ ထပိတော၊ ထားအပ်
သော။ဖေဏပိဏ္ဍောဝိယ၊လူလောက်ရှိသောရေမြှုပ်ခဲရေ
မြှုပ်စိုင်ကြီးကဲ့သို့။ကာယေ၊ ဤတကိုယ်လုံး၌။ဓာတုယော၊
အတွင်းဓာတ် နှံ့ဓာတ်စု ဓာတ်ခဲ တို့သည်။ အန္တရဓာယန္တိ၊
ဖြုတ်ဖြုတ်အသံ ကိုယ်လုံးညံ့မျှကွယ်ပချုပ်ဆုံးကြကုန်၏။
ကာယော၊ ကိုယ်အင်္ဂါစုသည်။ဘိဿော၊ တရွေ့တရွေ့ကို
ရုံကျုံ့ရှုံ့၍သွားသည်၊ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ ဒိနေဒိနေ၊တနေ့
ထက်တနေ့။ ခီဏော၊ခြောက်သွေ့ကုန်ခန်း၍ သွားသည်ရှိ
သော်။ သတ္တာဟေ၊ ခုနစ်ရက်မျှ၌။ သဗ္ဗာ၊ အလုံးစုံသော
အတွင်းဓာတ်နှံ့တို့သည်။ခီယန္တိ၊ကုန်ကုန်၏။မတော၊ သေ
လေ၏။ ။ဥတုဇော၊ဓာတ်မီးမှဖြစ်ပွါးသော။ ကာယဒေဟော။
အဖတ်ကြမ်းဖြစ်သော အခွန်ရုပ် အကာရုပ် စုသည်သာ။
အတိရိတ္တော၊ကြွင်းကျန်၏။

မျိုးသောအာဟာရဓာတ်ဆိတရွေ့တရွေ့ကုန်ခန်းသော
နာရီမှစ၍ မျက်လုံးခဲ ဦးနှောက်ခဲ အတွင်းရှိမြေ ဓာတ်နှ
ရေဓာတ်နှ လေဓာတ်နှ မီးဓာတ်နှ တို့သည်တရွေ့တရွေ့
ချုပ်ကွယ် ပျောက်ဆုံးကြလေကုန်၏။ ခုနစ်ရက်တိုင်လျှင်
ဓာတ်ဆိ အငွေ့အသက်ကုန်သဖြင့် အတွင်းရှိ မြေနှ ရေနှ
လေနှ မီးနှတို့သည်ကုန်ကုန်၏။ ။အကြည်ဓာတ် ခြောက်
မျိုးတို့မှာထိုမြေရေလေမီးဓာတ်ကြီးအနှ ဘုတ်လေးခုတို့၏
အရည်အရောင်မျှသာဖြစ်ကုန်၍ အနှဓာတ်ကြီးတို့ရွေ့ယိုင်

နွမ်းပါး၍ သွားလျှင်အကြည်ခါတ်တို့သည် ပျောက်ပျက် ကွယ်ပကုန်တော့သည်။ တနေ့တနေ့လျှင်နှစ်ထပ်အာဟာ ရဓာတ်ဆီဓာတ်ခြီးအသစ်အသစ် လောင်း၍လောင်း၍ အ လျဥ်မပြတ်အောင် အသက်သစ် အသက်သစ် သွင်းကာ သွင်းကာ ဆက်နွယ်စိုက်ပျိုး၍သွားပါမှ လဆန်းကလဆုတ် လဆုတ်ကလဆန်း သည်လကဖိုလ သည်ဥတုက နောက် ဥတု သည်နှစ်က နောက်နှစ်နေရသည်။ ။လက်ရှစ်သစ် ခန့်သာရှိသော မိစ္ဆာချည်တို့ကို နှစ်မြှင် သုံးမြှင်က စ၍ အတောင်တရာ အလံတရာရှိ ကြိုးကျစ်၍ သွားရာ၌ အစ ဟောင်း အစသစ် ပြေပြစ်အောင် အမြှင်သစ် အမြှင် သစ် လောင်းစိုက်၍ လောင်းစိုက်၍ သွားရ သည်နှင့် ထပ်တူပင်တည်း။ ။အစ သစ် အစိုက်ကောင်းလျှင် အစ ဟောင်း ဆုံးချက်ကြောင့် ကြိုးအနေမပျက်။ ။ဤအတူ တကြိမ်မျိုလိုက်သော အာဟာရကြောင့် တကိုယ်လုံး တိုး တက်ပြည့်လျှမ်း၍ ဖြစ်ပေါ်ကုန်သော မြေနူရေနူလေနူမီးနူ အကြည်ဓာတ် ဟူသမျှတို့သည် ထိုအာဟာရနှင့် အတူ ဆုတ်ယုတ်လျှင် ဆုတ်ယုတ်မြဲ ကုန်ဆုံးလျှင် ကုန်ဆုံးမြဲ ဓမ္မတာတည်း။ ။နောက်တကြိမ်မျို၍ အသစ်အသစ် ဖြစ် ပေါ်တိုးတက်သော ဓာတ်သစ် အသက်သစ်တို့နှင့် အလျဥ် မပျက် အဆက်သိပ်သည်းလှ၍ အခြားမထင်လေသည်။ ။ ဉာဏ်နှင့်ပြတ်အောင်ဖြတ်၍ရှု။ ။ဘဝအသစ်အသစ်ဖြစ်ပေါ် ရန်စိုက်ပျိုးမှုမှာကံဟူသောစေတနာဟာရကိုပျိုးမှုပေတည်း။ အနမတဂ္ဂသံသရာ၌မိမိလာခဲ့ရပုံကိုလည်းကောင်း မြင်မြင် သမျှသော သတ္တဝါအနန္တဖြစ်ရပုံကိုလည်းကောင်း အတပ် မြင်အောင်ရှု။ ။ရှုဘန်များ၍ ဉာဏ်ပွင့်သောအခါ ခပ် သိမ်းသော ရုပ်တရား နာမ်တရားတို့သည် ရှေးရှေးတင်ရင် ၍ ပျိုးနှင့်သော အကြောင်းဗီဇရှိမှသာ အသစ်အသစ်ဖြစ် ပေါ်နိုင်သည်။ မိမိဘာဝဖြစ်ပေါ်နိုင်သော ရုပ်နာမ်ဟူ၍တ

ချမျှမရှိ။ ။အကြောင်းဗီဇရှိ၍ အသစ်ဖြစ်ပေါ်ပြန်ရာ လက်ပူးလက်ကြပ် အစောင့်အရှောက် အထောက်အပံ့ တင်းလင်းရှိမှ အစဥ်သဖြင့် ဆက်လက်ဖြစ်ပေါ်၍ သွားနိုင်သည်။ လက်ပူးလက်ကြပ် အစောင့်အရှောက် အထောက်အပံ့ တင်းလင်းမရှိခဲ့သော် မျက်တောင်တခတ် လျှပ်တပြက်မျှ မိမိဘာဝအားဖြင့် တည်တံ့နိုင်သော ရုပ်နာမ်ဟူ၍ မရှိကြောင်းကိုအတပ်မြင်လာလိမ့်မည်။အနိစ္စအနိစ္စအနိစ္စ။

အာဟာရမှုကိုအစွဲပြု၍ အနိစ္စလက္ခဏာကို အတစ်ဖြင့် ဝိဇ္ဇမြင်ရှုရန် အမြွက်ပြီး၏။

ဒုက္ခရှုနည်း......

အလုံးစုံသော ခေါင်ကြီးလေးပါး အကြည်ခြောက်ပါးစသော ရုပ်တရားနာမ်တရားတို့သည် ဘေးဥပါဒ်ကင်း၍ ချမ်းမြေ့သာယာစွာ မျက်တောင်တခတ်မျှနေရသော ရုပ်နာမ်ဟူ၍ တခုမျှမရှိ။ ရုပ်ချမ်းသာ နာမ်ချမ်းသာဟူ၍ တခုမျှမရှိ။ ဖြစ်ပေါ်မိလျှင်ပျက်မှုဟူသော သေဘေး သေဒဏ်နှင့် အမြန် ဆုံးရှုံးရသော တရားစုသာဖြစ်၍ ရုပ်ဆင်းရဲနာမ်ဆင်းရဲ ရုပ်ဒုက္ခတ နာမ်ဒုက္ခတတို့သာတည်း။ ။ထိုကြောင့် ခေတ်ဘီလူးဟုဆိုအပ်သော အနိစ္စဘေးမှ လွတ်နိုင်သောရုပ်ဟူ၍ နာမ်ဟူ၍ ဤကိုယ်သန္တာန်ဝယ်မရှိခြင်းကြောင့် နိဗ္ဗာန်မှတပါးသောရုပ်နာမ်ခပ်သိမ်းဟူသမျှသည်ဒုက္ခအစုတို့သာတည်း။ ။လောက၌ သေဘေးထက်ကြောက်ရသောဘေးဟူ၍မရှိ။ထိုသေဘေးသည် ရုပ်တိုင်းနာမ်တိုင်းမှာ အမြဲပါ၍ရုပ်နာမ်တို့ကိုစားသတည်း။ ။ဤသေဘေးကိုပင် အနိစ္စလက္ခဏာရေးလည်းဆိုရသည်။ ခေတ်ဘီလူးလည်းဆိုရသည်။

[ရှေး၌ပြဆိုခဲ့ပြီးသော အနိစ္စအချက်စုကိုမြင်ပေလျှင် ခဏခြင်းခဏခြင်း နှိမ်းနယ်မှု ဆုံးရှုံးမှုဟူသော မခံသာသော ဒုက္ခလက္ခဏာကိုလည်း မြင်နိုင်ပေလတ္တံ့။]

ယခုအခါ ထင်ရှားစွာသော ဒုက္ခလက္ခဏာကို ဖော် **အောင်ဆိုအံ့......**

နိဗ္ဗာန်မှတပါး အလုံးစုံသော ရုပ်နာမ် တရားတို့သည် အစာရေစာ ဣရိယာပုထ်တို့နှင့် မပြုမပြင်ဘဲ ပေါက်လွှတ် ထားခဲ့လျှင် တကိုယ်လုံး တကောင်လုံး ညှိုးချုံးရိန့်မိန်း ပင် ပန်းပွန်းနွမ်းခြင်းတည်းဟူသော ဒုက္ခအစုတွေသာ ဖြစ်၍ ကုန်မည်။ ။အစာရေစာကိုဖြတ်၍ကြည့်၊ အပျော်အရွှင် မရှိဘဲအိပ်ခြင်းဣရိယာပုထ်တခုတည်းအမြဲထား၍ကြည့်။

တနည်းကား ......

> မလျောက်ပတ်သောဗဟိဒ္ဓဓာတ်မီးဆိုက်တိုက် လာခဲ့လျှင်တကိုယ်လုံး၌သော်လည်းကောင်း ကိုယ် အစိတ်၌ သော်လည်းကောင်း အတွင်းဓာတ်မီးစု ထကြွသောင်းကျန်း၍ ရှစ်မျိုးသောရောဂါတို့သည် ဖြစ်ပေါ်လာကုန်၏။

ဟဒယဘူတော၊ နှလုံးအိမ်နှလုံးသားဖြစ်၍ နေသော။ အဂ္ဂိ၊ မီးရှစ်ပါးသည်။ ကုပေန္တော၊ ထကြွ သောင်းကျန်းခဲ့ သည်ရှိသော်။ သဗ္ဗဟဒယံ၊ နှလုံးအိမ် နှလုံးခဲတခုလုံးကို။ ဍယှတိ၊လောင်၏။ သဗ္ဗော၊နှလုံးခဲဖြစ်၍နေသော အလုံးစုံ သော ရုပ်စု နာမ်စုသည်။ ရောဂေါ။ အနာခဲဖြစ်လေ၏။ မန်းခဲငန်းခဲ သွေးပုပ်ခဲပြည်ပုပ်ခဲဖြစ်လေ၏။

အသည်းခဲဖြစ်၍ နေသော ရုပ်စု အဆုတ်ခဲ ဖြစ်၍ နေ သောရုပ်စု ဝမ်းတွင်းအသားအလုံးစုံဖြစ်၍နေသော ရုပ်စု မျက်လုံးခဲဖြစ်၍နေသောရုပ်စု နား နှာခေါင်းနှုတ်သီးလျှာ သွားဖြစ်၍နေသောရုပ်စု ဦးနှောက်ခဲဖြစ်၍နေသော ရုပ်စု ဦးခေါင်းခွံ ဖြစ်၍ နေသော ရုပ်စု ဦးခေါင်းသား မျက်နှာ သားဖြစ်၍နေသောရုပ်စု သားတစ် ကိုးရာဖြစ်၍ နေသော ရုပ်စုတို့လည်း ဤအတူချည်း။ ။အလုံးစုံသော ရုပ် နာမ်

တရားစုသည် ဇာတိအမျိုးအရိုး အားဖြင့် ဒုက္ခမျိုး ဒုက္ခရိုး ရောဂါမျိုး အနာမျိုး တို့သာ အမှန် အစစ် တည်း။ ။ထို ကြောင့် ကံ အစွမ်းဉာဏ်၏အစွမ်း သတိဝီရိယ၏ အစွမ်း ဖြင့် လက်ပူးလက်ကြပ် ပြုပြင်ထိန်းကျောင်း၍ နေနိုင်ပါမူ ဘောက်ပြန် ချင်တိုင်း မဘောက်ပြန်သာလျှ၍ မဘောက် ပြန်ဘဲ ခိုင်မြဲလေယောင်နေထိုက်သမျှနေပေါသေး၏။ ။အ ပြုအပြင် အထိန်းအကျောင်းမရှိပေါက်လွှတ် ထားခဲ့ လျှင် အမျိုးအရိုးဇာတိထင်ရှားပေါ်မြဲတည်း။

ဒုက္ခရှုနည်းအမြွက်ပြီး၏။

အနတ္တရှုနည်း ......

အတ္တသဒ္ဒါအတွင်းဟော။ လောက၌အတွင်းပြု၍ သိမ်း ပိုက်သောဝတ္ထုအပေါင်းတို့တွင် ငါဟူ၍လည်းကောင်း, ငါ ၏ကို ဟူ၍သည်းကောင်း အတွင်းပြုခြင်း သိမ်းပိုက်ခြင်း သည် ကမ်းကုန်လမ်းကုန် အလွန်ဆုံးသော အတွင်းပြုခြင်း သိမ်းပိုက်ခြင်းတည်း။ အဟံ၊ ငါတည်း။ မေ၊ ငါ၏။ အတ္တာ၊ ကိုတည်းဟုအလွန်ဆုံးသိမ်းပိုက်သော ခန္ဓာငါးပါးတို့တွင် လည်း ရှေး၌ပြဆိုခဲ့ပြီးသော စက္ခုသောတ အစရှိသော အကြည်ခြောက်ပါးတို့ကို ငါဟူ၍ ငါ့ကိုဟူ၍ အတွင်းထား ၍ အားကိုးအင်ကိုး သိမ်းပိုက်မှုသည် အလွန်ဆုံးတို့၏ အ ပေါ်တွင် အထွဋ်အထိပ်ပင်ဖြစ်ပြန်သတည်း။ ။ထိုကြောင့် ထိုအကြည်ခြောက်ပါးတို့ကိုအဇ္ဈတ္တ အဇ္ဈတ္တ ဓမ္မဟုအဇ္ဈတ္တ သဒ္ဒါအပိုနှင့်ဆိုရသတည်း။

ထိုအတွင်းပြုခြင်းအမှုသည်......

၁။ လောကအားဖြင့်အတွင်းပြုခြင်း,

၂။ ဓမ္မအားဖြင့် အတွင်းပြုခြင်း,

ဟူ၍ ၂-ပါးရှိ၏။

၁။ အသည်းခဲ နှလုံးခဲ ဝမ်းထဲ ဦးခေါင်းထဲ မျက်လုံးထဲ အစရှိသည့် အနာပေါက်၍ သွေးပုပ်ပြည်ပုပ် ငန်းမန်းဖြစ်လာသောအခါ တောအရပ်၌ ပေါက်ရောက်သောသစ်မြစ်သစ်ဥကိုမှီဝဲ၍ထိုအနာပျောက်ငြိမ်းသည် ဟူရာ၌ လောက အားဖြင့် ထိုအနာပုပ်သည် ကိုယ်တွင်းကျ၍ အတွင်းမည်၏။ တောဆေးဖြစ်သည်အပမည်၏။

၂။ သတ္တဝါတို့ ဓမ္မတာသဘောသည် အမြဲလျှင် ချမ်းသာကိုသာအလိုရှိ၏။ထိုကြောင့်ထိုအနာပုပ်သည် သတ္တဝါတို့၏ အလိုသဘောမှ အပဖြစ်၍ သတ္တဝါကို ကျင်နာအောင်ပြု၍ ညှဉ်းပန်းရကား ထိုအနာပုပ်သည်ဓမ္မအားဖြင့် အပအစိမ်းသာဖြစ်၏။တောဆေးဖြစ် သည်သာချမ်းသာကိုပေးပေ၍သတ္တဝါတို့၏ အလိုသဘော၏ အတွင်း ကျပေ ရကား ဓမ္မအားဖြင့်အတွင်းမည်၏။

အနုတ္တသဒ္ဒါ သည်ကား အတွင်း၏ ဆန့်ကျင် ဘက်ကိုဟော၏။ ။မိမိသန္တာန်ဖြစ်၍နေသော ခန္ဓာငါးပါးသည် သတ္တဝါတို့၏ အလိုသဘောကိုသိခြင်းမရှိ။ အလိုသဘောသို့လိုက်ခြင်းမရှိ၊ ဇာတိ အမျိုးအရိုး အားဖြင့် သတ္တဝါတို့ကြောက်လန့်ကြသော ဒုက္ခဘက်သို့သာ တဖြောင့်ထဲ တသန့်ထဲ အတင်းဆွဲ၍ ရုန်း၍သွား၏။ ။မိမိကို ယခုသတ်မည့်ရန်သူအား ငွေတထောင်ပေး၍ ယခုနှစ်အတွက်ချမ်းသာပေးပါဟုဆိုလျှင် ငွေတထောင်ရ၍ တနှစ်တာမျှ အလိုပါ၍ ချမ်းသာပေးသကဲ့သို့ သင့်လျော်သော အကြောင်း မိတ္တတို့ကို သည့်ပိုးရွက်ဆောင်ထူထောင်ပြုစု၍ ပေးနိုင်ပါလျှင် ပေးနိုင်ခိုက်သာ အလိုပါယောင်ရှိ၏။ မပေးနိုင်လျှင် ဒုက္ခဘက်သို့ အတင်းရုန်း၏။ ။သင့်လျော်သော အကြောင်းမိတ္တတို့ကိုအားထုတ်၍ ပေးနိုင်သမျှ တခဏသာ အလိုပါ

ယောင်ရှိသည်ကို အမြဲပါယောင်ထင်မှတ်၍ငါ့ကိုငါ့ကိုဟု
အတွင်းပြု မှားကြလသည်။ ။ထိုအမှားကို စွန့်စေလို၍
အနတ္တာဟုဟောတော်မူသည်။

၁။ အတ္တာ၊ကို။ဝါ၊အတွင်း။
၂။ အနတ္တာ။ ကိုမဟုတ်။ ကို၏ဆန့်ကျင်ဘက်။ ဝါ၊ အတွင်းပြု၍ သိမ်းပိုက်ထိုက်သော တရားစုမဟုတ်ရန် သူကြီးတမျှ ပြင်ပသူစိမ်းပြု၍စိတ်ဖြင့် လွတ်လွတ် ကျွတ်ကျွတ်စွန့်ပစ်ထိုက်သောတရားတို့သာတည်း။

[အနက်ရင်းအနက်မှန်]

ကိုဟူသောအနက်မှာယသတ်၍မရေ နှင့်။ ။ယသတ်ကိုယ်သည်အတွင်းဟူသောအနက်ကိုမဟော။ ကာယသဒ္ဒါ၏နာမသတ်အနက်ဖြစ်ပေ၍ အပေါင်း အစုဟူသောအနက်ကိုဟောသည်။ ။ယသတ်နှင့် ကိုယ်မှာမူကား ခန္ဓာငါးပါးသည် ကိုယ်ဟုတ်သည်သာ အမှန်ဖြစ်၏။ ။ရုပ်နာမ်အစု ကိုယ်ဟုတ်၏ဟုယူမှသာအမှန်ကျ၏။ ။၍ကား အတ္တသဒ္ဒါ အနတ္တသဒ္ဒါတို့၏ ဖြောင့်မှန်သော အနက်သွားကို ထင်ရှားအောင် ဆိုချက်တည်း။

၁။ အသာရကဋ္ဌေန၊ အနှစ်မရှိသော အနက်ကြောင့်။အနတ္တာ၊ အနတ္တမည်၏။
၂။ အသာမိ ကဋ္ဌေန၊ အစိုးရသူ အရှင်သခင်မရှိသော အနက်ကြောင့်။ အနတ္တာ၊ အနတ္တမည်၏။
၃။ အဝသ ဝတ္တနဋ္ဌေန၊ အလိုသို့မလိုက်သော အနက်ကြောင့်၊အနတ္တာ၊ အနတ္တ မည်၏။

[၍သို့ကျမ်းဂန်တို့၌ လာသော အနက်သုံးပါးသည် သဒ္ဒတ္ထကိုပြသောအနက်စုမဟုတ်။ ။အတ္တ အတ္တ ငါ့ကို ငါ့ကိုဟုအတွင်း ပြုခြင်းငှါ မထိုက်ကြောင်းကိုပြသော ကာရဏာယုတ္တိအနက်စုသာတည်း။]

လျှပ်ရောင်သည် အရှည်တည်နေနိုင်သော အနှစ်သာရ မရှိ။ ထိုကြောင့် ထိုလျှပ်ရောင်ကို အသုံးတခု အားအင်ပြု ရန်ငါ့လျှပ်ရောင်ဟုအတွင်းပြု၍သိမ်းပိုက်ခြင်းငှါမထိုက်။ ။ ထိုလျှပ်ရောင်သည် အရှည်တည်နေနိုင်သော အနှစ်သာရ မရှိ၍ပင်လျှင် လျှပ်ရောင်ကိုအစိုးရသူအရှင်သခင်ဟူ၍မရှိ။ ထိုကြောင့် လျှပ်ရောင်ကိုငါပိုင်ထိုက်သော လျှပ်ရောင်ဖြစ် သည်ဟု မိမိကိုကို လျှပ်ရောင်၏ အရှင့်အနေ သခင့်အနေ မှတ်၍ ငါ့လျှပ်ရောင်ဟု အတွင်းပြု၍ သိမ်းပိုက်ခြင်းငှါ မထိုက်။ ။ထိုလျှပ်ရောင်သည် အရှည်တည်နေနိုင်သော အနှစ်သာရ မရှိ၍ပင်လျှင် ပုဂ္ဂိုလ်အလို ရှိရာသို့လိုက်ပါ သောတရားမဟုတ်။ ထိုကြောင့် အလိုမလိုက်သော လျှပ် ရောင်ကို ငါ၏ကိုယ်ဟုအတွင်းပြုခြင်းငှါမထိုက်။

တနည်း......

ထိုလျှပ်ရောင်၏ ဖြစ်မှုသည် လျှပ်ရောင်ကို ဖြစ်ပေါ် စေနိုင်သော အကြောင်းစုနှင့် သာဆိုင်ပေသည်။ ပုဂ္ဂိုလ် ၏အလိုနှင့် မဆိုင်ကြပေ။ ထိုကြောင့် ထိုလျှပ်ရောင်သည် ပုဂ္ဂိုလ်၏အလိုသို့လိုက်ခြင်း မရှိ။ထိုသို့လိုက်ခြင်း မရှိလေ သောကြောင့် ထိုလျှပ်ရောင်ကိုငါ့ကိုငါ့ကိုယ်ဟုအတွင်းပြုခြင်း ငှါမထိုက်။ ။ဤသို့ အနတ္တာ၊ ကိုယ်မဟုတ် အတွင်းမဟုတ် ဟူသော သဒ္ဒတ္ထ၏ ကာရဏာယုတ္တိကိုပြခြင်းငှါ အသာရ ကဋ္ဌေန, အသာမိကဋ္ဌေန, အဝသဝတ္တနဋ္ဌေန ဟူသော အ နက်သုံးချက်ကို ကျမ်းဆရာတို့ဆိုကြပေကုန်သည်။ ။အနိစ္စံ ခယဋ္ဌေန ဒုက္ခံဘယဋ္ဌေန တို့၌လည်းဤနည်းအတူ။

[ဤကားအနတ္တပုဒ်၌ပြအပ်သောအနက်ကိုနှိုးနှောချက်တည်း။]

ဆိုခဲ့ပြီးသောခေတ်ကြီးလေးပါး၊ကြည်ခေတ်ခြောက် ပါး၊ခေတ်မီးရှစ်ပါး ခေတ်ဆီငါးပါး ခေတ်ဘီလူး အများ ၌တရားစုတို့၏ဖြစ်ပေါ်မှု ဆက်လက် ဖြစ်ပွါးမှု လျော့ပါး

မှု လျော့ပါးဆုတ်ယုတ်မှုတို့သည် ပုဂ္ဂိုလ်၏အလိုနှင့် ဆိုင်သောအမှုတို့ပင် မဟုတ်ကုန်။ စင်စစ်မူကား သူတို့ကိုဖြစ်ပေါ်စေခြင်း၌ ထိုက်သော အဇ္ဈတ္တဗဟိဒ္ဓ ဓိဇအကြောင်းတို့နှင့်သာဆိုင်သော အမှုတို့ပေတည်း။ ။မီး၏ဖြစ်မှုတည်လုံး တနေ့လုံးတည်နေမှုသည် ပုဂ္ဂိုလ်၏အလိုနှင့် မဆိုင်ပေမပိုင်ပေ။ ။မီးကိုဖြစ်စေသောမီးခြစ်ဆေးမီးကိုတည့်လုံး တနေ့လုံး တည်စေနိုင်သောမီးစာ ထင်း သစ်သားတို့နှင့်သာဆိုင်ပေသည်။ ။ဆီမီးဖယောင်းမီး ရေနံမီးဖြစ်လျှင်ဆီမီးစာဖယောင်း ရေနံဆီတို့နှင့်သာ ဆိုင်ပေသည်။ ။ထိုကြောင့်မီးကိုမီးရောင်ကိုအလိုရှိသောပုဂ္ဂိုလ်ကတောက်စေဟုဆိုသော်လည်း မတောက်, တည်စေဟု ဆိုသော်လည်း မတည်။ မီး၏အဆောက်အဦကို စုဆောင်း၍ ပေးမှသာ တောက်လေတည်လေသည်။ ။ဓသေနှင့်ဆိုသော်လည်း ဆီမီးစာကုန်လျှင်မသေဘဲမနေ။ ။၍အတူမှတ်။

အစိုးရမှုမည်သည် အလိုကိုလိုက်နာသူ၏ အပေါ်၌သာရှိမြဲတည်း။ ။မိမိအလိုနှင့် သက်သက်မဆိုင်လျှ၍ အစိုးရမှုအချင်းခပ်သိမ်းမရှိဘဲ အကြောင်းဓိဇ ဆိုက်တိုက်ရာဖြစ်မှုတည်မှု တသွန်တည်းသူ့လမ်းနှင့်သူ သူ့အခွင့်နှင့်သူဖြစ်ပေ၊ပျက်ပြား၍နေသော ရုပ်တရားနာမ်တရားတို့ကိုအစိုးရမှုအတွင်းပြု၍ ငါ့ကိုငါ့ကိုဟု သိမ်း ပိုက်ခြင်းသည်ဓမ္မအားဖြင့်အမှားစင်စစ်ဖြစ်သတည်း။

[အစိုးရခြင်း အချင်းခပ်သိမ်းကင်းပုံမှာ ရှေး၌ ပြဆိုခဲ့ပြီးသောအချက်နှင့်ပင်ထင်ရှားလောက်ပြီ။]

ပုဏ္ဏောဝါဒေါ။ သက္ကရာဇ် ၁၂၅၆-ခု နတ္တော်လတွင်မန္တလေး အနောက်ပြင် ဂုံတန်တန်းရပ်နေ အသက် ၆၀-ကျော်ရွယ်မယ်ပုံကို ဆုံးမပြောဟောသော ပုဏ္ဏောဝါဒကမ္မဋ္ဌာန်းသည်။နိဋ္ဌိတော၊ပြီးပြီ။

ပုဏ္ဏောဝါဒကမ္မဋ္ဌာန်းပြီး၏။